



DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · segon període · sèrie P · número 22

Ple del Parlament

Sessió 14, segona reunió, dimecres 6 d'octubre de 2021

Presidència de la M. H. Sra. Laura Borràs i Castanyer

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Pregunta al Govern sobre l'ampliació de l'aeroport Josep Tarradellas de Barcelona - el Prat 310-00088/13	3
Pregunta al Govern sobre l'estat del projecte Barcelona World 310-00087/13	5
Pregunta al Govern sobre la política lingüística a les universitats catalanes 310-00099/13	7
Pregunta al Govern sobre el servei de rodalies 310-00097/13	8
Pregunta al Govern sobre la ciència oberta 310-00098/13	9
Pregunta al Govern sobre la situació dels Mossos d'Esquadra 310-00089/13	11
Pregunta al Govern sobre els efectes sobre el consumidor i el teixit productiu de l'increment del preu de l'electricitat 310-00090/13	12
Pregunta al Govern sobre la producció agrària sostenible 310-00091/13	14
Pregunta al Govern sobre les mesures previstes per a reactivar el sector de l'oci nocturn 310-00093/13	15
Pregunta al Govern sobre els pressupostos de la Generalitat per al 2022 310-00094/13	17
Pregunta al Govern sobre la mobilitat a Catalunya 310-00095/13	18
Pregunta al Govern sobre les mesures previstes per a garantir la seguretat 310-00086/13	20
Pregunta al Govern sobre les polítiques redistributives 310-00092/13	22
Pregunta al Govern sobre la contribució que farà el Departament d'Acció Exterior i Govern Obert envers els municipis del país 310-00096/13	23

Pregunta al president de la Generalitat sobre la vacunació dels membres de les forces i els cossos de seguretat de l'Estat i les vacunes que han caducat 317-00056/13	25
Pregunta al president de la Generalitat sobre la passivitat de les institucions davant la pancarta sobre Terra Lliure que va aparèixer a Sarrià de Ter (Gironès) 317-00052/13	26
Pregunta al president de la Generalitat sobre el tractament de la desigualtat i la pobresa infantil en el projecte de pressupostos de la Generalitat 317-00051/13	28
Pregunta al president de la Generalitat sobre l'aprovació del pla territorial sectorial d'habitatge 317-00050/13	29
Pregunta al president de la Generalitat sobre per què el Govern treballa contra l'interès de tots els catalans i dedica l'atenció a la detenció del president Puigdemont a l'Alguer 317-00049/13	31
Pregunta al president de la Generalitat sobre l'adopció d'una posició compartida respecte a la negociació dels pressupostos generals de l'Estat 317-00055/13	33
Pregunta al president de la Generalitat sobre la proposta per al traspàs complet del servei de rodalia de Renfe 317-00053/13	34
Pregunta al president de la Generalitat sobre la defensa de l'autoritat dels agents de l'ordre públic 317-00054/13	36
Compareixença del president de la Generalitat per a informar sobre la gestió i l'evolució de la cinquena onada de la pandèmia de covid-19 350-00006/13	37
Interpel·lació al Govern sobre la situació de l'Afganistan i el paper de la Generalitat en l'acollida de persones refugiades (retirada) 300-00046/13	47
Compareixença del president de la Generalitat per a informar sobre la gestió i l'evolució de la cinquena onada de la pandèmia de covid-19 (continuació) 350-00006/13	47
Decret llei 19/2021, del 31 d'agost, pel qual s'adapta el Codi civil de Catalunya a la reforma del procediment de modificació judicial de la capacitat 203-00009/13	78
Interpel·lació al Govern sobre l'escola inclusiva i la lluita contra la segregació escolar 300-00043/13	96
Interpel·lació al Govern sobre el curs escolar 2021-2022 300-00047/13	103
Interpel·lació al Govern sobre la fiscalitat a Catalunya 300-00044/13	107

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 14.2

La sessió s'obre les nou del matí i tres minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de la vicepresidenta primera, la vicepresidenta segona, el secretari primer, la secretària segona i el secretari tercer. Assisteixen la Mesa la secretària general, la lletrada Clara Marsan Raventós i el lletrat Mario Núñez Martínez.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

La presidenta

Molt bon dia. Reprenem el Ple, durant el qual tindrà lloc, després d'aquesta sessió de control, la compareixença del president de la Generalitat amb relació a l'evolució de la pandèmia.

Recordem que aquesta pandèmia té ja..., ha afectat 914.367 catalans i acumulem ja 23.918 persones mortes a conseqüència de la covid. En aquests moments hi ha 123 pacients ingressats a la UCI i 417 que encara també estan ingressats, afectats per la malaltia. La bona notícia també són els gairebé sis milions de persones que ja estan vacunades amb un pauta complerta. Tinguem-ho present avui, en aquesta compareixença.

I també avui és especialment grat per mi començar el Ple recordant l'aniversari de naixement d'una lluitadora pels drets i les llibertats, com és la Neus Català. Tinguem presents els seus mestratges diversos, però sobretot, aquell que hauríem de recordar d'una manera especial, que és: «La llibertat és allò que encara no tenim guanyada i per la qual hem de lluitar sempre.»

Començarem la sessió de control fent avinent, també, que el Govern ha sol·licitat, un cop havent estat informats tots els grups parlamentaris, que la pregunta al Govern a respondre oralment en Ple sobre la contribució que farà el Departament d'Acció Exterior i Govern Obert envers els municipis del país, pugui ser substanciada com la darrera de les preguntes orals al Govern. I atès que tots els grups han manifestat la seva conformitat amb aquest canvi, si no hi ha cap objecció, la pregunta oral que correspon al número 4 serà substanciada al final, després de la pregunta número 14.

Comencem, doncs, amb les preguntes al Govern.

Pregunta al Govern sobre l'ampliació de l'aeroport Josep Tarradellas de Barcelona - el Prat

310-00088/13

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre l'ampliació de l'aeroport Josep Tarradellas de Barcelona - el Prat. Formula la pregunta el senyor Ignacio Martín, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, presidenta. Vicepresident Puigneró, bon dia. Quina valoració fa del capteniment del seu soci de Govern, Esquerra Republicana, pel que fa a l'ampliació de l'aeroport del Prat?

La presidenta

Per respondre té la paraula el senyor Jordi Puigneró, vicepresident del Govern i conseller de Polítiques Digitals i Territori.

El vicepresident i conseller de Polítiques Digitals i Territori (Jordi Puigneró i Ferrer)

Gràcies, presidenta; molt bon dia. Molt bon dia, diputat. En tot cas, això ho haurà de preguntar a Esquerra Republicana. Jo, el que li respondré, en tot cas, és quin és el capteniment del Govern.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Ignacio Martín.

Ignacio Martín Blanco

Bé; gràcies, vicepresident, per la seva sinceritat. És evident que no es posen d'acord en aquesta qüestió. Però, en tot cas, el que també és evident és que Catalunya no es pot permetre perdre més oportunitats, més inversions. Perdre una oportunitat d'inversió de 1.700 milions d'euros és una autèntica irresponsabilitat. Per això, jo celebrego avui no haver-li de preguntar per les seves velleïtats amb l'Institut de Nova Història i preguntar-li per una cosa que és molt més productiva, com és l'acord al qual vam arribar el Ple de la setmana passada, el seu grup parlamentari, Junts per Catalunya, el Grup dels Socialistes i el nostre grup per, precisament, exigir la represa d'aquest acord entre el Govern d'Espanya i el Govern de la Generalitat per tirar endavant una inversió, una ampliació de l'aeroport del Prat, que és imprescindible per a l'economia catalana.

Des d'aquest punt de vista, Catalunya no es pot permetre perdre més oportunitats. Les empreses fugen d'un ambient, d'un clima ideològic que és absolutament contrari a la creació de llocs de feina, que és absolutament contrari al progrés econòmic. I, per tant, jo celebrego que, en aquest cas, si més no, una part del Govern hagi entès que han de deixar de banda les seves fílies i fòbies ideològiques i han de fer política de les coses. Polítiques reals. Per això nosaltres, quan parlem dels problemes reals dels ciutadans de Catalunya, que alguns menystenen aquest argument i consideren que el que realment importa són altres qüestions, com l'amnistia, l'autodeterminació, etcètera, defensem, precisament, parlar d'aquestes coses. Que es pugui arribar a acords en aquestes qüestions. Nosaltres celebrem que a Catalunya hi pugui haver, en algun moment, algun consens sobre qüestions que són essencials per a l'economia catalana, perquè comprenem que és el millor per la ciutadania de Catalunya.

Els inversors estrangers no entenen aquest clima ideològic, que és contrari a l'empresa, que és contrari a la creació de llocs de feina i, per tant, nosaltres celebrem, que, si més no, vostès hagin acceptat la nostra premissa de defensar aquesta inversió com una inversió fonamental per a l'economia catalana.

Deia la senyora presidenta, feia avui esment a l'aniversari del naixement de la Neus Català. En tot cas, evidentment, quan diu ella que no tenim encara guanyada la llibertat, jo li recordaria que avui també és l'aniversari dels Fets d'Octubre del 34, uns dies luctuosos per la història de Catalunya. I recordaria el que deia Gaziol: «El separatisme és capaç de crear una catàstrofe episòdica a Catalunya.» No creem més catàstrofes episòdiques i anem a les coses. Treballem, treballem per al futur de Catalunya i per al bé de la ciutadania, del conjunt de la ciutadania de Catalunya.

La presidenta

Per respondre té la paraula el vicepresident del Govern.

El vicepresident i conseller de Polítiques Digitals i Territori

Sí; gràcies, presidenta. Diputat, en primer lloc celebrego que vostès comencin a deixar la crispació i comencin a fer aportacions de construcció, eh?, de construcció per aquest país. I en aquest sentit, en el camp aeroportuari. Miri, el Govern som on som, eh? Nosaltres apostem perquè aquest país tingui un aeroport intercontinental. Apostem, també, perquè Catalunya disposi d'un sistema aeroportuari on hi hagi Reus i Girona, també, com aeroports complementaris. I per això, també estem molt contents que es mantingui la inversió, en aquest sentit, dels baixadors d'alta velocitat d'aquests dos aeroports. Apostem, també, perquè aquest sigui un aeroport el màxim de respectuós amb el medi ambient, que sigui un aeroport verd. Per això vam posar, també, la garantia de la Unió Europea per tal de fer-ho possible.

I també aquest Govern aposta perquè aquest aeroport sigui gestionat des de Catalunya. I aquest crec que és un fet diferencial que ens separa amb vostès. Vostès volen continuar gestionant l'aeroport des de sis-cents quilòmetres. Nosaltres creiem que una gestió compartida a Catalunya, entre el Govern de la Generalitat i les admi-

nistracions locals, també entitats empresarials, etcètera, segurament seria la millor fórmula per tenir un aeroport competitiu al nostre país.

I deixi'm que els digui..., que els faci una pregunta: Algú té algun dubte que si Catalunya fos un estat independent no tindríem ja un aeroport intercontinental? Algú d'aquí en té algun dubte? Per tant, fixi's, el fet de pertànyer a Espanya encara ens sotmet, ens sotmet a estar debatent quin tipus d'aeroport podem tenir per al nostre país.

El conseller Giró, recentment, ens ensenyava un informe, o ens mostrava un informe, ens presentava un informe sobre quin és el dèficit fiscal que té Catalunya: 18.000 milions, anuals. Estem parlant que ara s'havia de fer una inversió de 1.700 milions. És evident que si Catalunya tingués un estat, tingués un estat que remés a favor, doncs, aquest problema el tindríem ja resolt fa anys. I si més no, estic molt content de poder continuar parlant sobre l'aeroport. Dimecres d'aquesta setmana que ve compa-reixeré en comissió i, per tant, en podrem continuar parlant.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment al Ple sobre l'estat del projecte Barcelona World.

Pregunta al Govern sobre l'estat del projecte Barcelona World

310-00087/13

Formula la pregunta el senyor Marc Parés, del Grup Parlamentari En Comú Podem.

Marc Parés Franzi

Gràcies, presidenta. Bon dia, conseller. La setmana passada, el president en el debat de política general va semblar que ens deia que el projecte del Hard Rock no formava part del nou pla de govern d'aquesta legislatura. Jo els volia preguntar, quin és el compromís del Govern de la Generalitat actualment amb el projecte de Barcelona World, si el pensa tirar endavant o si no. I, si és que sí, en quin punt està. Li ho dic perquè el 30 de setembre de l'any passat, el Govern va aprovar una pròrroga per fer efectiva la compra dels terrenys per part de l'Incasòl a la Caixa, abans del 15 de desembre del 2020, cosa que no es va produir.

Després ens van dir que, com que la sentència judicial havia declarat nul el pla director urbanístic que vostès mateixos havien elaborat, es donaven un any de termini per modificar aquest pla director urbanístic i aleshores fer efectiva la compravenda d'aquests terrenys, cosa que encara no s'ha produït. Tenint en compte aquest context, tenint en compte el que va dir el president de la Generalitat la setmana passada, que no tenim –llevat que ara vostè em digui el contrari– la modificació del pla director urbanístic aprovada, ni la compravenda dels terrenys fetes, jo li pregunto a vostè si podem donar ja definitivament per enterrat el projecte de Barcelona World.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula el vicepresident del Govern i conseller... (*Veus de fons.*) Ah, m'havien indicat que qui responia era el vicepresident. No? Doncs, respondrà el conseller d'Economia, senyor Jaume Giró.

El conseller d'Economia i Hisenda (Jaume Giró i Ribas)

Gràcies, presidenta. Gràcies, senyor diputat. Miri, el president Aragonès, el que li va comentar a la presidenta del seu grup parlamentari, concretament, és que no hi havia cap novetat. I això, li va dir fa una setmana. D'una setmana a avui, no hi ha cap novetat. No hi ha hagut cap canvi i, per tant, no li puc dir perquè no hi ha cap altra novetat.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Marc Parés.

Marc Parés Franzi

Bé; gràcies, conseller. Per tant, veiem que aquest actual Govern de la Generalitat continua compromès amb el projecte del Barcelona World. Un projecte que va anunciar el president Mas, fa gairebé deu anys; fa gairebé una dècada.

Miri, al Govern del senyor Mas, com a mínim, el que no se li podia negar era la coherència entre el discurs, descaradament neoliberal i *business friendly* i les receptes que donava. Però vostès ens venen a dir que fan aquí una nova Generalitat republicana, que impulsaran grans transformacions ecològiques i socials, i resulta que les receptes són les mateixes del passat. Les receptes de fa deu anys, fent allò que sempre s'ha fet en aquest país, és a dir, durant dècades, que són els grans projectes especulatius i urbanístics.

I ho fan com si en aquests darrers deu anys no hagués passat res. Com si no ens hagués esclatat una emergència climàtica a la cara. Com si no sortíssim, ara, d'una pandèmia en la qual una de les coses que hauríem hagut d'aprendre, justament, és que posar tots els ous a la cistella del monocultiu turístic és un error. Per tant, em sembla realment increïble que continuïn apostant per aquest projecte. El que els demanem és que aprenguin dels errors del passat. I ara, que encara hi són a temps, doncs, que rectifiquin. I que si realment volen ser transformadors, que comencin a canviar el model de desenvolupament territorial arreu, que ho facin al Camp de Tarragona, que canviïn... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Se li ha acabat el temps, senyor Parés. Per respondre, té la paraula el conseller Giró.

El conseller d'Economia i Hisenda

Gràcies, presidenta. Miri, me n'alegro molt que ara En Comú Podem reivindiqui el president Mas. Vull dir com..., quines coses hem de veure realment, eh!, realment, quines coses hem de veure! No, està molt bé, perquè també va fer un llegat polític important que hauríem també de recordar. Perquè, escolti, en el seu moment se li van criticar moltes coses i va deixar moltes coses positives. Per tant, benvingut al club. Me n'alegro molt.

En segon lloc, escolti, jo no he dit que estigui enterrat res. Aquí fins que no s'està mort, no s'enterra res. Jo he de dir una cosa. Miri, Junts, hi ha de vegades relats interessats en dir que som els del no a tot. No som del no a tot. Som els del sí amb condicions, sí amb condicions. I, per tant, aquest projecte, quan arriba, si és que arriba, perquè també li he de dir una cosa: més val que no comencem a discutir sobre coses que no el tenim sobre la taula. Ja hem après una mica. Hauríem d'haver après una mica. Ja hem estat diverses setmanes discutint d'un projecte que no existeix –perquè ja no existeix, no?, l'aeroport, de moment, almenys, no existeix.

Escolti, jo, el que li recomano és que discutim quan es confirmi plenament que hi ha un projecte. Això, en primer lloc, perquè no, jo no conec si el grup inversor realment està interessat encara avui en aquest projecte. Quan ho estigui, farem una cosa, farem un impacte, oi que sempre parlem d'escoltar el territori? Amb tots els projectes, oi? Jo li he sentit dir molt sovint a En Comú Podem. Doncs, escoltem el territori, parlem amb el territori i veiem què és el que interessa. El model de país d'En Comú Podem no sé quin és; el meu és d'un país viu, amb molts projectes, amb un equilibri socioeconòmic i on la gent es pugui llevar cada matí i sortir a guanyar-se la vida. Tothom, no només a Barcelona, també al conjunt del territori.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la política lingüística a les universitats catalanes.

Formula la pregunta la senyora Lorena Roldán, del Grup Mixt.

Lorena Roldán Suárez

Muchas gracias, presidenta. Señora Geis, 8 de septiembre, en *Els Matins* de TV3 usted califica a la Asociación por una Escuela Bilingüe de «radical y fascista». Mire, esta entidad de la sociedad civil se dedica a defender la legalidad y los principios democráticos. ¿Defender la ley, para usted, es ser fascista, señora Geis?

Esta entidad también defiende los derechos de los alumnos a ser escolarizados en su lengua materna. ¿Eso también es ser fascista, señora Geis? Yo le recuerdo que incluso la Unesco ha reconocido que la escolarización en lengua materna es fundamental para el desarrollo educativo. Entonces, cuidado con lo que me contesta, no vaya a ser que la Unesco también acabe siendo *facha*.

Mire, la AEB también vela para que se cumplan las sentencias, básicamente porque usted y su colega, el señor Gonzàlez Cambray, pasan por encima de los derechos de los alumnos sin miramientos. Mire, usted ha desobedecido la exigencia del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña respecto al idioma de los exámenes de la selectividad no una, no, sino dos veces, señora Geis. ¿Usted se cree que está por encima de la ley y de la justicia? No, es que la voy a llamar la superdemócrata, porque usted que va repartiendo carnets de fascista luego resulta que tiene muy poco apego por la legalidad y por la justicia.

Esta entidad también defiende la igualdad de oportunidades de los alumnos. ¿Acaso usted, *consellera*, no defiende que todos los alumnos tengan las mismas oportunidades? ¿No quiere eso para todos los alumnos, señora Geis?

Y, mire, ahora la Asociación por la Escuela Bilingüe también está defendiendo los derechos de los alumnos y de los profesores en las universidades catalanas, tras su anuncio de que usted dice que va a fiscalizar en qué idioma se imparten las clases. Resulta que el cerco nacionalista va un paso más allá. Ustedes ahora ya no se conforman solo con perseguir y querer erradicar el castellano en la escuela, sino que ahora también pretenden hacerlo en la universidad. ¿Es esta su política lingüística, señora Geis?

Mire, esto no solamente atenta contra los derechos de los alumnos y los profesores, no solamente atenta contra la legalidad, no solamente atenta contra los criterios pedagógicos básicos, sino que además esto va en contra del prestigio de las universidades catalanas y puede desincentivar también que atraigamos alumnos extranjeros que son básicos para la supervivencia de muchos de los másteres ofertados. Esto que usted hace, señora Geis, es la antiuniversidad y, mire, su política lingüística y su famosa inmersión al final no pretende fomentar el catalán, lo que pretende es erradicar el castellano y está claro que en esa tarea pues todo aquel que se lo ponga difícil será señalado, estigmatizado e insultado.

Primero, fuimos los partidos constitucionalistas, ahora las entidades de la sociedad civil y, si estoy equivocada, señora Geis, retráctese ahora mismo.

Gracias.

La presidenta

Per respondre, té la paraula de la senyora Gemma Geis, consellera d'Universitats i Recerca.

La consellera de Recerca i Universitats (Gemma Geis i Carreras)

Bon dia, diputada Roldán, miri, sap què passa? Que una actitud feixista és assenyalar professors. I jo recordo com vostè i el seu antic líder del partit polític, Ciutadans, Albert Rivera, va penjar a Twitter unes fotos d'uns professors de l'institut el Palau, de Sant Andreu de la Barca, als quals no va obrir cap expedient ni la fiscalia i encara espero que vostès demanin perdó. Això, aquesta conselleria no ho tolerarà. El

que no podem tolerar és que vostès vagin als tribunals de justícia i assenyalin els professors de selectivitat dient que identifiquen els alumnes. No, vostès no podran provar mai que hi ha cap informe que identifiqui cap alumne que faci l'examen en castellà.

Nosaltres tenim el rumb molt clar de la conselleria. És un rumb que passa pel rigor, és un rumb que passa pel consens. És un rumb que passa per defensar els drets lingüístics, que significa que els estudiants quan es matriculen, a la fitxa de l'assignatura hi consta una llengua i, com a tal, aquest dret lingüístic s'ha d'assegurar, perquè això és un país normal i és una universitat normal.

A partir d'aquí, la porta de la conselleria està oberta a tothom, però és molt més fàcil anar als tribunals de justícia a aconseguir això que al Parlament de Catalunya no s'aconsegueix votant democràticament. I vostès ja sé que se senten molt més còmodes amb aquesta justícia espanyola, fent càntics d'extradició del president Puigdemont, però després resulta que nosaltres confiem en la justícia europea, que és la que els tanca la porta.

Per tant, no aconseguiran, no aconseguiran amb mentides ni amb requeriments penals alterar el bon desenvolupament del curs universitari. A Catalunya, hi ha unes normes de convivència a la universitat i el que s'ha de fer és vetllar perquè els drets lingüístics dels estudiants que es matriculen a una assignatura es compleixin.

Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre en el Ple sobre el servei de rodalies.

Pregunta al Govern sobre el servei de rodalies

310-00097/13

Formula la pregunta la diputada senyora Glòria Freixa, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Glòria Freixa i Vilardell

Gràcies, presidenta. Vicepresident, crec que estarem tots d'acord si diem que els catalans que viatgen en tren arriben tard a la feina, que els estudiants catalans que viatgen en tren arriben tard a les universitats i arriben tard a les escoles, i especialment aquests dies que 400.000 persones s'han vist afectades per una vaga que volem denunciar des d'aquí que no ha complert ni els serveis mínims, que la gent no sap ni quin tren passa ni quan passa.

I tot això per una manca d'inversió, per un dèficit que arrosseguem. I, com els consellers bé han dit, els catalans generen prou riquesa com per tenir unes infraestructures a l'alçada de qualsevol dels millors països europeus. Però no és així. Els catalans som una mera promesa electoral. Ábalos: 6.300 milions d'euros, i qui s'ho creu? Ja venim de Zapatero, el 2008: 4.000 milions d'euros d'inversió a rodalies catalanes, catorze per cent executat –catorze per cent. Rajoy, el 2017: pluja de milions –zero inversió. El dèficit acaba resultant, indiscutiblement, una mala qualitat.

Són anys d'oblit, de manca d'inversions, de promeses incomplertes. I és més, els experts ens avisen que l'endarreriment és tal que, encara que s'hi posin ara, trigarem anys a estar a l'alçada del que nosaltres mereixem. La comparació és odiosa entre Renfe i els Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya: Ferrocarrils, en només deu anys, 200 milions de viatgers més per any; la puntualitat, el 99,49 per cent, al nivell dels millors països d'Europa.

Doncs si no en saben més, potser els haurem de dir que ens ho traspassin ja. Ho va dir Joan Canadell, president de la cambra, ho va denunciar davant del Síndic de Greuges: el traspàs no s'ha fet realment efectiu, no han transferit el pressupost. Renfe segueix sent qui rep aquests diners. Per tant, anem demanant que això s'acabi.

Vicepresident, sabem que és un tema que li preocupa, sabem que és un tema que ha denunciat reiteradament. I avui venim a preguntar-li què opina vostè d'aquesta nefasta gestió de rodalies.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre té la paraula el senyor Jordi Puigneró, vicepresident del Govern i conseller de Polítiques Digitals i Territori.

El vicepresident i conseller de Polítiques Digitals i Territori

Sí; gràcies, presidenta. Diputada, aquests dies estem veient com, evidentment, molts ciutadans d'aquest país estan veient afectat el seu dret a la mobilitat, i, per tant, no s'està garantint prou aquest dret que avui també és un dret social imprescindible per moltes de les qüestions que vostè ha comentat: per anar a estudiar, per anar a treballar, etcètera.

És evident –és evident– que l'Estat no cuida prou els serveis públics a Catalunya en matèria de mobilitat. Poden vostès fer un exercici molt senzill, eh? Pugin un dia a un tren de Ferrocarrils de la Generalitat i pugin un dia a un tren de Rodalies Renfe, i veuran la diferència: veuran la diferència de gestió, veuran la diferència en puntualitat, en neteja, en seguretat, en freqüència, en eficiència, en definitiva, no?

Per tant, escolti, ni cuiden ni transfereixen aquells serveis que no cuiden –això em sona molt a allò del *perro del hortelano*. I, per tant, nosaltres, des del Govern de Catalunya, exigirem i continuarem demanant aquest traspàs, que alguns diuen que ja es va fer el 2009. Però, clar, un traspàs el 2009 on no es van traspassar ni les vies ni les catenàries ni les estacions ni els trens ni el personal ni el finançament, doncs diguin vostès quin tipus de traspàs és aquest. Un traspàs en el qual només es poden gestionar els horaris i alguna cosa més..., és impossible poder donar aquest bon servei als ciutadans del nostre país.

Per tant, demanarem i farem..., i aquest Govern i jo personalment farem un cavall de batalla del traspàs de Rodalies Renfe a Catalunya. És un traspàs imprescindible per garantir un dret social de primera magnitud en el segle XXI.

Tenim l'experiència per fer-ho i ens hem guanyat també la credibilitat: es diu Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment al Ple sobre ciència oberta.

Pregunta al Govern sobre la ciència oberta

310-00098/13

Formula la pregunta la diputada senyora Anna Erra, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Anna Maria Erra i Solà

Gràcies, presidenta. Consellera Geis, la pandèmia ha posat de relleu la importància cabdal de les polítiques en l'àmbit de recerca, i tenim exemples d'aquesta certesa cada dia. Sense anar més lluny, fa pocs dies llegíem la notícia que el fàrmac que va aportar l'oncòleg Josep Baselga per fer front a casos de càncer de mama metastàtic és eficaç en un setanta-sis per cent dels casos, un resultat sense precedents.

Casos com aquests ens recorden cada dia la importància de la recerca per fer front als reptes que tenim i la necessitat que des de les institucions es faci una política de recerca ambiciosa.

Sabem que vostè, consellera, està completament abocada, i hem pogut comprovar aquests primers mesos que porta al capdavant del Departament de Recerca i Univer-

sitats que el seu compromís amb l'enfortiment del sistema de recerca i universitats és total. El seu és un àmbit que requereix d'amplis consensos, i sabem que vostè és partidària de teixir complicitats, de crear una forta aliança entre el Govern, les universitats, els centres de recerca, en definitiva, amb tots els agents del sistema de coneixement per anar-lo fent avançar.

En aquest sentit, el Pacte nacional de la societat del coneixement, com a instrument de consens per establir una estratègia de país en R+D+I, esdevé una eina clau. Un dels elements que el pacte estableix que cal desenvolupar és la ciència oberta com a moviment que persegueix que la recerca sigui més transparent, més accessible, més social i més col·laborativa.

És en aquest marc del pacte que es va acordar definir les accions necessàries per desplegar una estratègia de ciència oberta fonamentalment basada en accés obert a les publicacions i a les dades de recerca.

Des de Junts per Catalunya creiem en el coneixement com a garant d'una economia de valor afegit que doni competitivitat, riquesa i ocupació de qualitat. Per aquest motiu, té el nostre suport per bastir una estratègia integral de generació i transferència del coneixement, de la qual la ciència oberta n'és una paraula clau.

Per això, avui li demanem, consellera: quina és la seva visió sobre la ciència oberta a Catalunya? I quina és l'actuació del seu departament en aquest àmbit?

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula la senyora Gemma Geis, consellera de Recerca i Universitats.

La consellera de Recerca i Universitats

Sí; bon dia, diputada Erra. La veritat és que sí, que aquesta recerca... Ahir, abans d'ahir, parlava amb un dels grans investigadors d'aquest país en matèria de càncer i m'explicava aquest llegat del doctor Baselga i com va apostar per aquesta línia. I, per tant, jo crec que tots ens n'hem de congratular.

Però sí, en l'economia del coneixement la primera matèria són les dades i, per tant, en aquest país hem de teixir una sobirania, també, per preparar-nos per a futures pandèmies, en la qual les dades són absolutament importants per fer bona recerca i són una infraestructura científica per al país.

En aquest sentit, tant en la llei de la ciència que vostès estan treballant com en l'estratègia de ciència oberta, que la pròpia llei inclou, el que volem és fer un pas més en aquesta infraestructura científica que són les dades de recerca que els investigadors i investigadores d'aquest país han de tenir al seu abast per poder fer recerca i, llavors, millor transferència.

En aquest sentit, hi ha un instrument que té el país o les universitats, que és el CSUC. El CSUC és el Consorci de Serveis Universitaris de Catalunya, que el componen totes les universitats catalanes, i en aquest consorci el que s'hi aboquen són diferents informacions relatives a la recerca, com per exemple el portal de dades de la recerca; hi han les tesis doctorals en TDX, és a dir, obertes, es poden consultar; també hi ha un repositori de dades de recerca. Però hem de fer un pas més enllà, eh?, i en aquest sentit el CSUC està fent una aposta molt clara per fer i aportar més dades de recerca i, per tant, generar aquesta infraestructura de país que ens demanen, també, els investigadors i investigadores. Vull recordar que en el document Catalunya 2020, també, la gestió de les dades i com crear aquesta infraestructura..., hi feien referència.

En aquest sentit, nosaltres el que volem fer des del CSUC és potenciar encara més l'accés obert a les publicacions; publicar les dades de manera trobable, accessible, interoperable i reutilitzable, i també crear una creació d'infraestructures integrades a l'ecosistema europeu de l'European Open Science Cloud, i també valoritzar la cultura científica com a eina de país. Crec que un país que es basa en l'economia del coneixement és un país on la recerca i les dades han de ser aquesta infraestructura,

perquè ens permet donar millors solucions de cara a la recerca i als investigadors i investigadores que es demanen a aquest país.

Aquesta serà una cultura i una política clau, la millora de les dades i la creació de polítiques per crear aquest *hub* de dades que estiguin a disposició dels investigadors i investigadores d'aquest país.

Moltíssimes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la situació dels Mossos d'Esquadra.

Pregunta al Govern sobre la situació dels Mossos d'Esquadra

310-00089/13

Formula la pregunta el senyor Jaume Butinyà, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Jaume Butinyà i Sitjà

Gràcies, presidenta. En primer lloc, voldria dir que és un honor parlar per primer cop davant d'aquest hemicicle com a diputat d'Esquerra Republicana de Catalunya. També vull tenir un record per a la família de l'agent mort ahir, així com per al Cos de Mossos d'Esquadra, del que n'era membre.

Conseller, la crisi de la covid-19 ha evidenciat la gran tasca que han realitzat aquest darrer any i mig tant els serveis d'emergència com els cossos de les policies de Catalunya, que han vist augmentada la seva càrrega de treball, destinant-hi molts recursos i adaptant la seva activitat a les circumstàncies excepcionals viscudes. De fet, fa uns dies el seu departament feia públic que el Cos de Mossos d'Esquadra havia dedicat fins a més de vuitanta mil hores extres a reforçar tasques de prevenció i seguretat ciutadana, així com a suport a la policia local dels diferents municipis catalans.

Vull recordar que el Cos de Mossos d'Esquadra té més de tres-cents anys d'existència i que, amb l'assumpció de les competències en l'àmbit policial per part de la Generalitat l'any 1980, aquest cos va viure un creixement i modernització molt importants, passar de ser un cos pràcticament testimonial a ser una policia moderna, dotant-se de recursos materials i humans necessaris per entomar la tasca que se li encomanava.

D'això ja n'han passat quaranta anys. La societat és canviant i cal un nou impuls per al cos. En primer lloc, caldria rejuvenir-lo, afrontant el problema generacional que afecta una bona part dels seus efectius. En segon lloc, seguir treballant per assolir l'acord pendent amb l'Estat respecte a la jubilació anticipada. I, per últim, dotar el cos dels mitjans humans i equipament adequats a la nova realitat.

Per tot això, conseller, el nostre grup voldria saber quines són les accions que es realitzaran a curt termini des del departament per millorar i fer front a les noves necessitats de la Policia de la Generalitat.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Joan Ignasi Elena, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior (Joan Ignasi Elena i Garcia)

Presidenta, diputat, jo també voldria començar, malgrat que vam tenir l'oportunitat de fer-ho ahir, però avui en sessió de control, doncs, tenint un record molt especial per a l'agent que va perdre la vida ahir i per a la seva família i per a tot el Cos de Mossos d'Esquadra.

Efectivament, s'ha d'agrair la feina que han fet, que ha estat extraordinària durant tota aquesta pandèmia, durant el temps de la covid i també durant aquest estiu,

que ha estat especialment difícil, reforçant i donant suport a les policies locals amb agents d'ordre públic i també de seguretat ciutadana. Efectivament, fins a vuitanta mil hores extres s'han fet durant dos mesos, només durant dos mesos, donant suport a les policies locals i treballant al servei de l'ordre públic. Per tant, des d'aquest punt de vista, un agraïment molt especial, i també a tota la feina que fan cada dia Mossos d'Esquadra. Procurem estar al seu costat i hi estem, de paraula i amb fets. Perquè les coses es fan amb paraules, però també amb fets, amb concrecions.

Una és aquesta que ha explicat de les hores extres durant aquest estiu i l'altra és, per exemple, que durant 2020 van arribar quatre-cents nous vehicles. També, durant aquest 21 n'arribaran quatre-cents més, i així seguirà l'any vinent i els següents, per modernitzar i dotar de mitjans els agents de la nostra policia.

Anunciar, també, que abans de l'estiu arribarà la nova uniformitat. Tenen la mateixa des de l'inici; a onze mil agents –a onze mil. La nova uniformitat, més moderna, més preparada per a les seves necessitats. També hem reforçat molts dels mitjans als agents d'ordre públic, i també incrementant i revertint una situació econòmica molt dura del pressupost d'Interior durant molts i molts anys, durant masses anys. I també anunciar que l'altre dia va haver-hi la incorporació, que comencen dilluns, de 680 nous agents. I anunciar, també, la contractació per a l'any vinent, i per tant l'inici de les proves, per a 860 agents nous al Cos de Mossos d'Esquadra.

És així com s'ajuda els Mossos d'Esquadra. És així com s'està al costat dels Mossos d'Esquadra, i també treballant per a la jubilació anticipada dels mossos d'esquadra, que és una discriminació que estic segur que tots els grups ens ajudaran... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller d'Interior i aquest continua parlant uns moments. Alguns aplaudiments.)*

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre en el Ple sobre els efectes sobre el consumidor i el teixit productiu de l'increment del preu de l'electricitat.

Pregunta al Govern sobre els efectes sobre el consumidor i el teixit productiu de l'increment del preu de l'electricitat

310-00090/13

Formula la pregunta la diputada senyora Marta Vilalta, del Grup d'Esquerra Republicana.

Marta Vilalta i Torres

Gràcies, presidenta. Molt bon dia, conseller Torrent. Avui, a les 21 hores, el preu de la llum se situarà en un nou rècord històric i arribarà fins a 260 euros el megawatt/hora, un fet que es viu, evidentment, amb angoixa per moltíssimes de les famílies del nostre país.

Recordem que fins a un quinze per cent de les llars catalanes han patit condicions de pobresa energètica, i mentrestant Endesa, Iberdrola i Naturgy obtenen un benefici combinat de més de 5.800 milions d'euros anuals. És indignant, i la indignació creix amb cada nou cas de portes giratòries. En els últims quatre anys, fins a dotze alts càrrecs de PP i del PSOE han passat per consells d'administració d'alguna elèctrica, i el Govern de l'Estat?, doncs corresponsable i còmplice. De fet, tot forma part de la mateixa estafa: Gobierno, PP i PSOE han privatitzat, venut i desmantellat les empreses públiques de l'àmbit energètic. Han desregularitzat el sistema per deixar els preus en mans del mercat, i han deixat el mercat sota control dels seus amics.

Nosaltres no ens resignem. No ho vam fer fa uns anys quan vam aprovar la Llei 24/2015, que ha aturat més de 200.000 talls de llum, o quan vam aconseguir la condonació del deute històric que 35.000 famílies tenien amb Endesa, o quan vam..., o quan exigim poder tenir la sobirania i els instruments propis d'un estat per poder intervenir el mercat. No ens resignem. I per això, des d'Esquerra Republicana i altres

forces independentistes, sobiranistes i també d'esquerres, fem una crida a la ciutadania perquè el proper divendres 18 d'octubre respongui al xantatge dels oligopolis elèctrics amb una gran apagada i cassolada.

No ens resignem, i per això també ens comprometem amb la nostra acció de govern. Aquesta ha de ser la legislatura de l'energètica pública, fruit de l'acord d'inversió amb la CUP i ja inclòs en el pla de govern. Una energètica pública que ens permeti influir en els preus del mercat, que ens ajudi a fer del subministrament elèctric un bé veritablement públic, no un mecanisme d'extracció de rendes de les llars catalanes cap a les butxaques de l'oligopoli energètic.

No ens resignem, i per això, també des de Consum considerem que cal estar al costat de la ciutadania per preservar tots els seus drets.

És per això, conseller, que volem conèixer quina diagnosi fa el departament sobre la pujada dels preus de la llum, i què està fent la Generalitat per a garantir els drets de la ciutadania davant els abusos de l'oligopoli energètic.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula el senyor Roger Torrent, conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Roger Torrent i Ramió)

Gràcies, presidenta. Diputada, gràcies per la pregunta. El mes de setembre passat es va tancar amb un preu mitjà de l'electricitat de 156 euros megawatt/hora. Això suposa el triple que el setembre de l'any passat, i el que portem d'octubre aquestes xifres estan quedant enrere perquè estem batent, com vostè deia, rècords històrics dia rere dia.

Els últims mesos, el preu de l'electricitat ha patit una escalada desmesurada, i les mesures del Govern espanyol, que han arribat tard, molt tard, s'han demostrat del tot inútils, perquè no ataquen la causa de fons, l'arrel del problema, que és el model energètic espanyol i el sistema tarifari. La liberalització que en el seu moment es va fer sota una pretesa llibertat de competència, defensant una suposada llibertat de competència, va comportar que estiguem avui patint una situació d'oligopoli. Tres grans grups, com vostè deia, controlen el vuitanta-cinc per cent del mercat i generen uns beneficis de més de 5.000 milions d'euros. L'oligopoli, la liberalització, no ha beneficiat a ningú, potser més enllà dels fabricants de portes giratòries. Deia vostè dotze, doncs dotze; una més aquesta setmana.

Ha beneficiat a molt pocs i ha perjudicat a molts, a la immensa majoria, a les famílies que veuen com augmenta exponencialment el preu de la factura de la llum, però també al teixit empresarial del país, especialment les pimes, que han de repercutir aquest cost de l'electricitat a la seva activitat, i això els resta competitivitat. Això els genera una situació que empeny cap a una escalada de preus que alimenta una inflació que ja se situa al quatre per cent interanual.

Però nosaltres encara no som un estat, i per tant, no podem intervenir regulant el mercat. En tot cas, el que podem és procurar resoldre les ineficiències d'aquest mercat a través, sobretot, de les relacions de consum. I és el que fem i és el que hem fet.

Vostè anomenava algunes de les mesures, algunes de les quals jo hi vaig participar com a diputat, i algunes que va impulsar en el seu moment el Govern de la Generalitat. Ara, des de Consum, estem justament amb la pretensió, amb la voluntat de defensar els drets fonamentals d'aquells consumidors més vulnerables, controlant les operadores de Catalunya. En tot cas necessitem... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller d'Empresa i Treball i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Se li ha acabat el temps, conseller.

(Aplaudiments.)

Pregunta al Govern a respondre oralment en Ple sobre la producció agrària sostenible.

Pregunta al Govern sobre la producció agrària sostenible

310-00091/13

Formular la pregunta la senyora Alba Camps, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Alba Camps i Roca

Gràcies, presidenta. Bon dia a totes i a tots. Consellera Jordà, vinc del Berguedà, una comarca que està fent un enorme esforç a través d'agricultores i ramaderes, un enorme esforç per donar valor al sector primari i els productes alimentaris que se'n deriven. Cada dia podem trobar-hi noves produccions ecològiques, persones i petites empreses amb una ferma convicció que cal cuidar el medi i l'entorn que els envolta. La riquesa de la comarca també depèn del seu treball, i el seu treball imprescindible fa encara més actual el sempre necessari «la terra, per a qui la treballa».

I és que aquestes productores no només treballen la terra, la treballen i la cuiden. Gent disposada a tancar el cercle: producció de proximitat, revalorització de la seva feina i el seu producte, de qualitat i accessible a tothom. I tot això protegint l'entorn i protegint el medi. Com a consumidores, hem d'estar convençudes que quan comprem, no només posem en valor el producte en si, sinó també el treball que hi va associat a l'entorn on s'ha cultivat i a la forma en què s'ha fet créixer.

Parlant del Berguedà i seguint l'exemple, quan compro blat de moro escairat no només conec el valor gastronòmic que té, també sé que estic comprant futur a la meva comarca, que estic apostant per una productora valenta i atrevida fent créixer aquest canvi de model imprescindible. I si ho fem cadascú des de la seva terra, farem que el canvi sigui arreu del país, i que la terra sigui realment per a qui la treballa i també per a qui la cuida.

Dir-ho és fàcil, fer-ho no tant. Aquest model que plantejo ha de ser accessible a totes i a tots, sinó, evidentment, no serà. I això és un repte de país, fer que aquesta agricultura que porta associada aquesta estima per l'entorn i la mirada posada en el futur sigui accessible a les agricultores i també, i molt especialment, a les consumidores. Es tracta de justícia social, es tracta de treball digne, es tracta de dret a la salut.

El sistema alimentari, tot, des de la producció al consum, ha de complir les tres dimensions de sostenibilitat: econòmica, social i mediambiental. Això no només és fruit d'una voluntat sinó que també és una necessitat. Així doncs, consellera, què està fent el departament per afavorir que les agricultores optin per aquest model? Què està fent el departament per promoure una agricultura viable, socialment justa, ambientalment sostenible i que pensi en el futur de totes?

Gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula la senyora Teresa Jordà, consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural.

La consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural (Teresa Jordà i Roura)

Gràcies, presidenta. Molt bon dia a totes i a tots. Diputada, em sembla que ho he dit en diverses ocasions, però ho repetirem. També em sembla que ho he dit en seu parlamentària. Catalunya, el nostre país, té molts reptes en matèria climàtica, en matèria ambiental, en matèria agroalimentària i també en matèria de cohesió territorial. I tots, tots aquests reptes, els hem d'emprendre alhora. Tots, absolutament tots. No en podem deixar cap enrere. No avançarem en el camí de la revolució verda si no comptem amb aquests dos sectors, amb el sector ambiental i amb el sector agroambiental. Cooperant. En cap cas, evidentment, competint.

Per aconseguir aquests reptes, que no són pocs, el que necessitem també, i val a dir-ho, són noves maneres, noves fórmules, també en el sistema productiu, també pel que fa referència a la producció. Per això, després de treballar-hi molt, sobretot la pas-

sada legislatura, donem el tret de sortida a la producció agrícola sostenible, del model tradicional, del model convencional al model sostenible. En aquestes tres vessants que vostè apuntava: l'econòmica, bàsicament perquè el pagès i el ramader s'hi han de poder guanyar bé la vida amb uns preus justos; ambientalment també i socialment.

La producció d'aliments ha de ser compatible absolutament –absolutament– amb la contribució a mitigar el canvi climàtic. Ho ha de fer de tres maneres bàsiques: la primera, conservant i millorant els recursos naturals, que són finits, evidentment; la segona, protegint i preservant el sòl, l'aigua i l'aire, i per últim, una de molt evident, que és revertint la pèrdua de biodiversitat. I per a aquest Govern, deixi'm-li dir que la producció agrària sostenible és evidentment un projecte estratègic alineat amb els ODS, alineat amb el Pacte Verd Europeu, alineat també amb el *farm to fork* sens dubte. Tots ells projectes evidentment ambiciosos en matèria de medi ambient i de conservació de recursos.

Aprofito que encara tinc quaranta segons per dir-li també que en aquest projecte de llei volem posar en valor, com no pot ser d'altra manera, en aquelles agricultores, com molt bé deia vostè, que ja porten molt temps fent la seva feina ben feta en el si de les seves explotacions, fent compatible la producció d'aliment, evidentment, i la conservació dels recursos preservant el medi ambient.

I acabo. Acabo dient que la producció agrària sostenible és i serà un eix bàsic –un eix bàsic– a partir d'ara. Bàsic en la producció d'aliments en els propers anys, sens cap mena de dubte. I justament per això, conjurats a tenir aquest sector alineat en aquests tres temes, aquesta legislatura portarem la llei de la producció agrària en aquest Parlament.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre les mesures previstes per a reactivar el sector de l'oci nocturn.

Pregunta al Govern sobre les mesures previstes per a reactivar el sector de l'oci nocturn

310-00093/13

Formula la pregunta el senyor Juan Luis Ruiz, del Grup Parlamentari de Socialistes i Units per Avançar.

Juan Luis Ruiz López

Moltes gràcies, presidenta. Crec que tothom n'és conscient, de la situació actual que està patint el sector de l'oci nocturn, és per això que voldríem saber quin és el capteniment del Govern en relació amb les mesures previstes per reactivar el sector de l'oci nocturn.

La presidenta

Per respondre té la paraula el senyor Roger Torrent, conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball

Gràcies, presidenta. Diputat, com bé sap vostè i espero que la resta de diputats i diputades, demà dijous, precisament, entra en vigor la reobertura del sector de l'oci nocturn gràcies a la campanya de vacunació, però també a l'efecte contenciós provocat per les mesures restrictives sanitàries. Demà podran obrir el sector de l'oci nocturn i aquesta és la notícia més important en aquests moments, diputat.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Juan Luis Ruiz.

Juan Luis Ruiz López

Moltes gràcies, conseller. Jo crec que a aquestes alçades ja tothom coincideix que el sector de l'oci nocturn ha estat el més castigat per la pandèmia amb diferen-

cia, però és que a Catalunya és on pitjor se l'ha tractat també amb diferència. Misatges contradictoris, manca d'informació cap al sector, que s'assabentaven de les decisions per la premsa, que si decideix Salut, que si és Empresa, que si és Interior... I així anem, amb tot el sector encara tancat. Fins ahir mateix no se'ls ha comunicat que sí, que podran obrir a partir de divendres, en tot cas, demà al vespre, a partir de les dotze de la nit, amb limitacions, això sí, i a l'espera també de la decisió del TSJ, que segons sembla es produirà aquest mateix dijous. És a dir, unes hores abans de la possible obertura. Home, certament una mica més de previsió s'hagués agraït. Per no parlar ja de les ajudes, totalment insuficients.

El Govern es va comprometre amb el sector que si tancava els garantien les ajudes suficients i això no ha estat així. Les ajudes, senyor conseller, no es poden atorgar a futur com estan fent en aquestes convocatòries. El sector no pot esperar. Li recordo que Catalunya rebrà per part del Govern d'Espanya 3.154 milions d'euros, 993 d'ajuts a empreses i 2.161 de fons covid. Per tant, no es pot dir que no hi ha diners com han fet per intentar justificar la pujada de la taxa turística de divendres passat. 3.154 milions d'euros. Vol dir que no podrien trobar els 52 milions d'euros que reclama el sector després de divuit mesos de tancament?

Les ajudes fins ara han estat... no han cobert ni tan sols les despeses fixes que han d'assumir, per no parlar ja de danys irreparables com la pèrdua del valor de la marca, inversions que no recuperaran, pèrdua del capital humà... Per tant, el sector el que necessita és poder treballar com ja ho estan fent en gairebé tot l'Estat. Esperem, doncs, que aquest divendres, això sí, ja ho puguin fer de manera definitiva.

Moltes gràcies.
(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball

Diputat, vostè sap que el Govern de la Generalitat durant aquest any i mig de pandèmia és l'Administració que més esforç pressupostari ha fet per fer ajudes directes a les empreses i als treballadors i treballadores més afectats per la situació de pandèmia. El territori que més ha invertit en aquest sentit, amb molta distància del segon. I ho hem fet amb ajudes a les empreses i als autònoms –com dèiem abans, 993 milions d'euros–, però específicament també amb ajudes al sector. Portem quatre convocatòries d'ajut al sector de l'oci nocturn, l'última de les quals, de 10 milions d'euros, es va anunciar a finals de juliol i a finals d'agost ja estaven pagades les 744 sol·licituds d'autònoms i empresaris de l'oci nocturn, amb ajudes que van des dels vuit mil fins als cinquanta mil euros en funció de la superfície i del nombre de treballadors.

N'hi ha prou amb això? Evidentment que voldríem fer més. Evidentment que voldríem poder fer un esforç encara més gran per ajudar tots aquells que han patit més durant la covid, perquè el propòsit d'aquest Govern és no deixar ningú enrere en el procés de recuperació. La Generalitat, el Govern de la Generalitat, és qui més esforç ha fet en aquest sentit, qui més despesa ha fet per ajudar els sectors afectats. Hi insisteixo: amb caràcter general a empreses i autònoms, però també amb caràcter específic a aquest sector que ara podrà obrir. I aquesta és la millor notícia.

En tot cas, acabo amb una pregunta, diputat. Quins ajuts ha fet el Govern espanyol en aquest sentit? Quins ajuts ha fet a l'oci nocturn? (*Remor de veus.*) La Generalitat de Catalunya és qui ha fet el sobreesforç, tenint en compte la situació financera estructural de la Generalitat, és qui més esforç ha fet. Li torno a preguntar, quines ajudes específiques ha fet el Govern del PSOE, el Govern de l'Estat.

Moltes gràcies.
(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre els pressupostos de la Generalitat per al 2022.

Pregunta al Govern sobre els pressupostos de la Generalitat per al 2022

310-00094/13

Formula la pregunta la diputada senyora Alícia Romero, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Alícia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Bon dia, conseller. Potser que li expliqui al conseller Torrent que van arribar del Govern d'Espanya 993 milions d'euros per a ajuts d'empreses i que han arribat aquest any 2.162 milions d'euros de fons extraordinaris covid que vostès poden utilitzar per a allò que convingui. *(Alguns aplaudiments.)* El que diu el meu diputat és que podien utilitzar una part d'aquests per a l'oci nocturn, que està patint tant.

En tot cas, conseller Giró, sap vostè que tenim molts problemes a Catalunya: pobresa infantil, segregació escolar, desindustrialització, despoblament; i reptes, transició ecològica, digitalització de la nostra economia. I per fer front a aquests reptes i a aquests problemes necessitem uns pressupostos per al 2022. Ho hem dit moltes vegades, calien uns per al 2021. Es va comprometre així el president de la Generalitat en la seva campanya per portar-los conjuntament amb la investidura. Això no va ser així. I, per tant, tenim avui uns pressupostos prorrogats pre pandèmics, perquè es van presentar el 29 de gener del 2020. Per tant, dissenyats abans de la pandèmia i ens sembla que és imprescindible tenir-ne uns per al 2022.

Conseller, la llei de finances públiques diu que s'han de presentar els pressupostos abans del 10 d'octubre. Ja m'imagino que no anirem perquè avui és dia 6 i no els coneixem. Però, en tot cas, voldríem saber quan, conseller, vostè portarà a aquesta cambra els pressupostos de la Generalitat i quan podrem començar a treballar als grups parlamentaris en la llei més important que s'aprova en aquest Parlament.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Jaume Giró, conseller d'Economia i Hisenda.

El conseller d'Economia i Hisenda

Gràcies, presidenta. Gràcies, senyora diputada. Miri, tal com s'ha compromès aquest Govern, a primers de novembre aprovarem els pressupostos en el Consell Executiu i tot seguit els portarem aquí al Parlament i entraran en vigor a començament de l'any 22.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Alícia Romero.

Alícia Romero Llano

Conseller, nosaltres en altres ocasions... Miri, quan el president Aragonès era conseller d'Economia, ens presentaven el marc pressupostari, feien reunions en què de manera transparent se'ns explicava una mica com estava el marc pressupostari, quines eren les prioritats del Govern. I això ens servia perquè, un cop quan arribava a la cambra, poguéssim dialogar, parlar i que vostès puguin cercar les aliances que considerin oportunes, perquè Junts i Esquerra no tenen majoria parlamentària –a vegades no la tenen ni entre vostès–, però, en tot cas, han de cercar aliances.

Nosaltres el que no voldríem és que la cerca de les seves aliances dificulti i retardi l'arribada del pressupost al Parlament de Catalunya. Si vostès el tenen, portin-lo i

ja veurem quines majories es generen, però és imprescindible que l'1 de gener, com diu vostè, aquests pressupostos estiguin en vigor. Fa més de deu anys que això no passa. I, per tant, doncs, segur que a vostè, en fi, li agradaria ser el primer conseller d'Economia, després del conseller Castells, que aconsegueix això.

Jo li demano que els porti al Parlament com abans millor. I, en tot cas, que prèviament a això pugui trobar-se ja amb els grups per parlar-ne i anar avançant en un tema tan important amb els reptes i els problemes que té Catalunya.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller d'Economia i Hisenda.

El conseller d'Economia i Hisenda

Gràcies, presidenta. Miri, jo li agraeixo molt que sempre es preocupi per la salut del Govern, eh? Jo l'hi agraeixo molt. Però li diré una cosa: aquest Govern tan trencat, tan dividit no hem anunciat com una gran notícia, com ha fet PSOE i Podemos, que acaben d'arribar a un acord per presentar pressupostos.

És una cosa realment sorprenent, perquè la cosa més avorrida que hi ha és que un govern de coalició estigui d'acord amb els pressupostos. Aquest Govern tan trencat i tan dividit entre Esquerra i Junts estem d'acord des del primer dia amb els pressupostos, des del primer dia.

I jo li recordo que a vostès els queden encara vint-i-un escons, vint-i-un diputats i diputats per poder aprovar els pressupostos. I, per tant, també... sí, a Madrid. No, no li... Per tant, escolti, no es preocupi tant per la salut de la nostra aliança, que li puc garantir que és molt sòlida.

I, escolti, ja que vostè parla tant del president Aragonès i que el senyor Salvador Illa en el debat de política general va parlar de mi, permetin-me que ara jo també parli o li contesti al senyor Illa.

D'acord amb el diari de sessions, el senyor Illa va dir una cosa d'aquelles que es fan servir per intentar atacar reputacionalment una persona. Va dir: «Senyor Giró, no se'm molesti, però vostè ve d'on ve, i no passa res.» Literal. Miri, senyor Illa, jo vinc..., vol que li digui d'on vinc? Vinc d'una família humil de Badalona, d'un pis de lloguer de seixanta metres quadrats, la meua habitació no tenia ni finestra, estudiava al menjador i vaig anar progressant.

I he estat trenta-dos anys a l'empresa privada on he anat pujant sense que ningú em regalés res, m'entén? A poc a poc i sense que ningú em regalés res. I el que li puc dir és que n'estic molt orgullós. No em molesta, no, n'estic molt orgullós d'on vinc. I d'on vinc no és millor que d'on venen els que s'han dedicat tota la seva vida a la política. No és millor, però tampoc és pitjor. Tampoc és pitjor. I el que li puc garantir és que jo no acabaré de president o conseller d'una empresa...

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Se li ha acabat el temps, conseller.

Pregunta al Govern sobre la mobilitat a Catalunya

310-00095/13

Preguntar al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la mobilitat a Catalunya. Formula la pregunta el diputat Jordi Terrades, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Jordi Terrades Santacreu

Gràcies, presidenta. Pocs dies abans de l'aixecament dels peatges de l'AP-7, de la C-33 i de la C-32 Nord, responsables polítics del seu Govern van afirmar: «Hi haurà

una reconfiguració de la mobilitat, però no es preveuen problemes significatius de trànsit.»

Portem més d'un mes des de l'alliberament dels peatges i això ha comportat un notable increment de la circulació a totes les vies d'alta capacitat de la regió metropolitana, entre un vint-i-set per cent i un cinquanta per cent depenent dels trams. Cada dia a les hores punta veiem congestions al Nus de la Trinitat i del Llobregat. Ja no li parlo dels cent-vint quilòmetres de retencions i congestions d'abans-d'ahir, no?

El transport públic està al voltant dels setanta per cent d'ocupació pre pandèmia i no hem vist actuacions proactives per part del Govern. Quina opinió en té, conseller, de tot plegat?

La presidenta

Per respondre té la paraula el senyor Jordi Puigneró, vicepresident del Govern i conseller de Polítiques Digitals i Territori.

El vicepresident i conseller de Polítiques Digitals i Territori

Sí, gràcies, presidenta, i bon dia, diputat. Quina opinió en tinc? Li podria fer a vostè i al seu grup la mateixa pregunta, eh?, perquè, escolti, els peatges que s'han retirat també són de vostès; tenim una vaga de rodalies que ens està provocant un col·lapse impressionant i, per tant, no garantint el dret a la mobilitat a molts ciutadans d'aquest país. En fi, a vegades penso que cada cop que vostès parlen s'apuja el preu del pa. En tot cas, en temes de mobilitat, vull dir, eh?

Miri, aquest Govern el que defensarà..., i el lema d'aquest departament és el d'«un país connectat» i, per tant, que garanteixi aquest dret a la mobilitat. I això vol dir, doncs, un país amb un territori connectat amb infraestructures de progrés, que equilibrin el territori, que ajudin a corregir les desigualtats urbanes i que, evidentment, garanteixin aquest dret a la mobilitat a tots els ciutadans.

I sempre parlem de la mobilitat. Jo, quan parlo de la mobilitat, parlo dels cinc reptes de les cinc ces, eh? Per tant, una mobilitat i apostar per una mobilitat que sigui col·lectiva, que sigui compartida, que sigui interconnectada, per tant, intermodal –això facilitarà, evidentment, tot aquest propòsit–, que sigui descarbonitzada i també que sigui gestionada des de Catalunya.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades Santacreu

Gràcies, presidenta. Abans l'he escoltat en una resposta que ha donat a una altra il·lustre diputada, i li vull recordar una cosa: l'Estatut de Catalunya diu que la Generalitat és competent dels serveis de transport que es moguin a l'interior de Catalunya, independentment del titular de la infraestructura. Per tant, la Generalitat, senyor vicepresident, té les competències que fins aleshores tenia l'Estat en el servei de rodalies i els serveis regionals per fixar tarifes, horaris, per signar el contracte programa. (*Remor de veus.*) Sap què passa, senyor conseller? Que el servei el delimita la Generalitat. És vostè qui decideix si s'ha de posar un tren més o s'ha de treure un tren menys. Altra cosa són les infraestructures, que li recordo que en països centralitzats o en països de matriu federal com Alemanya sempre són propietat de l'Estat.

Senyor conseller, vostè sap perfectament que el que pot fer el ministeri com a administració a les rodalies de Madrid, Sevilla o València és el mateix que la Generalitat pot fer aquí. Per cert, els serveis mínims quan hi ha una vaga ferroviària a Catalunya, sap qui els decideix? Vostès.

I m'hauria de respondre una pregunta: quan fixen serveis mínims, per què a Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya els hi fixen uns serveis mínims que pràcticament és la totalitat del servei i quan la vaga passa a Renfe vostès dicten uns serveis mínims inferiors?

Compromís amb el transport públic i amb el dret a la mobilitat per part del nostre grup, tot. Compromís que es tradueix en fets, com es veurà en els propers dies en els pressupostos generals de l'Estat, amb increment d'inversió. Perquè estem d'acord en que s'ha d'augmentar la inversió. Compromís de transferència dels recursos necessaris per gestionar i millorar rodalies, vostè sap que cal reunir les comissions bilaterals i allà trobarà el Govern d'Espanya.

I l'hi dic, conseller: nosaltres apreciem en el Govern d'Espanya voluntat d'arribar a acords. I vostès? O prefereixen el victimisme a les solucions.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre en ple sobre les mesures previstes per garantir la seguretat. Formula la pregunta... *(Veus de fons.)* Perdoni, estava controlant el temps del senyor Jordi Terrades, que li he cedit un espai de més perquè abans no l'he aturat, i no li he donat la paraula per respondre al vicepresident. Endavant, vicepresident.

El vicepresident i conseller de Polítiques Digitals i Territori

Gràcies, presidenta. Aprofitaré aquest últim minut que em queda. En tot cas, bé, ja sabem quin és el seu model, senyor Terrades. Esperem que puguem col·laborar. Jo, en fi, em prestaré a poder col·laborar per millorar la mobilitat a aquest país.

Però les darreres decisions que han pres vostès no ens conviden a massa optimisme, eh? La no inversió a l'aeroport. Sembla ser, per declaracions que estic sentint, que tampoc estan massa favorables al traspàs de rodalies; si més no, cal veure les votacions seves a les PRs de la setmana passada.

Escolti, no parlarem de la vinyeta, que porten anys sense parlar de com finançaran vostès el model d'autopistes a tot l'Estat. I ara, per a més inri, doncs, ens trobem amb aquesta vaga que vostès no estan gestionant, com també podríem parlar de la necessitat que tenim de rescatar alguns peatges de Catalunya, com vostès fan. No ara, però governs anteriors, governs de l'Estat han fet amb peatges de les radials de Madrid.

Per tant, per col·laborar ens hi trobaran. El problema de la mobilitat és evident que és un repte. Penseu que Barcelona ha perdut trenta mil habitants en el darrer any. És gent que ha anat a viure a la perifèria i ha de venir a treballar a Barcelona. I, per tant, aquest és un repte fonamental de millora de la mobilitat en el transport públic a Catalunya.

La presidenta

Ara sí.

Pregunta al Govern sobre les mesures previstes per a garantir la seguretat

310-00086/13

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre les mesures previstes per garantir la seguretat. Formula la pregunta el senyor Joan Garriga, del Grup Parlamentari VOX.

Joan Garriga Doménech

Señor *conseller*, ¿qué medidas piensa tomar para garantizar la seguridad en Cataluña?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Joan Ignasi Elena, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Doncs, d'entrada, fer polítiques socials, que és el més necessari per garantir la seguretat d'un país.

En segon lloc, garantir els drets i llibertats de tots els ciutadans. I, per tant, i en conseqüència, des de la conselleria d'Interior invertir en mitjans per als agents la Po-

licia de Catalunya, donar i incrementar la plantilla i donar suport a les policies locals en allò que necessitin.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Joan Garriga.

Joan Garriga Doménech

Mire, señor *conseller*, Cataluña está sumida en el caos i descontrol a causa de la inseguridad ciudadana. Niñas solas no se atreven a volver a casa por miedo a ser violadas; a personas mayores les da miedo salir de su casa a comprar o a pasear por el parque por miedo a ser atracados; juventud atemorizada deja de ir a las fiestas mayores, por ejemplo, este fin de semana en Sarrià, por miedo a sufrir un robo o a sufrir alguna lesión. Navajazos, violaciones, robos, destrozos y disturbios.

Como dijo ayer mi compañero Antonio, según datos del Ministerio del Interior, en Cataluña hay un asesinato cada semana, diez violaciones a la semana, cincuenta robos con violencia al día y cuarenta robos con violencia en los domicilios.

Y en cada protesta que ustedes jalean, multitud de daños al mobiliario público, destrozos y robos a negocios particulares, pérdidas económicas y muchas pérdidas de puestos de trabajo y muchísimo muchísimo miedo por parte de los ciudadanos, que no se atreven a salir con tranquilidad por sus calles, por sus barrios.

Y ustedes son los culpables por su justificación de la desobediencia a los tribunales, el desacato a la autoridad y el menosprecio a la policía. Sí, el menosprecio a la policía. Por ejemplo, cuando jaleaban los destrozos y disturbios por el delincuente Pablo Hasél o cuando jaleaban los destrozos y disturbios por la justa sentencia del U de Octubre, o por su efecto llamada de la inmigración ilegal, en especial a los menores que vienen solos, que ustedes maleducan y que luego acaban causando muchos de los delitos que se causan en la calle.

También por las crisis económicas que ustedes han generado por culpa del separatismo y por culpa de la mala gestión de la pandemia, por su modelo educativo de falta de respeto a la autoridad y, por supuesto, por el menosprecio a la policía que le he comentado antes.

Mire, señor Elena, usted ha comentado algunas medidas, sí. Ha propuesto cambiarles el uniforme. Yo le haré otra: cámbienles ustedes de *conseller*, cámbienles de gobierno y empiécenles a respetar, por favor. Y dejen paso al orden, a la convivencia y a la legalidad que VOX representa.

Muchas gracias.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Soc conscient que això li costarà d'entendre, perquè no respon a la seva tradició política, però és que per canviar el conseller no ho decideixen vostès, ho decideixen els ciutadans votant... (*aplaudiments*), i fins ara han decidit que hi hagi aquesta majoria parlamentària. Això és important tenir-ho present.

I s'ha de tenir moltes penques –moltes, moltes– per venir aquí a defensar els Mossos d'Esquadra un grup que ha demanat la seva dissolució, un grup que ha portat als tribunals no per l'U d'Octubre, que és la font de tots els mals, també pel 17 d'agost. I vostès ara venen aquí a dir que són els grans defensors dels Mossos d'Esquadra? S'ha de tenir moltes penques.

Miri, el que s'ha de fer amb Mossos d'Esquadra és donar-los suport amb mitjans, amb materials i amb dispositius per poder funcionar, per poder actuar. I intel·ligència i treball i dedicació i estar al seu costat. I fer això sap què ha implicat, per exemple? Que en aquestes situacions que es van produir a la Mercè i que es van produir a les festes de Sarrià hi han hagut noranta detencions. Sí, pel treball de Mossos d'Esquadra.

I, per cert, deixi'm dir-l'hi, la majoria d'ells de nacionalitat espanyola, residència catalana i sexe masculí. I li ben asseguro que jo no penso estigmatitzar els catalans que són de sexe masculí com a delinqüents, com a persones perilloses i com a persones a estigmatitzar. Vostès tot allò que és diferent al que pensen, ho estigmatitzen, ho senyalen. I ho senyalen perquè la gent tingui una percepció del que són..., d'odi, de discriminació i de persecució.

Nosaltres tenim una concepció diferent de la seguretat i que és molt diferent de la seva: la seguretat és protegir la majoria catalans, els seus drets i llibertats i, particularment, sí, senyors de VOX, particularment els més vulnerables.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment al Ple sobre les polítiques redistributives.

Pregunta al Govern sobre les polítiques redistributives

310-00092/13

Formula la pregunta la senyora Eulàlia Reguant, del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.

Eulàlia Reguant i Cura

Gràcies, presidenta. Conseller, en la introducció del pla de govern, entre d'altres coses, expressen que volen una societat més igualitària i equitativa davant d'un 26,3 per cent de població en risc de pobresa o d'exclusió social. És per això que, entre d'altres, nosaltres els hi preguntem quines són les prioritats del Govern per garantir la progressivitat i l'equitat del sistema fiscal català, quines són les prioritats del Govern per garantir que qui més té més paga.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Jaume Giró, conseller d'Economia i Hisenda.

El conseller d'Economia i Hisenda

Gràcies, presidenta. Senyora Reguant, com vostè sap, la capacitat normativa de la Generalitat, malauradament, és curta, és estreta, però amb el que podem fer, es pot veure el que fem; amb la poca cosa que fem, es pot veure el que fem. I en aquest moment, el setanta-cinc per cent de tot allò que hem pogut fer amb capacitat normativa fiscal pròpia són impostos que van destinats a millorar el comportament dels ciutadans en temes mediambientals i a millorar la progressivitat del sistema fiscal català en tot allò que podem.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Eulàlia Reguant.

Eulàlia Reguant i Cura

Conseller, encara hi ha impostos de la llei de canvi climàtic que no s'han desplegat. Però és que més enllà d'això, tant l'OCDE com el FMI –no ho diu la CUP– exposen que cal augmentar la imposició sobre la riquesa, és a dir, que qui més té, més paga, contradient insinuacions que ahir feia el president de Foment del Treball.

Aquests organismes l'OCDE i el Fons Monetari Internacional expressen que així, a part d'augmentar la recaptació, s'augmentaria la progressivitat del sistema fiscal. De fet, els impostos patrimonials poden ser un instrument potenciador de la igualtat d'oportunitats i de la redistribució de la riquesa.

Si s'analitza la càrrega fiscal efectiva dels trams més elevats de la base imposable de l'IRPF i de l'impost de patrimoni, es pot observar que la progressivitat desapareix. Això explica, de fet, el poc poder redistributiu d'aquests impostos tal com estan configurats ara mateix.

Per això li fem algunes propostes: modifiquin l'impost de patrimoni, rebaixin el mínim exempt, però sobretot augmentin l'impost als trams superiors. Posin, per exemple, o creïn figures per a qui té més de 10 milions d'euros i augmentin la progressivitat d'aquest impost. Posin límit a l'acumulació per despossecció que es produeix i que és un dels elements que aprofundeix en les desigualtats. Modifiquin l'IRPF. Segons dades de l'Agència Tributària, només un cinc per cent dels contribuents declara ingressos superiors als seixanta mil euros anuals, mentre que el salari brut anual mitjà no arriba als vint-i-sis mil. Tot i així en els trams més elevats, la càrrega efectiva va disminuint.

Mentre no aconseguim i no arribem a un acord per una renda màxima, tal com es va produir als Estats Units dels anys quaranta, cinquanta i seixanta, toca millorar la progressivitat de l'IRPF i així assegurar que l'esforç contributiu és per a aquells qui més ingressen, que normalment s'aprofiten dels beneficis fiscals i de la nul·la política fiscal de l'Estat sobre el capital. Conseller, ara és el moment de la política fiscal per a la majoria de la po... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller d'Economia i Hisenda.

El conseller d'Economia i Hisenda

Gràcies, presidenta. Senyora Reguant, com vostè sap molt bé, hi han dos maneres de procurar la redistribució, les polítiques de redistribució: una és amb impostos i l'altra és amb la despesa pública. Amb els impostos, evidentment aquí, a l'Estat espanyol, on ens agradi o no encara el nostre sistema fiscal està en el marc de l'Estat espanyol, la progressivitat és molt minsa, és molt minsa i, com vostè diu, això ho recalquen organismes internacionals com l'OCDE i la Unió Europea cada dos per tres. La pròpia Fedea és un laboratori que tothom admet com objectiu, diu que a Espanya només es millora un dos per cent, un dos per cent la desigualtat amb tot el tema impositiu.

Per tant, hem de millorar allà on som progressius. On es fa progressiu? Dos maneres: a l'IRPF, patrimoni, successions i donacions. Escolti, en patrimoni, successions i donacions, pel dèficit fiscal que arrossega el país, en els darrers anys hem anat pujant i estem en uns límits que estem ja molt al límit, com vostè i jo hem pogut parlar personalment. On tenim marge –on tenim marge–, on podem col·laborar és a l'IRPF, sobretot amb els trams més baixos. El setanta-dos per cent –setanta-dos per cent– de les declaracions de la renda a Catalunya són de trenta mil euros o menys, i el noranta-quatre per cent, de seixanta mil euros o menys. Treballem aquí, ajudem a la gent que més ho necessita, que és, crec, la prioritat que podem compartir.

Gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la contribució que farà el Departament d'Acció Exterior i Govern Obert envers els municipis del país.

Pregunta al Govern sobre la contribució que farà el Departament d'Acció Exterior i Govern Obert envers els municipis del país

310-00096/13

Formula la pregunta la diputada senyora Mercè Esteve, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Mercè Esteve i Pi

Gràcies, presidenta. Bon dia a tothom. Des del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya volíem preguntar-li a la consellera Alsina sobre els aspectes més importants del municipalisme en matèria de govern obert. Des del món local, ho sé per experiència pròpia en tant que alcaldessa, treballem intensament per oferir i donar la millor

resposta i servei a la ciutadania i per trobar l'equilibri entre la necessitat de gestió i totes les normatives a les que estan sotmeses les administracions locals a l'hora de poder satisfer les necessitats dels nostres veïns i veïnes. Ens consta que la importància del territori i el potencial del món municipal com a part indissociable del model de país que defensem estan a l'ordre del dia de la conselleria de la que en sou responsable.

Entre aquests, cal destacar els eixos d'internacionalització dels municipis. En són bon exemple els projectes agermanaments, l'activitat empresarial o firal, els esdeveniments esportius, la cultura, els atractius turístics, els centres universitaris i tecnològics, la cooperació al desenvolupament local o el factor migratori.

Des de Junts per Catalunya, volem posar en valor alguns exemples a destacar en matèria d'internacionalització, impulsats d'ençà el 2017 des de la conselleria de la que en sou ara titular. Per exemple, la participació a la Xarxa Eurotowns, el programa de codesenvolupament amb el Senegal de l'Ajuntament de Vic o el pla d'ambaixadors de l'Ajuntament de Sant Cugat.

Tanmateix, els municipis encara tenim una sèrie de necessitats que cal satisfer per donar l'impuls d'internacionalització que requereix el nostre territori i poder sumar a la bona estratègia de Govern. Ens referim a la falta de recursos, la necessitat de promoció a fòrums internacionals, la manca de territorialització de les dades o el suport per implementar les polítiques de transparència.

És per això, consellera, que li volem preguntar: quina contribució farà el Departament d'Acció Exterior i Govern Obert envers els municipis del país?

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Victòria Alsina, consellera d'Acció Exterior i Govern Obert.

La consellera d'Acció Exterior i Govern Obert (Victòria Alsina i Burgués)

Gràcies, presidenta. Diputada alcaldessa, el Departament d'Acció Exterior està al servei no només d'aquest Govern, sinó també de tothom. Això inclou els municipis, inclou la societat civil i, en aquest sentit, una de les primeres tasques que hem impulsat per complementar l'activitat que el departament havia fet fins ara és una cartera de serveis destinada als municipis, tant en l'àmbit d'internacional com en l'àmbit de govern obert, entenent que els municipis de Catalunya tenen una vocació d'internacionalitzar-se, també de participar dels reptes globals del món i que, en aquest sentit, han de tenir com més eines millor.

Alguns exemples d'aquesta cartera de serveis, sense ser exhaustiva, són, per exemple, més enllà de donar suport als agermanaments, potenciar l'organització d'esdeveniments de caire global que tinguin lloc als municipis de Catalunya; obrim una convocatòria per cofinançar més enllà de donar suport tècnic i logístic a les activitats que organitzin els municipis amb impacte internacional; acompanyament dels municipis per identificar, doncs, oportunitats i potencialitats en l'àmbit de les organitzacions supramunicipals; importació de bones pràctiques que han fet altres municipis del món que puguin ser rellevants per nosaltres; ajuda, recerca i obtenció de fons europeus, i, finalment, programes de formació en àmbits, doncs, que siguin d'interès.

En l'àmbit de govern obert, que és l'altra part del departament, ens centrarem en dos temes. Diem: «Catalunya, un país de dades» i, en aquest sentit, una bona part d'aquestes iniciatives precisament faran referència a ajudar els municipis, que puguin millorar la qualitat de les dades i una cosa molt important, que ens n'oblidem, que és la territorialització d'aquestes dades, perquè hi ha dades que no les tenim i les hem de tenir territorialitzades.

Un altre àmbit serà el dels processos participatius, entenent que la gent no només dona l'opinió, sinó que pot aportar idees. Per tant, per aprofitar aquesta intel·ligència col·lectiva que tenim en tot el món municipal. De fet, aquest executiu, aquest Parlament, són referents en exemples del municipalisme, i, al Departament d'Exterior,

ens tindreu sempre al vostre costat, doncs, per ajudar en aquesta tasca d'internacionalització.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Comencem les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la vacunació dels membres de les forces i els cossos de seguretat de l'Estat i les vacunes que han caducat

317-00056/13

Pregunta el president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política actual. Formula la pregunta el senyor Alejandro Fernández, del Grup Mixt.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidenta. Señor Aragonès, ¿le parece ético decir que vacunando a Policía, Guardia Civil y agentes de Salvamento Marítimo se impedía vacunar a los mayores de setenta años, y que luego les caduquen setenta mil vacunas por no usarlas? ¿Se disculpará usted ante las fuerzas y cuerpos de seguridad del Estado?

Gracias.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Pere Aragonès i Garcia)

Moltes gràcies, presidenta. Senyor diputat, entre un i altre tema han passat sis mesos; sis mesos en què en un primer moment hi havia molt poca disponibilitat de vacunes i calia prioritzar, d'acord amb el que s'havia estat acordant a nivell del Consell Interterritorial. I, al cap de sis mesos, ens trobem amb una oferta de vacunes disponible que, malauradament, doncs no ha estat aprofitada per tots els ciutadans que podien fer-ho. Per tant, en un moment en què els canvis són molt accelerats, i més en temps de pandèmia, sis mesos explica clarament aquesta aparent contradicció que vostè intenta generar.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidenta. Mire, hoy, señor Aragonès, quería hablarle de odio, del odio que ustedes transmiten con demasiada frecuencia. Miembros de su Gobierno, en este caso la señora Vergés i el señor Argimon, señalaron que, por culpa de la sentencia del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña, que les obligaba a vacunar a policías y a guardias civiles, miles de catalanes mayores de setenta años se quedarían sin vacunar. El argumento no puede ser más mezquino: que los malvados policías dejaban a pacíficos ancianos desprotegidos, que los perversos tribunales serían responsables de lo que les pudiera pasar. Y luego van y se les caducan setenta mil vacunas por no usarlas a tiempo. Es imposible imaginar un argumento más nauseabundo, y todo con un objetivo: generar odio utilizando las técnicas de propaganda más repugnantes.

El problema, señor Aragonès, es que hay gente que les cree, gente de buena fe incluso –yo no lo entiendo, pero es así. Y, cuando ustedes sueltan una barbaridad de esa naturaleza, señalan con el dedo a personas, personas que tienen familias, como usted y como yo, y que merecen el mismo respeto que usted y que yo.

Los políticos, señor Aragonès, tenemos una responsabilidad muy relevante, y es, con independencia de nuestras ideas políticas, no generar nunca odio. Y si alguna

vez nos equivocamos, y si alguna vez se nos va la mano –que le puede pasar a cualquiera–, rectificar y pedir perdón. Usted ha perdido hoy una oportunidad excelente, de oro, de pedir perdón a las fuerzas y cuerpos de seguridad del Estado. Moralmente, ya nada le diferencia del señor Quim Torra.

Gracias.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Ai, en fi. Veig que vostè ha tornat de la plaça de braus de València imbuït de l'esperit de solidaritat, de comprensió, de voluntat de cohesió social i de respecte a la diferència que allà es va plasmar. L'ha intentat portar en aquest Parlament, però jo crec que la minsa representació que li han atorgat els catalans i les catalanes farà que aquest intent de portar l'esperit de la convenció nacional del PP aquí quedi doncs com una gota d'aigua enmig del mar.

Miri, ho saben perfectament. I sap perfectament..., i ara intenten –doncs suposo que a falta de temes reals que preocupen la ciutadania, en què vostès puguin ocupar el seu temps– mirar l'hemeroteca i a veure què poden fer ara per intentar desgastar el Govern. Saben perfectament, perquè aquí ens vam explicar... –ho va fer l'aleshores secretari de Salut Pública, l'actual conseller Argimon; ho va fer també, en el seu moment, doncs, la consellera Vergés–, explicant clarament els passos que s'havien fet en el que era doncs la interlocució amb les direccions dels cossos i forces de seguretat de l'Estat per procedir a la seva vacunació, els problemes que es van trobar i com es van adaptar en el calendari.

Evidentment, si vostè es pensa que les vacunes descongelades un mes de març es poden fer servir al mes de setembre, crec que, clarament, no ha entès com funciona això de la vacunació, i miri que tots n'hem estat informats, perquè els mitjans de comunicació, clarament, doncs, han publicat moltes notícies al respecte.

I una última consideració, senyor diputat. Si a vostè realment li preocupen –realment li preocupen– la seguretat i les condicions dels cossos de seguretat a Catalunya, el que hauria de fer el seu grup parlamentari és deixar d'atacar les cúpules actuals i anteriors del Departament d'Interior, que sempre van fer costat als Mossos d'Esquadra.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la valoració de la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la passivitat de les institucions davant la pancarta sobre Terra Lliure que va aparèixer a Sarrià de Ter (Gironès)

317-00052/13

Formula la pregunta el senyor Carlos Carrizosa, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carlos Carrizosa Torres

Señor Aragonès, como *president* de la Generalitat de Catalunya, ¿a usted le parece aceptable que en el municipio de Sarrià de Ter se exhiba una pancarta en favor de Terra Lliure delante del ayuntamiento y nadie haga nada por retirarla?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Senyor diputat, miri, jo desconec aquests fets que vostè esmenta. I em permetrà que, venint de vostè, i acostumat, doncs, a les manipula-

cions que vostès fan dels fets, abans vulgui saber i comprovar de primera mà què passa que no pas entrar a comentar una cosa que vostè explica aquí.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Pues, mire, señor Aragonès, la pancarta era esta. (*L'orador mostra una fotografia a la cambra.*) Estaba luciendo delante del Ayuntamiento de Sarrià de Ter. Así se denunció en las redes sociales y así continuaba horas después de la denuncia de nuestro concejal en Sarrià de Ter.

Ojalá su Gobierno, en vez de hacer ver que no se entera de nada, condenara cada violencia y cada muestra de odio; ojalá su Gobierno se desmarcara de las fotos con Otegi, de los asesinos de Bultó, de los destrozos y disturbios en las calles, del fichaje del señor que apaleó a un *mosso d'esquadra* como tertuliano en Catalunya Ràdio; ojalá se desmarcaran del rapero violento que celebra los asesinatos o los desea; ojalá ustedes, desde el Govern de la Generalitat, desde el Parlament y desde los ayuntamientos, no apoyaran a gente procesada por delitos de terrorismo. ¿Cómo creen ustedes que se siente la gente de paz en Sarrià de Ter? Y usted también lo sabe, señor Roger Torrent, como exalcalde, y con su sucesor, el alcalde ahora de Esquerra Republicana, que esa pancarta estaba frente al municipio. Y la sacó, esta pancarta, nuestro concejal.

¿Cómo creen que se siente la gente de paz cuando ve algo así y ve que sus instituciones no reaccionan, que el alcalde de Esquerra Republicana no reacciona? Yo agradezco a nuestro concejal Enrique Porcar su acto de valentía y de dignidad. Seguramente hizo lo que mucha gente de paz habría hecho, pero no se atrevía a hacer. Por eso yo le quiero agradecer que la retirara.

Y le he preguntado, señor Aragonès, si le parece aceptable la pasividad de las instituciones ante el odio y la violencia cuando viene del lado separatista. Y a mí me preocupa, sinceramente, se lo digo de verdad, que no se sientan ustedes concernidos por este tipo de hechos, de pancartas, de encumbramientos de la violencia. Yo creo que eso preocupa a muchos catalanes.

La anterior pregunta también versaba sobre el odio y usted ha suspirado teatralmente. Mírense a veces al espejo, que la imagen que les devuelva quizá no les guste. Rectifiquen su actitud y sean responsables, que ustedes son la autoridad... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.*)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, presidenta. Senyor Carrizosa, no és al Ple de l'Ajuntament de Sarrià de Ter, som al Ple del Parlament de Catalunya. I vostè s'agafa a una..., bé, a aquesta pancarta, que no l'ha ensenyat, no? Miri, és que, si a vostè realment li preocupa la generació d'odi, miri a darrere, no miri a Sarrià de Ter. Miri les bancades de darre-re, amb qui vostè tot el dia fa manetes polítiques. (*Aplaudiments.*) Miri on ha de mirar –miri on ha de mirar.

Si a vostè li preocupa la violència, mirin els episodis violents i com podem treballar per reduir-ne els efectes, com està fent el Departament d'Interior, i no hagi de buscar una anècdota que podien resoldre al torn obert de preguntes del Ple de l'Ajuntament de Sarrià de Ter. Evidentment, doncs, suposo que la representació que vostès tenen aquí i a l'Ajuntament de Sarrià de Ter és la mostra de com el seu discurs és acceptat per la societat catalana.

Gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el tractament de la desigualtat i la pobresa infantil en el projecte de pressupostos de la Generalitat

317-00051/13

Formula la pregunta la diputada senyora Jéssica Albiach, d'En Comú Podem.

Jéssica Albiach Satorres

Sí; gràcies, presidenta. Bon dia a totes i a tots. President, aquest cap de setmana hem viscut un escàndol internacional amb la publicació dels papers de Pandora, que ha afectat personalitats d'Espanya, de Catalunya, des del rei emèrit fins a Pep Guardiola. Jo crec que és un nou exemple de com els més rics estan intentant emancipar-se del país. Es pensen que estan al marge no només de la societat, sinó també de la llei, i mentrestant Catalunya és un país que està veritablement trencat per la desigualtat. D'una banda, tenim que un de cada tres nens està en situació de risc de pobresa i, de l'altra, veiem com el deu per cent més ric, doncs, ara té nou vegades més que fa deu anys.

I per això, ara que estan vostès treballant en els propers pressupostos del Govern de la Generalitat, volem saber com entomaran aquest tema de la desigualtat, que és un dels principals problemes que té el nostre país.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Abans de continuar..., i ho volia fer però les preguntes anteriors jo crec que no eren el context adequat per poder transmetre aquest missatge de forma nítida, no? Vull expressar, com a president de la Generalitat, el condol per la mort de l'agent dels Mossos d'Esquadra ahir, mentre feia, doncs, maniobres de formació, i traslladar el condol a tot el cos i evidentment a la seva família.

Pel que vostè comenta, en matèria de fiscalitat internacional, és clar que cal avançar cap a la cooperació i als avenços per anar tenint uns estàndards compartits de l'impost de societats, però que també s'haurien de traslladar els impostos sobre la riquesa personal. Crec que és el camí. Els territoris podem lluitar, però evidentment, amb les competències actuals..., però també amb les d'un estat, fins i tot també estan en part limitades, evidentment molt menys limitades quan tens un estat, però també estan limitades per poder actuar.

Per tant, com abans explicava el conseller d'Economia, tan important és la redistribució que es pot fer des del punt de vista dels ingressos com també des del punt de vista de les despeses. I, en aquest sentit, com vaig anunciar la setmana passada, el projecte de pressupostos incorporarà un pas endavant importantíssim en la reducció de les desigualtats, que és començar a fer a l'accés gratuït al zero-tres, començant, doncs, pel darrer curs, el P2, com el coneixem popularment, tot i que és I2 amb la nomenclatura del Departament d'Educació i reconeguda pels professionals. Però aquest és un pas molt important, perquè és començar la lluita per les desigualtats des de la infantesa.

Abans es feia referència a pobresa infantil. Una de les línies més efectives de lluita contra la pobresa infantil és facilitar l'accés a l'educació de zero-tres, perquè té uns efectes a mitjà i llarg termini extraordinaris.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Albiach.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, president. Esperem que, aquesta vegada sí, tornem a la gratuïtat del zero-tres, però tot i així nosaltres creiem que en la lluita contra la desigualtat hem de ser valentes, hem d'anar a per totes i, a més, s'ha d'enviar un missatge que és molt nítid, que és en el conflicte que existeix entre les elits i la ciutadania, que el Govern de la Generalitat i que totes les institucions catalanes sempre estiguen al costat de totes aquelles que mai apareixeran en un llistat de defraudadors fiscals.

I com pensem que el que calen també són mesures transformadores, nosaltres li proposem que Catalunya siga pionera en l'establiment d'un salari màxim català; que, a més, s'ha de treballar en diàleg social amb els sindicats, amb la patronal, que podria començar amb un pla pilot a les empreses públiques i que, a més, serviria també de requisit en la contractació pública. Persones com Corbyn al Regne Unit, com Bernie Sanders als Estats Units, sociòlegs com Rendueles, economistes com Vicenç Navarro, organitzacions com Intermón Oxfam ja estan defensant aquesta mesura, que és de sentit comú i que, a més, és progressista. Estem parlant de que aquest salari màxim el que faria seria limitar la diferència entre el que més cobra de l'empresa i el que menys cobra d'una mateixa empresa, i que per cada euro que es vol apujar un empresari, doncs, s'hauria, percentualment, també, d'apujar-lo a qualsevol treballador o treballadora de l'empresa. Perquè transformar no pot ser només un desig, és un imperatiu.

I també li he de dir una última consideració: abans hem escoltat el conseller Giró reivindicar el president Mas, al president de les retallades. Em sembla que això no és gens transformador, sinó que és molt preocupant.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Diputada, Bernie Sanders, Jeremy Corbyn, que han estat candidats a màxims responsables de govern d'Estats Units o del Regne Unit..., som el Parlament de Catalunya, encara no som una potència d'aquestes característiques, i crec que, fins i tot, quan esdevinguem un estat independent, estarem molt lluny de ser com el Regne Unit o els Estats Units. Per tant, posem les coses que podem fer.

Posem les coses que podem fer sobre la taula, i, en aquest sentit hi ha una proposta que ens agradaria que ens acompanyessin, que és la del salari mínim de referència a Catalunya. Ajudar a través, precisament, de la negociació col·lectiva, i vostès en tenen l'oportunitat des del Govern de l'Estat, per ajudar-nos a territorialitzar *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)* a la línia... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al president de la Generalitat i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política actual.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'aprovació del pla territorial sectorial d'habitatge

317-00050/13

Formula la pregunta la senyora Montserrat Vinyets, del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.

Montserrat Vinyets Pagès

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, bon dia. Senyor president Aragonès, li faré una pregunta en tema d'habitatge, i primer li justifico per què li faig a vostè i no

la faig a una conselleria. Li faig a vostè perquè des del Govern, en l'exercici de la seva potestat organitzativa, han decidit sostreure la matèria d'habitatge de la conselleria de Polítiques Digitals i Territori i ubicar-la a la conselleria de Drets Socials.

És la seva facultat d'organització, està clar, però nosaltres també tenim dret a criticar, a protestar, per aquesta organització que entenem que només fa que entendre la qüestió de l'habitatge des de la lògica assistencial, caritativa, i el que ens fa és estar en una atracció de fira, d'aquestes dels cavalls que van donant voltes, però que mai no acaben d'anar cap enlloc.

També li faig la pregunta a vostè perquè estem tramitant la llei d'emergència habitacional, han vingut tota una sèrie d'experts i tothom coincideix en que la problemàtica de l'habitatge és una problemàtica estructural de país. Vostè és la màxima representació, per tant, li haig de fer la pregunta a vostè. I la pregunta és molt clara i diàfana.

El 2007, el tripartit aprova una llei pel dret a l'habitatge. És una llei que no ens cauen els anells per reconèixer-ho, una llei ben feta, consistent, avançada al seu temps. Aquesta llei s'aprova el 2007. Aquesta llei preveia un instrument normatiu concret, que era el pla territorial sectorial d'habitatge, que deia que havia de ser el marc orientador de totes les polítiques d'habitatge; que ens havia de donar molta informació; també establir àrees de tempteig i retracte; també àrees per fer execucions forçoses en cas d'incompliment de la funció social de la propietat, i es deia una cosa molt concreta, que s'havia de desplegar aquest pla en el temps d'un any. Han passat més de deu anys, i això no s'ha fet.

Tenen el pla territorial sectorial només amb una aprovació inicial en un calaix ple de pols. Senyor president, l'hi pregunto: quan pensa aprovar el Govern aquest pla? Quan donarà compte el Parlament de l'aprovació d'aquest pla? La situació és greu i aquesta eina, aquest pla, és una eina imprescindible.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Senyora diputada, permeti'm començar amb una discrepància. Crec que el Departament de Drets Socials no és el departament ni merament assistencial, i molt menys el que no és, és un departament caritatiu. És un departament que vetlla per la renda garantida de ciutadania, que vetlla i es centra també en una part molt important del sistema de cures del país, d'atenció a la dependència, de polítiques de joventut, per exemple.

Per tant, la ubicació en aquest departament que es diu «de drets socials», no «de benestar social», no «d'acció social», «de drets socials», perquè és una qüestió de drets que són de tots, doncs, és la més adequada situar les polítiques d'habitatge com un dret, com un dret al que ha d'accedir tota la ciutadania.

Respecte als instruments que preveu la llei del 2007 d'habitatge, molts s'han desplegat, d'altres, doncs, porten molts anys de retard, i la nostra voluntat és treballar amb tots els instruments. I, evidentment, el mercat de l'habitatge és un mercat canviant, que és sobre on hem d'intervenir i on hem d'aplicar les diferents eines que ens dota, no només la llei del 2007, sinó moltes altres, i, per tant, doncs, evidentment, totes s'actualitzaran.

Voldria aprofitar per posar en valor algunes de les actuacions que estem portant a terme en matèria d'habitatge. En primer lloc, la renovació del protocol sobre els mal anomenats «llançaments judicials», per tant, sobre desnonaments. Cal actuar a l'inici del procediment, i, per tant, activar tot el que són, doncs, l'àmbit dels responsables de drets socials, de serveis socials, de les diferents administracions, apostar per la mediació, i permetre que els serveis que tenim des de la Generalitat de Catalunya puguin ajudar i puguin garantir el dret de les famílies que veuen en risc el seu habitatge.

En aquest sentit, com ja vaig dir la setmana passada, i havia anunciat el Departament de Drets Socials, s'està treballant per una línia de 20 milions d'euros d'emergència per evitar els desnonaments que es puguin produir a partir, i especialment, doncs, a partir de final d'any, quan algunes de les mesures per part de l'Estat puguin decaure. L'objectiu és l'increment del parc públic d'habitatge, i, per tant, arribar, doncs, a facilitar el finançament, també en l'àmbit de les cooperatives d'habitatge, i reenfocar una part important dels fons europeus que aniran destinats a la rehabilitació d'habitatge, que vagin especialment als barris que pateixen més la desigualtat.

Gràcies.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre per què el Govern treballa contra l'interès de tots els catalans i dedica l'atenció a la detenció del president Puigdemont a l'Alguer

317-00049/13

Formula la pregunta el senyor Ignacio Garriga, del Grup Parlamentari VOX.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

¿Por qué el *president* de la Generalitat y el resto de sus consejeros trabajan permanentemente contra el interés de todos los catalanes? (*Remor de veus.*)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, presidenta. La seva pregunta és errònia, parteix d'un mal plantejament. Per fer bones respostes, s'han de fer bones preguntes. En el seu cas, no ho és.

La presidenta

Per preguntar, té la paraula el senyor Garriga.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señor Aragonès, han pasado casi dos semanas desde la detención del golpista Puigdemont en Cerdeña. Once días en los que la única prioridad del presidente de la Generalitat y el resto de sus consejeros ha sido atender las necesidades jurídicas de un delincuente, cuyo único futuro pasa por responder por sus delitos ante la justicia española. Un despropósito de viajes, visitas y declaraciones políticas que evidencian que al único interés que responde este Gobierno es al de los líderes separatistas.

Porque una vez más, señor Aragonès: con la delincuencia descontrolada, miles de catalanes pasándolo mal y llenando las colas del hambre, cientos de empresarios sin poder abrir al cien por cien sus negocios, ustedes están más preocupados de la ensoñación separatista que de proteger al conjunto de los catalanes. Unos catalanes, señor Aragonès, que son los que financian con sus impuestos, sometidos a una asfixia fiscal sin igual, sus viajes, sus comidas y sus fiestas.

Tengan la decencia, por favor, de dejar de hablar en nombre de los trabajadores cuando desde hace mucho tiempo, incluso antes de los tiempos del malversador Junqueras, su único propósito, su único programa político ha sido mantener y reforzar a la élite separatista de la que usted forma parte.

Unos trabajadores a los que, por cierto, ustedes niegan el derecho a vivir seguros en sus barrios, porque las sociedades multiculturales que ustedes promueven y que toda esta cámara jalea de manera entusiasmada, tiene graves consecuencias para los catalanes de a pie. Porque detrás de cada robo, de cada asalto y de cada violación

hay políticas buenistas que lo permiten y *consellers* del Govern que miran hacia otro lado. Los casos aislados son ahora rutina en los principales barrios de nuestra región y ustedes no hacen nada para evitarlo. Barcelona es un retrato certero del modelo de Cataluña que promueven. 37.553 delitos, un veinticinco por ciento más en el mismo periodo del año pasado, verano.

Y todo esto ustedes lo quieren ocultar y cuando yo lo digo en esta cámara, acuden con sus relatos lacrimógenos a la Mesa del Parlament para que me impongan una multa o me impidan ejercer mis derechos como diputado. Pero miren: hace unos meses, los suyos nos tiraban piedras en Vic, asaltaban nuestras sedes, pero ni entonces ni ahora van a lograr callarnos, porque nos debemos a los intereses de los catalanes y no a sus imposiciones buenistas.

Toca elegir entre dos modelos de Cataluña, señor Aragonès: el modelo fracasado del separatismo que divide, enfrenta y empobrece a los ciudadanos, que va camino de convertir nuestras calles en auténticas zonas «*no-go zones*» y que ha llevado al mayor recorte de libertades de las últimas décadas, o en un modelo basado en la libertad, la igualdad y la prosperidad de los catalanes.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Veig que el ridícul que vostès van fer al jutjat de Sàsser el dilluns, en què van anar allà a presentar-se dient «aquí estem els de VOX, aquí estem l'extrema dreta i volem parlar amb la justícia italiana» i que no els van deixar passar de la porta, doncs els hi cou. Els hi cou. Ja ho puc entendre, que a vostès els hi cogui. *(Aplaudiments.)*

Vostè ens acusa, precisament, del que fan vostès. O sigui, vostès ens diuen que estem obsessionats permanentment amb la qüestió de la independència de Catalunya i són vostès els que hi dediquen tots els esforços, els que hi dediquen tots els serveis jurídics no a defensar els treballadors i treballadores, no, no: a perseguir la dissidència política dins de l'Estat espanyol. Per tant, tot allò del que ens acusen a nosaltres és el mirall.

Ja sabem que l'extrema dreta, al llarg de la història, ha utilitzat el victimisme com a forma de reforçar-se. Especialment en moments de crisi econòmica i social, utilitza el victimisme i l'ha utilitzat. Ho feia als anys vint i trenta i ho fan avui: utilitzen el victimisme precisament tergiversant els principis de la llibertat, de la justícia social per generar divisió, per atacar precisament la llibertat de la majoria de la ciutadania. Com ho fan? Vostès ataquen la llibertat de la majoria de la ciutadania quan associen –quan associen– episodis de violència que s'han produït, i contra els quals s'ha actuat i es continuarà actuant diligentment, a un determinat origen, a una determinada condició administrativa.

Abans ho ha explicat meridianament el conseller d'Interior. De les detencions d'aquest cap de setmana que s'han produït, la majoria, de nacionalitat espanyola amb veïnatge civil a Catalunya. I homes. Per tant, vaja, el que som uns quants aquí.

Per tant, intentar estigmatitzar, intentar assenyalar la diferència..., quan vostè denuncia el multiculturalisme, està denunciant la diferència com el culpable dels problemes del país. Doncs la diversitat mai és un problema. La diversitat en aquest país i arreu és un actiu que fa avançar les societats, que ens fa més plurals i que ens fa millors. Ser diferents i diversos ens fa un millor país.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre l'actualitat política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'adopció d'una posició compartida respecte a la negociació dels pressupostos generals de l'Estat

317-00055/13

Formula la pregunta el diputat senyor Albert Batet, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Albert Batet i Canadell

Moltes gràcies, presidenta. En primer lloc, donar el condol al Cos de Mossos d'Esquadra pels fets ocorreguts els últims dies.

President, membres del Govern, diputats i diputades, aquesta setmana hem viscut una nova victòria a l'exili, una més. En portem unes quantes i més que en venen pel camí. Ho dic per a tots els que ja celebraven la possible extradició del president Puigdemont i ho dic per a tots els que prometien, ja sigui aquest cap de setmana a València, el senyor Pablo Casado, o ja sigui en campanya electoral, el senyor Pedro Sánchez, portar el president Puigdemont emmanillat a Espanya.

El president Puigdemont, igual que Toni Comín, Clara Ponsatí i Lluís Puig no són fugats, són ciutadans lliures d'Europa. No són fugits. Han comparegut davant de qualsevol àmbit europeu de justícia quan se'ls hi ha requerit. I poden anar per tota Europa. Bé, per tota Europa menys per un estat: l'Estat espanyol.

I avui és un bon moment per posar valor al que va aprovar aquest Parlament la setmana passada al debat de política general: ple suport al president Puigdemont. Posar en evidència que l'Estat espanyol és un estat que no té plenes garanties democràtiques. I president, que disposem d'una majoria del cinquanta-dos per cent per a la independència. I és per això que, sobretot després de les victòries com la que vam tenir aquest dilluns, malgrat que els senyors de VOX ho van intentar i van sortir-ne escalats, és el moment que ens hem de fer valdre. Amb tota la força.

Els pressupostos de l'Estat ara començaran la tramitació parlamentària. Els pressupostos són la palanca de pressió que no podem desaproveitar. Per això, des de Junts per Catalunya considerem imprescindible actuar de manera coordinada, com diu l'acord de govern, amb tota la força. Vostè mateix al mes de juliol, en sessió de control, va mostrar la seva disposició.

Demanem, des de Junts, que des del conjunt de l'independentisme comencem a treballar per una posició compartida sobre aquesta nova oportunitat. I en aquest sentit, president, li demanem el seu capteniment al respecte.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Senyor diputat, respecte a la qüestió dels pressupostos generals de l'Estat, endavant, tinguin propostes concretes. I, evidentment, el Govern el que pot fer és emetre la seva opinió des del conjunt de departaments i animar el conjunt de les forces polítiques a negociar-ho.

Per tant, vegem quines propostes concretes, en el seu cas, doncs, creu que podem aportar en aquesta negociació i, en base a propostes concretes, crec que és com es pot treballar per poder avançar.

M'agradaria, però, destacar un element fonamental –que vostè també ho ha dit en la seva intervenció–, i és l'episodi d'aquest dilluns a la justícia italiana, a Sardenya, en la que una vegada més es va demostrar que aquella causa política, la causa general contra l'independentisme, més enllà de les fronteres de l'Estat, té molt poca efectivitat, perquè es reconeix com un procediment de caràcter polític, com una persecució política de la dissidència. Emmascarat en una falsa divisió de poders –per-

què tots sabem, doncs, que la cúpula judicial està capturada per la dreta espanyolista–, s'intenta donar pauta de normalitat per part de determinats poders de l'Estat al que és una persecució en tota regla, com ho va ser el judici del Tribunal Suprem, com ho són els diferents procediments al Tribunal Superior de Justícia, al Tribunal de Cuentas o a diferents jutjats per intentar atacar i criminalitzar el que va representar el referèndum de l'U d'Octubre.

Per tant, veient, doncs, que per molt que s'hi entesti el jutge Llarena –per molt que s'hi entesti el jutge Llarena, el que ell planteja no és acceptat en cap jurisdicció fora de l'Estat espanyol–, el problema necessita una solució. I el problema és un problema polític, és un conflicte polític i requereix una solució política.

Per tant, la lluita que ha portat a terme l'exili amb el president Puigdemont, però també amb tota la resta d'exiliades i exiliats, els que, doncs, porten la defensa des de Bèlgica, però també les que ho porten a terme des de Suïssa, ens dona la força per exigir l'aprovació d'una llei d'amnistia. Perquè lluny de demanar una intervenció sobre el poder judicial, el que estem demanant nosaltres és que el poder legislatiu actuï. I el poder legislatiu pot actuar. I no pot mirar a una altra banda. I, per tant, l'aprovació d'una llei d'amnistia és absolutament necessària. I això és el que defensarem arreu, al Parlament... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al president de la Generalitat i aquest continua parlant uns moments. Aplaudiments.)*

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre en el Ple sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la proposta per al traspàs complet del servei de rodalia de Renfe

317-00053/13

Formula la pregunta el senyor Josep Maria Jové, del Grup d'Esquerra Republicana.

Josep M. Jové Lladó

Gràcies, presidenta. Quan la persecució política pretén passar per justícia, la justícia, en alguns països, aflora. Tot el suport, president Puigdemont.

President Aragonès, la mobilitat a Catalunya està en escac. L'exponent l'hem vist aquests últims dies amb una vaga dels maquinistes de rodalies que ha generat un caos evident a la xarxa ferroviària i que posa contra les cordes un servei que ja de forma habitual és deficient i amb mancances històriques.

Les conseqüències de la vaga són dures, però és només –només– la punta d'un iceberg d'un sistema enquistat en la desinversió crònica i l'avversió, que rebutja fomentar un transport públic eficient. I aquest no és el nostre model, defensem just el contrari.

Som conscients que l'emprenyada de la gent és gran i tenen tota la raó, perquè plou sobre mullat. El servei de rodalies és i era una vergonya d'abans de la vaga. Ho hem vist o ho hem estat veient de manera constant els darrers anys, amb i sense pandèmia, amb i sense vagues.

La vaga és un dret, és legítima. I ens equivocaríem si limitéssim el debat públic i polític només a debatre sobre la vaga o si ho reduïssim a compliments de serveis mínims. El responsable és Renfe, un operador a qui la Generalitat només pot supervisar, perquè, efectivament, el traspàs de rodalies anunciat fa anys, va ser un traspàs incomplet. Incomplet i sense les inversions compromeses.

Quan parlem de traspàs de la gestió, volem dir responsabilitat total del servei a la Generalitat: tarifes, funcionament dels trens, informació, estat de les estacions i, també, qualsevol conflicte laboral i amb el finançament futur i el finançament pendent. Responsabilitat i gestió total del servei.

Si és parcial no només és que nosaltres no hi puguem arribar, és que d'altres se'n renten les mans. Perquè la deixadesa de funcions d'alguns és tan gran que fa vergonya. I ens dol dir-ho, però avui qui té la responsabilitat màxima és algú que coneix molt bé la realitat de Catalunya i, en especial, les limitacions que té per a la Generalitat amb aquesta cessió pendent.

Avui, com en l'operació especulativa de l'aeroport, al capdavant de Renfe hi ha un vell conegut dels Socialistes. No cal jugar a ser un govern a l'ombra quan tens càrrecs, ministeris, diners i directius d'empreses públiques. Volem assegurar infraestructures per al país, un servei cent per cent públic i de qualitat. I vindran també, evidentment, els drets dels treballadors i treballadores. I això passa, al nostre entendre, per un traspàs complet.

President, quina proposta fa el Govern per al traspàs de rodalies?

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyor diputat. El que estem vivint en aquests dies al servei de rodalies Renfe és absolutament inacceptable. El servei de rodalies Renfe és utilitzat diàriament per 400.000 ciutadans i ciutadanes. I veure com s'alteren els horaris, com en una situació, evidentment de vaga –però no hi ha, doncs, un compliment dels serveis mínims–, genera, evidentment, no només inconveniències en el dia a dia, genera dificultat per accedir als llocs de treball, per tornar a casa, per a la conciliació. I, sobretot, el que genera és una desconfiança cap al sistema de transport públic que, en plena emergència climàtica, és una greu irresponsabilitat.

I el que veiem és que aquí, a qui li toca assumir responsabilitats polítiques, no se l'ha vist enlloc. On és la ministra de Transports? On és la ministra de Transports que surt corrents a fer una roda de premsa enfocant contra el Govern de Catalunya per una infraestructura de mobilitat important, certament, que és l'aeroport de Barcelona, però per a la infraestructura de mobilitat diària de 400.000 persones a Catalunya, assalariats i assalariades, estudiants, gent gran que ha d'anar als centres sanitaris, el silenci per resposta. Silenci per resposta. *(Alguns aplaudiments.)* Per tant, crec que aquí el que cal és demanar responsabilitats polítiques.

Però sabem, com deia el diputat, que la situació dels darrers dies se suma, sobretot, a un dèficit estructural de fa masses anys, que s'ha de revertir. I sabem que només es revertirà amb un traspàs complet del servei de rodalies i finançat adequadament.

Com abans explicava el vicepresident, el traspàs del 2009 es va limitar als horaris i a les tarifes, perquè hi havia la discussió sobre el finançament, de la necessitat d'actualitzar les infraestructures i, evidentment, després del finançament corresponent hi ha les amortitzacions i el que són les despeses corrents.

Per tant, aquesta és la clau on hem de centrar les negociacions per obtenir el traspàs ple de rodalies a la Generalitat, garantint els drets dels treballadors i treballadores –garantint els drets dels treballadors i treballadores– de Renfe, que han de mantenir sempre els seus drets –salari, possibilitats de mobilitat geogràfica i de mobilitat funcional. Aquest compromís, evidentment, com a Generalitat el tenim, i tenim un infrafinançament en inversions. S'ha executat només el quinze per cent del pla de rodalies 2008-2015. Per tant... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al president de la Generalitat i aquest continua parlant uns moments. Alguns aplaudiments.)*

La presidenta

Gràcies. Se li ha acabat el temps, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la defensa de l'autoritat dels agents de l'ordre públic

317-00054/13

I, finalment, pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política actual. Formula la pregunta el diputat senyor Salvador Illa, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Salvador Illa i Roca

Moltes gràcies, senyora presidenta. He de confessar que estic encara una mica corprès pel panegíric matinal del senyor Giró al senyor Mas. A aquestes hores del matí m'ha agafat desprevingut. Per cert, senyor Giró, memoritzi amb mi: *excusatio non petita, accusatio manifesta*. (Alguns aplaudiments.)

Vaig a l'assumpte. Senyor Aragonès, el manteniment de l'ordre públic, la seguretat i la convivència és la primera obligació de tot govern i és un requisit fonamental per exercir les llibertats. I no hi ha ordre públic, naturalment, sense l'autoritat per part d'aquells que tenen encomanat de preservar-lo; a Catalunya, el Cos dels Mossos d'Esquadra –també els hi envio el meu condol–; la Guàrdia Urbana de Barcelona, les policies locals i els altres cossos i forces de seguretat.

Senyor Aragonès, vostè ordenarà la tramitació de totes les denúncies per actuacions contra l'autoritat –vam saber que n'hi ha 1.200– del 2020 pendents de tramitar? Esbrinarà, senyor Aragonès, les causes per les quals no es van tramitar? I sancionarà, si escau, naturalment, els responsables d'aquesta demora?

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, presidenta. Senyor Illa, crec que ens faríem un favor tots plegats si no ens tirem la seguretat pel cap en aquest Parlament, i molt més..., encara ens faríem un favor més gran si no ens tirem pel cap l'autoritat del Cos de Mossos d'Esquadra. (Alguns aplaudiments.) Crec que estic en condicions de demanar-li que vostè no hi contribueixi.

Segona cosa. La setmana passada vostès van dir per boca de la seva portaveu que aquest Govern legitimava la violència. Vaig exigir una rectificació. Està a temps de poder-la fer en el torn de rèplica, perquè vostè sap perfectament, saben perfectament que aquest Govern no legitima cap mena de violència, i molt menys la que hem viscut en els darrers dies.

I, finalment, l'autoritat dels agents del Cos de Mossos d'Esquadra, de les policies locals de Catalunya, es reforça amb fets. Aquest cap de setmana vaig poder assistir a l'Institut de Seguretat Pública a l'acte de graduació de 1.200 agents. Eren gairebé vuit-cents mossos d'esquadra i una mica més de quatre-cents policies locals. I els vaig..., en l'oportunitat que vaig tenir de dirigir-me a ells, els vaig animar a complir les seves funcions d'agents al servei públic dels drets i les llibertats dels ciutadans de Catalunya.

I per fer-ho necessitem més recursos humans, i per això estem amb noves promocions. Perquè bona part del malestar, que puc entendre, dels agents de Mossos d'Esquadra, són les desenes de milers d'hores extres que han hagut de fer en els darrers mesos. I això no es resol mirant als quadrants com es pot generar eficiència. Això es resol amb recursos personals, i també, evidentment, amb les eines amb les que treballen. I tenim tot el pla, que ja s'està desplegant, perquè els recursos materials també els permetin fer la feina amb seguretat. L'autoritat no es guanya en declaracions parlamentàries; l'autoritat es reconeix amb fets.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per preguntar, té la paraula el senyor Salvador Illa.

Salvador Illa i Roca

Moltes gràcies. Fets és el que jo li demano, senyor Aragonès. Miri, jo no vull fer política de xemeneia estreta ni de sostre baix. Tampoc amb aquest tema –tampoc amb aquest tema. I no pretenc treure cap rèdit polític d'un tema que em preocupa –i molt, que em preocupa.

El sentit de la meva pregunta no és tant, en aquesta sessió de control, en assenyalar errors, que n'hi ha; no és tant en assenyalar falles, que n'hi ha; ni va tan orientat en assenyalar indefinicions, que n'hi ha. És en donar-li una ocasió justament de ser clar, perquè falta claredat. Quan es traspassa d'Interior a Presidència la defensa dels Mossos d'Esquadra, quan s'obre una comissió d'estudi per revisar el model d'ordre públic, quan la percepció de la majoria dels agents i de la ciutadania és que sempre hi ha una veu de desconfiança cap als agents de l'autoritat, això és el primer que s'ha de rectificar.

Sé perfectament que l'assumpte d'ordre públic i la seguretat és un assumpte complex, més en societats madures com l'actual. Ho sé perfectament, però li demano a vostè que s'aclareixi i que aclareixi d'una vegada per totes que l'autoritat dels agents de l'ordre públic no està subjecta a desconfiança, que d'entrada tenen tota la confiança del Govern i de les institucions. Si està per aquest camí, em tindrà al costat; si no, em tindrà enfront.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Miri, clar ho hem tingut sempre. En tot cas, són vostès els que han sembrat el dubte d'una manera absolutament irresponsable –d'una manera absolutament irresponsable. *(Alguns aplaudiments.)* Els mossos d'esquadra tindran la mateixa defensa, també en el mateix nivell, també els caps de setmana, amb juristes de guàrdia, que tenen la resta de treballadors públics de la Generalitat. La tindran com la resta de treballadors públics de la Generalitat, per millorar-ne el servei –per millorar-ne el servei. *(Veus de fons.)* I després sobretot –si em deixa acabar, senyor Illa– necessitem augmentar la plantilla del cos. Tenim una junta de seguretat de Catalunya, esperem tenir-la en les properes setmanes, i en què esperem incrementar el nombre d'efectius totals reconeguts.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Acabada la sessió de control, passem ara al següent punt de l'ordre del dia, la compareixença del president de la Generalitat davant del Ple per informar sobre la gestió i l'evolució de la cinquena onada de la pandèmia de la covid-19.

Compareixença del president de la Generalitat per a informar sobre la gestió i l'evolució de la cinquena onada de la pandèmia de covid-19

350-00006/13

D'acord amb l'article 172 del Reglament i atès que el Ple del Parlament va aprovar la compareixença del president de la Generalitat per informar d'aquesta evolució de la cinquena onada, a continuació, té la paraula el president de la Generalitat, el molt honorable senyor Pere Aragonès Garcia.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Diputades i diputats, conselleres i consellers del Govern, comparec davant d'aquesta cambra novament a sol·licitud del mateix Ple per

debatre sobre la gestió i l'evolució de la pandèmia de la covid-19. Una compareixença que es va acordar fa poc més de dos mesos, quan ens trobàvem immersos en una onada que avui ja podem començar a donar per superada.

Crec, per tant, que és absolutament oportú en el moment actual debatre sobre la situació de la pandèmia, situació epidemiològica, sobre la resposta que s'hi ha donat, sobre la gestió que s'ha fet al respecte i també sobre les decisions que estem prenent en aquests dies per poder recuperar al màxim el que és la normalitat en aquells aspectes positius que teníem prèviament a l'esclat de la covid-19.

Però m'agradaria fer, en primer lloc, una crida a la prudència. Les xifres dels darrers dies són xifres positives, estem al voltant de 2.400 casos setmanals detectats per covid, l'índex de positivitat estava una mica per sota del dos per cent. Estem en un moment de l'any en què comencen a haver-hi altres patologies d'afectacions respiratòries i, per tant, això explica també que es fan un nombre important de diagnòstics, però hi ha una positivitat, doncs, molt reduïda. També ho explica que la prevalença de les infeccions s'ha anat reduint de forma molt intensa per la pròpia dinàmica del virus. També, evidentment, per les mesures que hem decidit de prendre.

Per tant, estem en un moment de recuperació d'activitat, però faig una crida a la prudència –la tornem a fer–: la pandèmia no ha acabat i la pandèmia ens ha ensenyat cada vegada que té la capacitat de superar les expectatives positives. Per tant, molta prudència, però també, evidentment, continuem treballant per l'obertura i per l'aixecament de totes les restriccions, sempre d'acord amb els criteris sanitaris.

Deixin-me, per tant, tenint present això, que puguem fer un viatge cap a les darreres setmanes de juny, en què es va començar a gestar la cinquena onada, i, per tant recordar, quin era el context.

Les dades epidemiològiques del passat juny eren esperançadores, teníem menys de cinc-cents hospitalitzats –avui en tenim, doncs, unes mica més de tres-cents–, cent cinquanta persones a les unitats de cures intensives –avui estem, si no m'erro, en cent disset–, el risc de rebrot estava situat per sota de cent –avui el tenim a seixanta-cinc, seixanta-sis–, el nombre de defuncions era el més baix des de l'arribada de la pandèmia, i la vacunació, especialment en aquelles setmanes, avançava a molt bon ritme. Per tant, teníem totes les condicions per procedir a una reobertura, a un aixecament de les restriccions, i, per tant, que poguéssim afrontar un estiu diferent del que havíem viscut l'estiu del 2020.

Hi ha un factor determinant que explica quins han estat, doncs, els motius que hi han hagut darrere d'aquesta cinquena onada i, per tant, que explica també els instruments que vam posar des del Govern de Catalunya per donar-hi resposta, que és l'aparició cada vegada més nombrosa d'una nova variant, la variant delta, que tenia capacitat de fer molts més contagis de forma molt més severa. Especialment, es va fer d'una manera especialment cruel entre els col·lectius de població que encara no havien estat vacunats, per edat.

Evidentment, si haguéssim tingut les dades de la intensitat que finalment va ser, respecte a la capacitat de contagi de la variant delta, haguéssim pres altres decisions. Vam prendre les decisions, doncs, que consideràvem adequades i d'acord també amb les opinions, i em remeto a l'hemeroteca perquè vegin les opinions dels experts en les diferents disciplines relacionades amb la pandèmia, en què realment es preveia que podia haver-hi un rebrot, però que seria molt lleuger i que no tindria la dimensió que va tenir.

Per tant, la pandèmia ens ha mostrat la fragilitat d'alguns postulats que sempre havíem donat per bons, i a estones també hem tingut la sensació en el Govern, de les actuacions en la governança de les actuacions en relació amb la pandèmia, de moure'ns en un espai d'incertesa. Però hi han certeses que en cada onada s'han manifestat. Hi han certeses que funcionen: davant d'un augment de contagis, màxima protecció –mascareta, distància social, minimització d'interaccions socials– i, gràcies a la ciència, i especialment en els darrers mesos, sobretot, vacunació.

Per tant, hem de ser conscients que el virus de la covid-19, malgrat les dades que tenim ara, no desapareixerà. No desapareixerà perquè no desapareix arreu del món i una pandèmia és, precisament, una epidèmia de caràcter global. I, per tant, només es vencerà si se supera amb caràcter global. I estem molt lluny –molt lluny– de superar-ho amb caràcter global. Estem protegits com a societat, voldríem estar-ho molt més, per això, reitero la crida a la vacunació d'aquelles persones que encara no s'han vacunat, però hem de ser molt conscients que només ens sobreposarem als efectes de la pandèmia si la vencem amb caràcter global.

Avui, però, malgrat aquests advertiments i aquesta prudència, podem dir que podem afrontar aquesta tardor i aquest hivern de manera diferent a l'any passat, i és sobretot gràcies a la vacunació. Ja s'han injectat més d'11 milions de dosis en els darrers vuit mesos i, evidentment, s'hi ha de sumar la població immunitzada a causa d'haver estat contagiada, que es vacuna amb una mica més de retard. Per tant, es pot afrontar de manera diferent.

I els hi poso un exemple d'una de les mesures que començarem a posar en marxa aquesta setmana si finalment és validada pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, com així esperem. El Parlament Europeu i la Comissió Europea, amb el conjunt dels representants dels estats membres, van aprovar el certificat europeu covid de cara a poder ser utilitzat en el que eren els moviments de viatges entre els diferents estats membres. I s'oferia la possibilitat, en la normativa que es va aprovar, perquè fos, doncs, una eina també per a altres tipus d'usos. Amb molta prudència i fent sempre una ponderació de drets entre el dret a la intimitat però també el dret a la integritat física i a la seguretat pública, creiem que ara, d'una forma temporal i limitada, és adequat l'ús del certificat covid per permetre l'obertura d'un dels sectors d'activitat que des de l'inici de la pandèmia, amb la breu excepció de finals del mes de juny, ha estat tancat, que és l'oci nocturn. Per tant, l'ús del certificat covid, que requerirà autorització judicial, que volem fer de forma temporal, perquè això no ha de ser continuat i permanent en el temps, l'ús del certificat covid ens ha de permetre recuperar aquest sector d'activitat i també recuperar una part de la socialització que especialment en determinats col·lectius d'edat és important.

Per tant, posarem en marxa el certificat covid per accedir a l'oferta de l'oci nocturn. Ha de poder obrir amb el màxim de garanties sanitàries, com s'està treballant amb aquest sector, i també amb les garanties jurídiques. Per tant, serem plenament curosos amb la implantació per evitar una afectació de drets fonamentals. Evidentment, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya ha de validar aquesta implantació, fent aquesta ponderació de drets que mencionava abans.

Amb relació també al certificat covid, aquí és molt important i en això hem estat treballant intensament des del Govern, garantir que aquesta ponderació de drets es veu reflectida, també, en la tecnologia que s'usa. Per tant, l'eina que s'utilitzarà per validar el certificat covid no emmagatzemarà dades; és una eina que va al mínim d'identificació imprescindible per garantir que realment aquest certificat es correspon a la persona, i és una eina, el certificat covid, que, en el cas que... –esperem que no, i hi posarem totes les eines perquè no sigui així–, però en el cas que hi haguessin noves onades que forcessin a prendre mesures per reduir la interacció social, l'ús del certificat covid ens ha de permetre no prendre mesures massa restrictives –massa restrictives. I, per tant, és una eina que tenim. Però en aquest cas, doncs, com dic, en aquests moments limitat per a l'accés a l'oci nocturn. I esperem que no l'haguem d'utilitzar per res més, perquè voldrà dir que l'avenç en la pandèmia avança.

Al costat de l'ús del certificat, és molt important la campanya de vacunació. Un dels objectius que tenim és reduir el *gap* que hi ha en determinats sectors d'edat –de vint a vint-i-nou anys concretament, especialment en homes–, respecte a la vacunació, de la resta de franges d'edat. Per tant, és important insistir en la vacunació. Necessitem alts percentatges de vacunació. Tenim, respecte a la població total, un percentatge de vacunació superior al setanta per cent; respecte als majors de dotze

anys, estem al voltant de vuitanta, però igualment necessitem anar molt més enllà, perquè hem vist que l'aparició de noves variants ens situa en una posició de vulnerabilitat, i el que abans es considerava com l'òptim per assolir aquesta immunitat de grup –concepte que ha passat una mica, doncs, a la història, perquè veiem que serà molt difícil, mentre es tracti d'una epidèmia de caràcter global, d'una pandèmia– estava al voltant del setanta.

Les recomanacions és que hem d'anar cap al noranta. I, per tant, és important insistir en la vacunació. En el segment jove especialment, també, perquè és un moment de la vida en què hi ha, doncs..., és una etapa en què les interaccions socials són més diverses, amb més gent i més intenses. I, per tant, és important que puguem, doncs, aprofundir en la vacunació de la gent jove, per protegir-se ells, però també per protegir tot el seu entorn.

I voldria també tractar una altra qüestió, que és la pandèmia que ve després de la pandèmia de covid-19, que és la pandèmia de la salut mental, que afecta tots els col·lectius d'edat, però que afecta també especialment les persones joves. És justament aquest col·lectiu, i també entre la resta de sectors vulnerables de la nostra societat, on hi ha una possibilitat de patir un problema greu de salut mental.

I com a govern hi estem plenament compromesos. Ahir vam tenir l'ocasió, amb el conseller Argimon, de començar el que seran els actes de commemoració del Dia de la Salut Mental, que és el proper 10 d'octubre, aquest diumenge. I ahir, precisament, amb la federació d'entitats vinculades a la salut mental, vam tenir l'oportunitat de compartir preocupacions, però també compromisos en aquest sentit.

Els problemes de salut mental de la nostra població no tenen el seu origen en la pandèmia, però és cert que la pandèmia ha estat un accelerador. I, per tant, necessita un major compromís en aquest àmbit. Per això, doncs, s'està treballant per destinar 80 milions d'euros a reforçar i transformar la xarxa de salut mental, sobretot la infantil i juvenil; fer-ho de caràcter transversal, des de l'àmbit escolar fins a l'àmbit del treball, evidentment amb l'àmbit sanitari i l'atenció primària com a referents principals.

Aquesta mateixa setmana, UNICEF publicava un informe que indicava que el tretze per cent dels joves del planeta tenen diagnosticat algun problema de salut mental. Per tant, és innegable l'impacte accelerador que ha tingut la pandèmia sobre el benestar emocional d'infants i joves. També de la gent gran –també de la gent gran–, que pateix en molts casos la soledat i que això s'ha accelerat, també, amb la pandèmia de la covid-19 i que hem de poder revertir.

Per tant, impulsarem el pacte nacional per la salut mental, que ens ha de permetre aconseguir la recuperació i la rehabilitació comunitària de tothom que pugui estar afectat. Abans que s'acabi aquest any, el procés d'elaboració d'aquest pacte s'iniciarà. Comptarà amb la participació de les organitzacions de familiars; també de les organitzacions de primera persona, és a dir, les persones que tenen una problemàtica de salut mental; com deia, també les seves famílies; les entitats que actuen en els serveis de l'àmbit de la salut mental i les addiccions.

Però, més enllà de l'àmbit de, evidentment, aquest repte de la salut mental, d'aquesta pandèmia després de la pandèmia, cal actuar reforçant l'atenció primària i comunitària. En la darrera onada, ha estat clau. I aquí hem de reconèixer que l'augment exponencial de contagis que es va produir durant el mes de juliol va posar, en primer lloc el que són els serveis d'atenció, el 061, en una situació de sobresaturació, que després això es va traslladar a l'atenció primària i, finalment, als hospitals. I especialment a l'atenció primària, que és molt capil·lar, que arriba arreu del territori i que ha d'atendre la resta de patologies, el seguiment dels malalts crònics, que ha de fer, doncs, d'aquesta porta d'entrada en el sistema sanitari, i alhora n'és la columna vertebral..., crec que hem de fer un reconeixement del lideratge en la lluita contra la pandèmia que van exercir des del punt de vista assistencial.

Per aquesta raó, però sobretot per moltes altres, per la necessitat de reforçar l'atenció primària, el nostre compromís és destinar el vint-i-cinc per cent del pressupost de

salut –i haurem de treballar-ho, doncs, en aquests pressupostos i en els següents– a l'atenció primària, amb l'objectiu d'augmentar la plantilla actual i estabilitzar-la.

Per tant, la pandèmia ens obliga a situar la salut i, per tant, el sistema sanitari públic al capdavant de les prioritats en matèria de polítiques públiques. I això ens porta a una altra qüestió que és fonamental, que és el finançament adequat. En el pla de govern ens fixem aquest objectiu, que és compartit per les organitzacions professionals, pels col·legis professionals, per experts de diferents àmbits relacionats amb el sistema públic de salut, d'augmentar en 5.000 milions respecte als darrers pressupostos el que són..., l'àmbit pressupostari de les polítiques de salut.

No serà fàcil, perquè això depèn clarament dels ingressos que tenim des de la Generalitat de Catalunya. I evidentment, aquí hi ha una limitació. Hi haurà un esforç important; hi està sent, doncs, evidentment, l'any passat i aquest; hi serà en els propers anys, també a l'hora de buscar recursos per part de qui recapta la major part dels impostos al nostre país i qui en decideix la distribució entre les diferents administracions, que és l'Estat.

Per què necessitem aquests recursos? Evidentment, per continuar afrontant la pandèmia, però també per recuperar l'activitat d'atenció a altres patologies que s'ha vist postergada; per fer front a l'obsolescència tecnològica que tenim en diferents àmbits. Primer, és una recuperació..., començar la recuperació en l'àmbit de les condicions laborals i salarials; després hem continuat amb les inversions en l'àmbit d'infraestructures, però no hem d'oblidar el que és l'obsolescència tecnològica en un sector on la tecnologia avança contínuament i on l'augment de l'esperança de vida i l'envelliment, per tant, de la població fan que hi hagi l'oportunitat de..., i el deure per part de les administracions, de garantir un envelliment actiu i saludable pel conjunt de la població.

També hem de destinar aquests recursos, com deia abans, als problemes de salut mental, per millorar el benestar emocional i la salut comunitària, també dels treballadors públics en l'àmbit de la salut. I per consolidar l'augment de professionals contractats per la covid-19 i sobretot millorar-ne les condicions laborals i retributives, permetre els que són els plans de carrera professional, i recuperar talent que tenim a l'estranger, i seguir fomentant vocacions en l'àmbit sanitari, perquè aquest és un dels colls d'ampolla importants que tenim, que és la provisió de professionals en l'àmbit de salut; no es fa immediatament, no ho pots fer en un mes, necessites molts anys de formació, i, per tant, necessites mantenir recursos constants i amb una planificació durant diversos anys.

Aquest és l'objectiu. I, per tant, haurem de reclamar al Govern de l'Estat. Una gran part, actualment, dels recursos públics que recapta l'Estat a Catalunya no tornen, no reverteixen en aquest territori. I això no és buscar excuses. Crec que l'infrafinançament de les competències en salut no només el pateix Catalunya; el pateix el conjunt de territoris. I, per tant, la proposta que nosaltres tenim d'aquests 5.000 milions –en el cas de Catalunya, però això extrapolable a la resta de l'Estat– no és una proposta de recursos que es destinen a un altre lloc desplaçar-los a Catalunya, malgrat que es generin o no es generin –en aquest cas, molts es generen a Catalunya–, des del punt de vista fiscal; sinó que és que cal enfortir el conjunt del sistema sanitari, per la pandèmia, però també per les tendències de fons a nivell demogràfic, a nivell, doncs, d'avançament tecnològic i de recerca, que porten a un increment de la necessitat de despesa pública en l'àmbit de salut, a Catalunya, a l'Estat i al conjunt d'Europa, per una simple qüestió de base demogràfica. Per tant, caldrà arribar a aquest gran acord, i és un acord que no serà només bo per Catalunya, sinó que ha de ser bo per tothom, també per la resta de territoris de l'Estat.

Sabem, però, que només podrem gestionar plenament els recursos que genera el nostre país quan siguem un estat independent; també ho sabem. Aquesta obvietat no impedeix que siguem molt actius a l'hora de defensar aquest increment de recursos per part de l'Estat per poder fer front al que ha de ser l'augment pressupostari en matèria de salut.

Entenem, també, que des de l'àmbit de salut... –i després entrarà en molt més detall el conseller Argimon, que intervindrà després de mi per poder, doncs, donar molts més detalls de l'evolució de la cinquena onada i de les decisions que s'han anat prenent–, entenem també que no podem fer les coses com sempre s'han fet, que cal fer-les d'una altra manera i que, per tant, la transformació del sistema sanitari, tenint molt present la cura de les persones més vulnerables i amb menys recursos, tenint en compte els determinants socials de la salut, ha de ser també un dels objectius d'aquesta legislatura.

Per tant, situar les persones al centre de totes les decisions polítiques és pensar en el bé col·lectiu. Venen setmanes, doncs, en què si les dades epidemiològiques segueixen acompanyant es podrà anar procedint a una flexibilització de moltes de les mesures que s'han pres fins al moment; mesures que no ens ha agradat prendre, però que hem pres amb determinació quan ha calgut, i, arribat el cas, tornariem a prendre-les, les mesures, amb tota la mateixa determinació. Tenim eines noves que ens han de permetre fer-ho diferent; tenim un percentatge molt important de la població vacunada; tenim una experiència acumulada que cada vegada fa, doncs, que els reptes que tinguem siguin diferents, però que els afrontem amb molt més coneixement.

I, per tant, esperem poder tenir les eines perquè aquesta tardor i aquest hivern, doncs, l'evolució de la pandèmia no ens impedeixi anar recuperant la quotidianitat de la vida en tants i tants àmbits en què s'ha fet un sacrifici. És important, creiem que el país ho necessita. I aquesta societat nostra, fatigada, cansada, però que té tota l'esperança en la recuperació i la reconstrucció col·lectiva, doncs, té el dret a que pugui ser així.

Dit això, doncs, i amb permís de la presidència del Parlament, ara prendria la paraula el conseller de Salut, el doctor Argimon, per poder donar detalls de les actuacions que hem anat prenent i també de les decisions que s'han tingut, que s'han adoptat des del Govern de Catalunya i el Departament de Salut i la resta de departaments.

Gràcies, senyora presidenta, conselleres, consellers, senyores i senyors diputats.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, president. Efectivament, acabada la seva intervenció, té la paraula ara el conseller de Salut, el senyor Josep Maria Argimon, que intervindrà d'acord amb l'article 85.6 del Reglament.

El conseller de Salut (Josep Maria Argimon Pallàs)

Senyora presidenta, senyor president, conselleres, consellers, diputades, diputats, fa poc més de dos mesos vaig comparèixer, el 28 de juliol, a la Comissió de Salut d'aquest Parlament, per informar i donar explicacions sobre la situació de la pandèmia en la que s'ha anomenat «la cinquena onada». Estàvem llavors en una situació àlgida de l'onada, en el sentit de la incidència que es provocava, i sobretot també de l'afectació i la incidència que també suposava sobre els serveis d'atenció primària, sobre els centres d'atenció primària, per atendre precisament aquella infecció. Havíem superat ja el pic de contagis, es va començar a superar, segons franges d'edat, a partir del 14 de juliol, però, en funció de les diferents franges d'edat, a aquelles de més edat es va acabar de superar el pic a finals del mes de juliol. Però la pressió assistencial hospitalària –això ho sabem– arriba sempre dos, tres setmanes després. I ens va arribar, doncs, la primera setmana d'agost, en un moment difícil; un moment difícil, també, perquè les plantilles, les persones, els professionals, els treballadors i les treballadores estan de vacances. I tot i així vam aconseguir, doncs, no haver d'afectar el període vacacional, que era realment merescut i necessari precisament per la fatiga pandèmica que estava comentant el propi president.

En aquell moment vàrem explicar les causes de la situació, també les dades, les previsions que tenien en aquells moments. I ara la situació és ben diferent, això tots

vostès ho coneixen bé. I les causes que es van produir, o per què es va produir aquella onada pandèmica, també les coneixem bé, són les que vaig detallar en aquella compareixença.

Per tant, les meves explicacions avui sobre les causes i l'abordatge de la cinquena onada no diferiran gaire de les que vaig donar llavors a la comissió. Per això, a banda de detallar aquells aspectes que van ocasionar el creixement i les accions que es van prendre, també ens permetran..., jo crec que el president ja ho ha fet, però d'això després també en faré algun apunt, precisament de com encarem el futur des del punt de vista, també, de la pandèmia i sobretot d'aquesta onada oculta que no és l'onada pròpiament covid, sinó de tot allò que ens deixa la covid.

Saben vostès bé que estic a la seva disposició sempre per retre comptes quan calgui i les vegades que calgui, però que ara ens hem de centrar, sobretot el nostre interès i esforços, precisament, a aquesta evolució immediata de la pandèmia i, com deia ara, precisament a aquesta onada oculta.

Però tornant a la cinquena onada, a com es va produir, si ens remuntem als inicis, que és el que ens porta a aquesta compareixença i en aquest debat, el creixement dels contagis es produeix a finals del mes de juny i és conseqüència, ja ho hem explicat, d'una situació multifactorial amb un comú denominador que és el comú denominador que sempre s'ha produït durant la pandèmia, que és la interacció social.

Quan nosaltres estem interaccionant, clarament és així, sabem quins són els mecanismes de contagi. I si hi ha interacció..., i aquest és un dels problemes que té precisament aquesta pandèmia, que un dels elements que és saludable en qualsevol relació, que és interaccionar, que és tenir vida social, relació social, des del punt de vista pandèmic no és el millor. I es va produir aquesta interacció social a l'acabar, segurament, doncs, les activitats escolars, les activitats acadèmiques, moment d'inici de l'estiu, també d'un increment de turisme, no segurament el que..., un turisme, diguéssim, familiar, però sí un turisme molt, molt jove, que és el turisme que ve a les grans ciutats. Es produeix aquest increment d'interacció social molt diversa, molt intensa, amb un grup que..., també ho hem de dir, amb un grup de persones que són les persones més joves, que durant tota la pandèmia s'han comportat de manera excel·lent.

I ho diré per una raó: perquè en cap moment –en cap moment– en els setze, divuit mesos que portàvem de pandèmia els grups d'edat més joves han estat els grups d'edat amb màxima incidència. Sí durant aquesta cinquena onada, però no fins a aquell moment, mai. Recordin aquelles, diguem-ne, recomanacions que fèiem sobretot el Nadal: «vigilem amb la gent més gran», «vigilem amb aquelles persones...», sobretot que anaven molt adreçades..., a tothom, però també als joves. I, des d'aquest punt de vista, totes aquestes recomanacions s'han anat complint, ho repeteixo i hi insisteixo, jo crec que de manera exquisida.

I arriba un moment, certament, on tenim uns indicadors que anàvem força bé, on teníem també una pressió assistencial que anava força bé, on, i aquí també ho vam comentar en comissió, tots tots –responsables polítics, no polítics, jo el primer, també ho he dit–, feia una sensació de que anàvem ja encarant bé la sortida. Teníem en aquell moment al voltant, si no ho recordo malament, d'un quaranta per cent de vacunació. Donàvem algunes..., parlàvem de les mascaretes, no? I jo mateix el primer. O parlàvem, per exemple, que els estadis de futbol es podrien omplir al cent per cent, eh? Per tant, vulguem o no, aquesta sensació i aquesta necessitat d'oblidar la pandèmia es produeix i tenim aquelles interaccions que parlàvem abans i aquelles imatges que també vam veure alguns de nosaltres, tots plegats, als mitjans de comunicació, de la gent jove en viatges, etcètera, on hi ha, ho repeteixo, moltíssim contacte.

A partir d'aquí, cal introduir un altre element, que n'erem coneixedors. De fet, la primera roda de premsa que va fer, sent jo conseller..., la vaig fer al costat del doctor..., amb la Carmen Cabezas, amb la doctora Cabezas i amb el doctor Pumarola; i amb el doctor Pumarola, precisament, que sortia sistemàticament a explicar com anaven les variants..., ens ve a explicar ja una cosa, que és que la variant delta deixa

de ser anecdòtica i ja és el cinc per cent, en aquell moment, de les variants que es seqüencien en el nostre territori. I això volia dir una cosa: quan tens una variant que deixa de ser anecdòtica i comença, ja, a ser una variant prevalent, vol dir que ràpidament agafarà tot el terreny. Serà aquella que dominarà.

Això ho coneixíem, i també és veritat que segurament per aquesta interacció nostra, també perquè tenim..., i estem molt oberts a l'exterior... Europa no ha tancat mai fronteres i, dintre d'Europa, Catalunya no deixa de ser un destí. I ho repeteixo, que no és el turisme habitual en part o en número que podem tenir altres anys, doncs, el turisme més juvenil, el turisme que ha acabat aquests estudis ha vingut aquí. Vol dir que hi ha molta interacció, molt canvi, i també, des d'aquest punt de vista, important la variant delta.

En aquells moments la variant delta ja era una variant important al Regne Unit. El Regne Unit comença a tenir, també, doncs, un increment de casos que nosaltres anem seguint. Certament, és un increment de casos en nombre d'incidència però amb poca transcendència i amb poca traducció en els centres hospitalaris. I des d'aquest punt de vista, com també succeeix, doncs, en altres moments, bé, comencem nosaltres, comencem a créixer molt ràpidament, perquè va ser un creixement exponencial. I després, aquesta mateixa variant delta..., que en aquells moments sabíem que era més transmissible però no teníem –no teníem– la informació, per exemple, que hem tingut després, que ens arriba ja de les investigacions del CDC, en què la variant delta té un índex de reproducció similar al de la varicella, entre cinc i vuit.

Dic això perquè nosaltres, quan vam començar, doncs, aquest mes de juny, sí que prevèiem, i ja ho hem explicat també, un increment d'aquesta interacció perquè comença l'estiu. El prevèiem, havíem fet les nostres estimacions. La gent que ens ajuda i col·labora amb nosaltres amb tot lo que és l'analítica de dades, que vostès coneixen habitualment, perquè també els veuen en els mitjans de comunicació, havien fet una previsió d'arribar fins a un 2,4 d' R_t i que, amb el nivell que portàvem de vacunació, amb un cinquanta-dos per cent de vacunació, pauta completa, que hi arribaríem cap al 15 de juliol, doncs, aquesta onada, per dir-ho d'alguna manera, aquest repunt, que no seria onada, quedaria controlat.

Evidentment, aquestes assumpcions no es van complir, ja ho sabem, la R_t va pujar per sobre de quatre llargament. El cinquanta-dos per cent de vacunació sí que l'havíem..., el vam complir el 15 de juliol, però no va ser, evidentment, suficient per aturar l'onada.

A partir d'aquí també –i això sempre ho hem de dir– les onades no es donen de manera aïllada, no es donen onades a Catalunya o onades a Països Baixos. Nosaltres iniciem l'onada juntament amb altres països, com Països Baixos, etcètera. Després aquesta onada també es va replicant a altres territoris d'Espanya, o la resta de territoris d'Espanya –espanyols, perdó–, i des d'aquest punt de vista, doncs es troba en molts indrets aquesta cinquena onada.

Jo també vull recordar una cosa, i no és treure'm aquí la responsabilitat, però va aparèixer, quan hi havia aquesta sensació que la pandèmia havia acabat, hi havia molts professionals que estaven realment preocupats. Preocupats d'aquesta dissociació que es donava entre el carrer, on no hi havia pandèmia, però que quan entraves en un centre sanitari el que et trobaves era covid, pandèmia, no? I a partir d'aquí van aparèixer un manifest de cinquanta, gairebé cinquanta societats científiques on ells mateixos, les societats, deien, molts de nosaltres no ens vam saber anticipar a aquesta situació, no esperàvem aquesta cinquena onada en ple estiu, i reclamaven aquella reducció de la interacció social, recordar aquelles mesures precisament per la pressió que això estava comportant, doncs, en els centres hospitalaris.

Des d'aquest punt de vista, ho repeteixo, l'onada no ha arribat únicament i exclusivament a Catalunya. Un dels últims països on ha arribat, també perquè va ser dels últims que va obrir fronteres, i que és paradigmàtic en aquest sentit, és Israel. Israel, ja saben vostès que, amb els acords que va obtenir amb Pfizer, van començar a vacu-

nar molt ràpid, van vacunar molt i molt ràpid. Israel –parlo ara de memòria– arriba a un seixanta-cinc per cent aproximadament de vacunació, pauta complerta, aproximadament a l'abril. A partir d'aquí, comencen a anar relaxant les mesures, estan pràcticament un parell de mesos amb mesures relaxades, obren fronteres. A partir d'aquí, d'aquesta obertura de fronteres, també segurament d'increment del que és la variant delta, ha tingut una cinquena onada, doncs, absolutament importantíssima, molt important, amb moltíssima afectació, no només d'infecció sinó a la vegada també, d'afectació en els centres hospitalaris, i concretament a les unitats de cures intensives, que els porta a prendre decisions com la de vacunar a les persones amb tercera dosi o les persones de dotze o més anys.

I amb tot això el que vull dir és que, ho repeteixo, hi insisteixo, les onades no es donen de forma aïllada, sinó que acostumen a respondre a situacions generalitzades.

Què vam fer? També és conegut per tots vostès. Doncs va haver-hi el tancament, malauradament, de l'oci nocturn. I aquí sí que vull fer un esment molt clar i molt contundent, que és que, escolti, quan, a vegades, parlem d'un sector, el responsable no és el sector, però sí que certament hi han activitats que són, diguem-ne, precisament perquè afavoreixen la socialització, i perquè dificulten el compliment de mesures, que poden ser situacions de més risc. No perquè el sector de l'oci nocturn sigui el responsable de la situació que estem vivint.

Vam limitar horaris nocturns d'establiments, i la limitació en aquest sentit, que avalava el Tribunal Superior de Justícia, de deu persones, limitació a deu persones de les reunions, i també es va aplicar el confinament nocturn, que també avalava el Tribunal Superior de Justícia, en els municipis de més de cinc mil habitants que tenien alta incidència de casos, com, ho repeteixo, amb la cobertura judicial corresponent.

També van fer els cribratges en territoris concrets i col·lectius especials, com era el cas dels monitors de lleure i nens participants en colònies, que ho van fer a partir de les oficines de farmàcia. A partir d'aquí, doncs també hem començat, o hem ençetat una col·laboració amb les oficines de farmàcia que ens està sent molt útil precisament per poder fer el mateix cribratge, en aquest cas, a escoles. I el que és molt important, vam posar gairebé 2.400.000 dosis de vacunes. En aquell mes de juliol, va ser el mes de juliol que van arribar més vacunes, que la compra va ser diguem-ne, ja acordada, això ja era un calendari acordat i que ja es coneixia, va arribar i vam tenir també aquest esforç, doncs d'aquests 2 milions gairebé i mig de vacunes.

Després, a partir d'aquí i també durant el mes d'agost, hem fet diferents mesures, com per exemple, obrir a dotze-quinze anys per poder arribar precisament a l'inici del curs escolar, doncs amb les dues pautes de vacuna, amb pauta completa..., perdó, amb les dues dosis. I també vam prendre dues decisions, com és la de la vacunació sense cita, precisament per facilitar..., ens trobem que el mes d'agost el nombre de persones que van als centres vacunal baixa. Nosaltres teníem preparat –perquè eren les dosis que ens arribaven– poder vacunar 450.000 persones, i comencem el mes d'agost vacunant-ne 323.000 aproximadament, primera-segona setmana.

A partir d'aquí, nosaltres prenem una decisió, pensem que segurament és pel fet de les vacances. Pensem que la cita prèvia podria ser una petita trava. Obrim la cita..., perdó, obrim la vacunació sense cita en diferents punts i fem un altre element que també pensem que pot afavorir la vacunació, que és dir: vacuni's vostè la primera dosi en un dels quatre-cents punts que hi pot haver arreu del territori, la segona ja es vacunarà a prop del seu domicili, si és que torna de vacances, o on vostè cregui més convenient.

Dic això, aquests dos elements, perquè són elements que, d'alguna manera, dificulten molt més la logística. El més còmode, evidentment, és no haver fet aquesta decisió, però dificulta molt més aquesta logística, i des d'aquest punt de vista, també, dificulta conèixer la demanda. Després ja ho discutirem, però...

A partir d'aquí, també hem fet algunes campanyes de sensibilització a la societat, a diferents col·lectius, joves però també a persones vacunades, com la campanya

«Un de cada tres», «Tu que pots, para», no?, en el sentit de, el fet de, sobretot, aquesta interacció social, anar-la reduint, «No abaixis la guàrdia», etcètera. Què hem fet a partir d'ara? Doncs un dels elements que hem fet és comptar amb l'assessorament científic independent. Això ho hem fet sempre. De fet, ens vam comprometre en aquella comissió a crear, a constituir aquesta comissió, una comissió que en aquests moments és de trenta-dues persones, experts en els diferents camps: infectologia, epidemiologia, analítica de dades, microbiologia, viròlegs, etcètera, tant d'infermeria com medicina. De fet, és l'extensió d'un grup no formalitzat, però un grup que ens ha ajudat i que ens ha assessorat des del mes de gener amb tot lo que fa referència a la vacunació. Aquest comitè el que farà serà orientar-nos precisament amb l'estratègia a seguir i amb la presa de decisions.

Ara actualment com estem? Doncs estem en una situació d'una incidència baixa, estem en una incidència de trenta-un casos per cada cent mil habitants. Estem en una situació d'una Rt d'1 i pensem que estarem en aquesta situació durant segurament els propers dies. Des d'aquest punt de vista, és una situació on l'afluència de persones, el nombre de persones que van als centres d'atenció primària és petita, assumible, gestionable. Si aproximadament tenim 350 casos, el nombre de persones al dia i des del punt de vista assistencial ens permet drenar als hospitals tant aquelles persones que estan ingressades a planta com aquelles persones que estan a les unitats de cures intensives.

Hem de seguir promovent la vacunació, la vacunació de proximitat amb tots els mitjans al nostre abast. Això no és una cosa d'ara. Això ho hem començat a fer ja des de fa molts mesos. Recordin vostès, si volen, alguna de les accions més emblemàtiques com va ser l'ús dels autobusos a diferents llocs, precisament on la vacunació o la cobertura era més baixa i on hi havia poblacions més desfavorides des del punt de vista social i econòmic i anteriorment ja precisament a la posada en marxa als busos i posteriorment hem fet més de dues-centes actuacions molt de cirurgia fina, si se'm permet l'expressió, precisament buscant aquests grups.

En conclusió, jo diria que no hem d'abaixar la guàrdia, ho deia el president. De covid en seguirem tenint. En seguirem tenint. Aquests mesos ara que venen, aquestes setmanes són clau. Bàsicament, perquè és el període dels coronavirus, és el moment, tardor-hivern, dels coronavirus abans de que arribi el virus de la grip. I és molt important que hem de ser conscients de que encara estem en pandèmia. Sé que això és difícil. Sé que és difícil quan surts, quan mires, quan parles. Tots tenim ganes de dir que això ha acabat, però estem encara en pandèmia. I des d'aquest punt de vista, com deia, seguir precisament mantenint tota l'estratègia de vacunació i el que deia el president és molt i molt i molt important: seguir mantenint els fons covid de l'Estat, perquè malgrat puguem tenir menys covid, la covid seguirà existint i sobretot, sobretot, molt important, aquestes seqüeles, aquestes seqüeles que potser no es veuen, aquesta onada oculta que tenim de covid l'hauem d'afrontar ara, en aquests propers mesos i en aquests propers anys de manera decidida.

Per tant, aquests fons covid de l'Estat el seu manteniment és molt, molt, molt important.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Acabada la intervenció del conseller i a petició d'alguns grups, farem una suspensió de la sessió per espai de deu minuts.

Sí, senyor Carrizosa, per què em demana la paraula?

Carlos Carrizosa Torres

Sí, para informar al Pleno de que me acaba de llamar un catedrático de la UAB, el señor Rafael Arenas, diciéndome que se está atacando en estos momentos una carpa de los jóvenes de S'Ha Acabat!, creo que en la UAB. Y que los tienen rodeados y que no están recibiendo ayuda de los Mossos. Y pediría aquí al *conseller* pre-

sente que por favor se interese por este tema y que defienda a las personas y a los bienes, aunque se trate de personas constitucionalistas.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Senyor Carrizosa, pot baixar, parlar amb el conseller i ara comentar aquesta qüestió. Fem la suspensió de la sessió fins a les dotze. Gràcies.

La sessió se suspèn a tres quarts de dotze del migdia i quatre minuts i es reprèn a les dotze i sis minuts.

La presidenta

Si us plau, si ocupen els seus escons, reprendríem la sessió.

Interpellació al Govern sobre la situació de l'Afganistan i el paper de la Generalitat en l'acollida de persones refugiades (retirada)

300-00046/13

I abans de donar-li la paraula al senyor Illa, els faig avinent que s'ha retirat la interpellació al Govern sobre la situació de l'Afganistan i el paper de la Generalitat en l'acollida de persones refugiades.

Per tant, la que havíem fet saltar en l'ordre del dia d'ahir, finalment, ha estat retirada per part del Grup d'Esquerra Republicana.

Compareixença del president de la Generalitat per a informar sobre la gestió i l'evolució de la cinquena onada de la pandèmia de covid-19 (continuació)

350-00006/13

I, per tant, a continuació intervindran els representants dels grups parlamentaris per un temps màxim de deu minuts cadascun. Comença el senyor Salvador Illa, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Té la paraula.

Salvador Illa i Roca

Bé. Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor Aragonès, senyor Argimon, vull començar amb dues consideracions prèvies. Primer, en fi, expressar el condol i lamentar totes les defuncions que hi ha hagut en aquesta pandèmia. I, en segon lloc, agrair l'esforç al conjunt de professionals sanitaris, també al conjunt de la societat, no?, per l'esforç que han fet, pel capteniment que han tingut durant tota aquesta pandèmia.

Anant al gra, no? La meva tesi, la tesi del meu grup –que sap que en aquest assumpte tenim sempre un enfoc de col·laboració–, és que lògicament això no s'ha acabat, continuem en pandèmia. Però no té res a veure la situació en què estem avui amb el que hem viscut els darrers mesos, no? I això és gràcies, bàsicament gràcies, no únicament, però bàsicament gràcies a la vacunació que ha marcat el camí de sortida.

Algunes dades per emmarcar, per donar el context a la meva intervenció, vostè n'ha donat també, conseller, també el president, no? A data d'avui, res, quatre indicadors molt ràpids, no? La incidència acumulada a nivell d'Espanya és, a catorze dies, no?, casos per cent mil habitants, de 52,14. A Catalunya és un punt superior, 80,14.

Si mirem la incidència a set dies –vostè també hi havia fet referència–, marca una tendència a la baixa, no?, 21,75 a Espanya. A Catalunya, la dada última que jo tinc registrada és 33,75 –vostè ha mencionat, em sembla, 31, és igual–, marca una tendència a la baixa.

El darrer mes, també al conjunt de tot Espanya, també a Catalunya, els pacients hospitalitzats tant en llits convencionals com en llits d'UCI han baixat més de la

meitat en un mes. Això és una bona dada. Les defuncions també han anat seguint aquesta tendència. Una defunció és excessiva, no?, és massa, no?, però hem seguit la tendència a baixar.

I en matèria de vacunació, doncs, estem pràcticament al vuitanta per cent amb una única dosi a Catalunya i a Espanya, també. I amb dosis completes pràcticament el setanta-vuit per cent al conjunt d'Espanya, no? Si mirem les dades desagregades per grups d'edats, també són unes dades bones. I no és una cursa, vacunar-se no és una cursa, no és una competició, però bé, en fi, si ens comparem amb la resta de països de la Unió Europea, doncs, Portugal i Malta estan per sobre de nosaltres –per tant, anem en tercera posició– i si ens comparem amb els països del G-20, doncs, em sembla que anem els primers o aniríem els primers. Per tant, estem anant bé, diguem-ne, està funcionant bé, no?

Llavors, jo agraeixo molt les explicacions que han donat tant el president com vostè, conseller, el senyor Aragonès com el senyor Argimon; les agraeixo molt. Sabem que el meu grup està disposat a col·laborar, fins i tot no ens sabia greu tenir un contacte, en fi, més àgil i més assidu amb vostès. Però jo no voldria pas centrar la meua intervenció ni en repassar el que ha passat –hi insisteixo, agraeixo les explicacions– ni em veuran... No hi vull entrar tampoc, hi ha coses sobre les que podríem fer comentaris, algun *rifirrafe* que hi ha hagut a la votació... no vull entrar-hi.

Vull que aquesta intervenció... crec que és més útil, no?, de futur. I cinc tesis. Vull sostenir cinc tesis. Resumidament cinc tesis sobre el que crec jo que marcarà el futur de la pandèmia, no? Seguir vacunant, primera d'elles. Segona, obertura prudent –prudent–, però obertura, de l'economia. Tercera, impuls de mobilitat acordada. Quarta, avaluar per aprendre i millorar. I cinquena, reforçar el sistema sanitari.

En totes elles he de dir, per tranquil·litzar-nos tots ja d'entrada, que el Govern està en la línia correcta. Conseller, sap vostè que a més a més de la meua complicitat personal per moltes i moltes coses, que la té, bé, en fi, crec que s'està anant en la línia correcta. Però algunes consideracions sí que sobre aquestes cinc pautes, deixi-m'ho dir així, de futur a seguir estretament en els propers mesos, voldria fer algunes consideracions, no?

La primera. La primera d'elles, no? La vacunació. Bé, és una vacuna consensuada a nivell de tot Espanya, a nivell de tot Europa, no? Primer, seguir vacunant, sobretot joves i aquells que –encara n'hi ha, sembla mentida, eh?, encara n'hi ha– són escèptics, menys escèptics, però encara n'hi ha que són escèptics. I mira que l'evidència... (*l'orador riu*) és que és abassegadora, però encara n'hi ha. Per tant, seguir fent un esforç aquí.

Dos. Ahir es va acordar la tercera dosi a majors de setanta anys. Bé, jo crec que aquí, doncs, posem-nos-hi.

Tres. Home, intentem –jo tampoc vull posar-hi més pa que formatge en això, eh?– que, en fi, no ens quedin dosis per subministrar i que si en sobren les puguem enviar allà on fan falta, eh?

Quatre. Compte amb la vacunació de la grip. És important. Hi ha un acord, si no estic mal informat, que la campanya s'iniciï aquesta segona quinzena d'octubre, primera quinzena de novembre. I és important que ens hi posem i que llancem un missatge a tots –tots–, a la societat, i especialment als grups vulnerables, que és important vacunar-se. Igual que com ho vam fer l'any passat. L'any passat ho vam fer i afortunadament va haver-hi molts pocs casos de grip, no?

I cinquè, en matèria de vacuna, jo crec que també hem de fer referència a una fita, si m'ho permet, en fi, molt rellevant, no sé si qualificar-la d'històrica, no?, que és l'assaig clínic en fase I i IIA d'Hipra, no?, de la vacuna d'Hipra. És la primera vegada a Espanya, i a Catalunya també, que es fa assaig clínic d'una vacuna humana produïda aquí. Primera vegada. Coincidint amb la pandèmia més gran dels últims cent anys. Bé, això és un èxit col·lectiu. En primer lloc, de la companyia, però col·lectiu, de tot el sistema. Jo crec que ens hem de sentir orgullosos, fins i tot admetrem que

se'n sentin orgullosos els gironins, no?, que és una cosa de Girona, eh? Fins i tot, he? Perquè sé que aquí hi ha molta sensibilitat gironina, eh? Fem una concessió des del Maresme i des del Vallès Oriental, president, si li sembla.

Està molt bé això, eh? I, per tant, a mi em consta que ho segueix de prop, vostè, conseller. No, no..., en fi, no cantem victòria abans de re, però ja hi han tres cohorts que tenen totes les dues dosis subministrades. I, en fi, em consta que hi ha una col·laboració estreta. I, bé, tant de bo això pugui donar-nos una bona notícia a principis de l'any vinent, no?

Segon. Obertura prudent de l'economia. Amb prudència –amb prudència– però s'ha d'obrir l'economia en la línia que s'està fent.

Tercer. Mobilitat acordada en matèria de passaport covid, tal com s'ha acordat a nivell europeu. Aquí és veritat que al conjunt d'Espanya s'han emès més de..., uns 26,5 milions de certificats. La major part són de vacuna, gent vacunada, l'altra part són de gent que ja ha superat, s'han recuperat de la malaltia. He de dir que Catalunya va bé en termes comparatius, és de les comunitats autònomes que més certificats ha emès, i això és molt important perquè es retroalimenta amb la recuperació de l'economia, que és la segona cosa que he dit, no?

Tres. Avaluar per aprendre i millorar. En fi, en la meua etapa anterior com a ministre de Sanitat vam impulsar conjuntament un grup de treball per fer una avaluació, conjunta també, del sistema nacional de salut. Catalunya hi va participar activament, s'ha constituït ja un grup d'experts... Jo crec que és molt important que ho fem, que ho comencem a fer –ara no podem fer-ho–, no?, amb més calma. Però jo dic avaluar per aprendre i per millorar, no tant per assenyalar amb el dit, si... A mi no m'interessa això, m'interessa, crec que vostè ho comparteix, que avaluem per millorar i per aprendre.

I, cinquena cosa: reforçar el sistema de salut aquí. La veritat és que tenim els deures fets. Jo vull posar molt l'accent, avui, en un fet que em sembla molt rellevant, perquè normalment transcendeix d'aquestes sessions sempre, doncs, la picabaralla, la discussió, la frase fàcil... Es va aprovar per una amplíssima majoria d'aquesta cambra dijous passat una proposta de resolució transaccionada entre els tres grups majoritaris de la cambra en matèria de salut, no? Només van votar-hi en contra dos grups, no? Va votar-hi en contra pràcticament de tota la cambra. Que és una transacció de vint-i-sis punts sobre el que s'ha de fer al sistema de salut. Això és el programa de treball que vostè té, conseller, eh? I no és, si m'ho permet, el seu programa treball, és el de la cambra, per a una immensíssima majoria. Va ser d'un vuitanta o un noranta per cent, la majoria, no?

Parla de salut pública, parla d'atenció primària, parla de què s'ha de fer amb els professionals sanitaris, com se'ls ha de recompensar pel que han fet i donar-los més..., parla també d'afavorir l'esport, parla d'atenció primària. Va haver-hi, per cert, un acord a Canàries aquests darrers dies, vostè em consta que no va poder-hi ser personalment però va anar-hi un director general del seu departament, sí, ho sé, no estic dient..., i em consta que va haver-hi una pressió activa. Això és el programa de treball, no? –això és el programa de treball. Jo, l'únic que demano, i en aquest sentit vull també ser molt clar, eh?, senyor Aragonès, vostè ha dit «necessitem diners», tot, sempre van bé diners, no? Però no hi ha excuses, eh?, per fer això. I vostè, senyor Argimon tindrà tot el suport nostre per tirar-ho endavant. Tot.

I..., jo sé el que és negociar un pressupost de Salut. Però la pandèmia no s'ha acabat –la pandèmia no s'ha acabat. I vostè necessita..., el seu departament, vostè i el país necessiten els recursos que fan falta. Aquí ens tindrà sempre al seu costat per demanar-ho, no? I si volem parlar de finançament, parlem-ne. Senyor Aragonès, parlem-ne. Però vostè administra..., he llegit avui que van aprovar ahir el sostre de despesa no financera en el Consell Executiu, gairebé 30.000 milions d'euros. Són molts diners, eh? Per tant, administrem-los bé i posem-los on fa falta, que és en matèria de sanitat. Si estan per aquest camí... Jo crec que és molt important, vull tornar-ho a

remarcar, molt, molt important, la transacció que es va fer com a conseqüència del debat de política general, crec que resumeix el consens de la cambra, i, per tant, no comencem a obrir un punt de dir, escolti'm, si no hi han diners: no, no, no, n'hi han d'haver, eh? I, en tot cas, comptin amb nosaltres. Si algú no veu clar que s'hi han de posar, comptin amb nosaltres, no?

Per tant, tot el suport en aquest tema, tota la predisposició a col·laborar. No s'ha acabat. Estem molt millor. Seguim vacunant i seguim obrint una economia en forma de prudència.

Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari VOX, té la paraula el senyor Ignacio Garriga.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Gràcies, senyora presidenta. Bueno, después de la intervención del *conseller de l'oposició*, voy a poner en claro sobre oscuro lo que ha sido la gestión en torno a la pandemia en general, específicamente sobre la quinta ola, y a decir, pues, lo que todos ustedes ocultan de manera torticera.

El punto del orden del día rezaba literalmente: comparecencia del *president* de la Generalitat, señor Aragonès, para informar sobre la gestión y evolución de la quinta ola de la pandemia. Única y exclusivamente se ha parapetado tras ser el *conseller de Salut*, donde ha expuesto la evolución de la quinta ola, pero de nada hemos hablado sobre la gestión de la pandemia.

Y es lógico, porque la gestión de la pandemia en Cataluña se ha basado fundamentalmente en mentiras. Porque ustedes, el Govern de la Generalitat, ha demostrado, día tras día, semana tras semana, mes tras mes, que tienen otras prioridades. Desde el comienzo de la pandemia lo han demostrado permanentemente: están más preocupados, como le he dicho esta mañana, en atender las necesidades de los líderes separatistas, en lugar de preocuparse de verdad por esas urgencias de los cientos de miles de catalanes que lo han estado pasando mal, y no solo y exclusivamente por la afectación del virus, sino por las consecuencias de la nefasta gestión que ustedes han llevado a cabo.

Y estas últimas semanas, como le he dicho esta mañana también, hemos vuelto a ver cómo ustedes están muy alejados de las preocupaciones reales de los catalanes y siguen permanentemente en formar parte, en contribuir, en impulsar todos esos aquelarres separatistas para apoyar a Puigdemont en Cerdeña... En definitiva, que han demostrado que están más pendientes de un golpista que de las colas del hambre, de la inseguridad o de la ruina de miles de catalanes.

Y yo le voy a dar..., se lo voy a hacer muy gráfico. Para resumir la gestión de la pandemia en general, de su gestión de la pandemia en Cataluña, que se resume en esta imagen. (*L'orador mostra una imatge a la cambra.*) Esta es la gestión de la Generalitat de la pandemia. Las colas del hambre, señor Aragonès, esto es.

Porque su gestión, como le he dicho, se ha fundamentado en mentiras, se ha fundamentado en la desinformación, en mensajes contradictorios, en la falta de liderazgo y de rigurosidad, y en la permanente –en la permanente– vulneración de derechos y libertades que evidenciaban una vez más su incapacidad de gestión. A cada nueva ola, nuevo fracaso.

Y la quinta ola, de la que es objeto el debate de hoy, es la continuación una vez más de su nefasta gestión. Otro fracaso más mientras, como decía, ustedes se dedicaban y se dedican a promocionar la independencia, a organizar homenajes para recordar el golpe de Estado... En definitiva, ustedes permanentemente promocionando su agenda y olvidando el interés general de los ciudadanos; que ustedes les han condenado, como he dicho, a la miseria, a la ruina, al paro y a la falta de esperanza. Una vez más, gracias a ustedes, los catalanes, abandonados.

Una gestión sanitaria desastrosa. No voy a entrar a comparaciones con el resto de comunidades autónomas. Hoy se ha dicho aquí, 23.900 muertes. Somos –no se ha dicho aquí, pero lo recuerdo yo– la segunda comunidad autónoma con más sanitarios contagiados y un Procicat absolutamente inoperante; un Procicat, por cierto, al cual, a través del *conseller* de Interior, nosotros hemos dirigido una serie de preguntas, porque se ha hablado muy poco del Procicat, se ha hablado muy poco. No sabemos quiénes son, qué responsabilidades tienen en concreto, cómo se toman las decisiones, dónde están las actas de esas reuniones. En definitiva, ha sido un organismo absolutamente opaco que no ha hecho partícipe a los miembros ni siquiera de esta cámara de las decisiones que se han tomado. Y esto nosotros lo hemos registrado permanentemente en esta cámara y hemos obtenido, como no podía ser de otra manera, contestaciones de fuegos de artificio y despistando, pues, de los verdaderos planteamientos que nosotros queríamos saber para dar respuesta a las inquietudes de muchísimos de nuestros compatriotas.

La gestión de su pandemia podríamos también relacionarla con una gestión económica irresponsable, como le he dicho, y teniendo como consecuencia el drama social de tantísimas familias en Cataluña. Porque esa gestión económica, al final, lo que ha sido..., consecuencia de una serie de políticas entusiastas, de políticas defensoras, en definitiva, de todo tipo de restricciones arbitrarias. Y hay que decirlo, restricciones arbitrarias. Ustedes son responsables de la destrucción de empleo, de la destrucción de sectores estratégicos como la hostelería y como el ocio nocturno, y como de tantos otros sectores, especialmente castigados los pequeños y medianos empresarios. Hay datos: 378.000 parados, de los cuales 228.000 son parados de larga duración; es decir, catalanes que quieren trabajar y no pueden. Esa es la consecuencia de su nefasta gestión. Además, por supuesto, de los 47.949 que están en ERTE.

Pero, eso sí, como no podía ser de otra manera, ustedes han utilizado a esos medios lacayos perfectamente subvencionados para prepararle la alfombra roja en la comparecencia de hoy. Y ayer transcendía en los medios de comunicación, de manera torticera, como no podía ser de otra manera, cómo ustedes van a abrir los CAPs –mentira–; cómo ustedes ya avanzaban ayer que iban a abrir de mala manera o que iban a reducir las limitaciones en torno al ocio nocturno, pero ocultan la realidad del ocio nocturno. Por ejemplo, en palabras de Fecasarm, decían no hace mucho que habían pasado de ser en el puesto..., en el *ranking* a nivel nacional, en el segundo puesto de actividad económica, sobre el ocio nocturno, a estar fuera del *top* cinco a nivel nacional, y esto es gracias a ustedes. Y también dicen ellos que ustedes silencian que el sesenta por ciento de los locales están en situación de insolvencia. Y esa es la verdadera gestión que han realizado ustedes sobre la pandemia.

Y ustedes ahora van a ser los promotores de un pasaporte sanitario que es un atentado contra los derechos y las libertades de todos los ciudadanos. Es una medida que estamos convencidos que es anticonstitucional, discriminatoria y sin ningún tipo de eficacia. Pendientes estaremos, por supuesto, de si aprueban un decreto, si aprueban una ley, porque, como no podía ser de otra manera, nosotros defendemos la libertad de todos los ciudadanos residan donde residan.

Como le he dicho, su gestión se convierte en ruina. Ustedes, además, han aprovechado la pandemia..., y digo «han aprovechado» porque su inacción ha brillado por su excelencia, que no es otra cosa que han destruido nuestro sistema sanitario. Ustedes lo han destruido. Ustedes han despreciado a nuestro personal sanitario; lo han utilizado y les han mentido. Debería, de verdad, darles absoluta vergüenza cómo ustedes han utilizado a nuestro personal sanitario.

Han actuado, sin ir más lejos... –que esto no lo ha dicho el señor Argimon, a finales de julio–, han actuado como auténticos trileros. Hay comunicados del Servei Català de Salut dirigiéndose a los profesionales médicos, en torno al 19 de julio y el 20 de julio, donde se les hablaba de cómo iban a computar las horas de jornadas complementarias para intentar evitar la saturación del personal sanitario durante las

vacaciones; les decían en un inicio que se las iban a pagar de una manera; luego les decían, cuando ya habían sacrificado sus vacaciones, que se las iban a pagar de otra manera... Es decir, ustedes les han utilizado una vez más, en lugar de protegerles, de reforzar el personal sanitario y de darles todo lo que merecen para, entre otras cosas, garantizar la salud y el bienestar de todos los catalanes.

Otros datos de su gestión de la pandemia..., es que, en estos años, hasta un ochenta por ciento de cirugías reprogramadas hemos tenido que posponer y muchas de ellas aún a día de hoy sin fecha asignada. Otro dato importante que hay que tener sobre la mesa, a consecuencia de su nefasta gestión, es que han reducido hasta un sesenta por ciento el diagnóstico de enfermedades respecto al año anterior; otra consecuencia de su nefasta gestión en torno a la pandemia. En definitiva, que su nefasta gestión del virus está provocando que muchos catalanes no puedan ser ni diagnosticados ni tratados en Cataluña. Este es su balance; es decir, más listas de espera y enfermos sin diagnosticar.

No quisiera dejar la oportunidad de mi intervención para poner una vez más cómo ustedes también han desprotegido a nuestros mayores. En plena pandemia, convirtieron las residencias de ancianos en auténticas morgues; les abandonaron. Y hoy siguen teniendo que gestionar muchas de esas residencias los CAPs, con lo que ello supone, es decir, auténticos caos en la gestión de historiales clínicos, sin poder controlar bien la evolución de los pacientes y, cómo no, una vez más, una sobrecarga de atención en el sistema primario.

Y, por último –que me queda muy poco tiempo, y luego continuaré–, usted hablaba de la importancia de reforzar el sistema sanitario, pero apelaba a que no será fácil porque no tenemos el dinero suficiente. Mire, dejen de tomar el pelo al conjunto de los catalanes, porque ustedes saben la cantidad de dinero que despilfarran en sus delirios ideológicos y en su agenda rupturista. No le voy a volver a recitar los millones de euros que destinan, por ejemplo, a la acción exterior, al Institut Català de les Empreses Culturals, al Consorci per a la Normalització Lingüística, y un largo etcétera de millones de euros que ustedes tiran a la basura mientras le dicen a nuestro sistema sanitario que no tienen dinero para reforzar el personal sanitario, para mejorar las infraestructuras y, en definitiva, para garantizar el bienestar del conjunto de los catalanes. No tienen ningún tipo de vergüenza. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

Por tanto –y termino–, también hacía referencia a la necesaria inversión en torno al incremento del personal sanitario. Pues sí, efectivamente, porque seguimos con los mismos números de personal sanitario que hace dos años. Qué vergüenza, ¿verdad? En plena pandemia han sido incapaces de reforzar nuestro sistema sanitario. Y es lógico que nadie quiera venir a Cataluña a trabajar o que los que están se vayan al resto de España o al resto de países. Ustedes les exigen, por ejemplo, el nivel C de catalán, les imponen una sobrecarga de trabajo adicional y los sueldos son de absoluta miseria.

En definitiva, que ustedes son el principal enemigo de la salud y la prosperidad de todos los catalanes. Por tanto, dejen de hacer artificios falsarios en sus intervenciones y pónganse de verdad a trabajar y a garantizar el bienestar de todos los catalanes.

Moltes gràcies pel temps extra, presidenta.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació té la paraula la senyora Eulàlia Reguant, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.

Eulàlia Reguant i Cura

Bé; gràcies, presidenta. Fem aquesta compareixença una mica tard. Parlem de la cinquena onada quan alguns fins i tot dirien que potser estem a..., podríem arribar a una sisena onada, no? Per tant, és una mica complex poder avaluar o analitzar en quin punt estem.

Però a nosaltres sí que ens agradaria, primer, fer un breu repàs de com vam arribar a la cinquena onada. Hi havia hagut una obertura precipitada, una obertura precipitada responnent a interessos econòmics i no de salut o a criteris socials. Es van ignorar les alertes que feia l'atenció primària, perquè sí, és cert, no se sabia els efectes o els impactes de la variant delta, però l'atenció primària portava setmanes alertant de la saturació. Però, com que només ens fixem en el sistema hospitalari, vam arribar, al final, a la cinquena onada. I, com deia, van ignorar o es van ignorar els efectes de la variant delta que molts professionals estaven dient, i, per tant, es va menystenir la salut pública, com sempre passa, per tant, menystenir les eines de vigilància de les que ens dotem.

Per tant, davant d'això, davant d'aquesta realitat, el que cal és tenir clar que no es pot reobrir o reactivar res de manera precipitada i que cal reforçar la vacunació; que qualsevol reactivació que respongui només a criteris econòmics el que acaba generant és nous efectes en claus de salut pública.

I s'ha centrat molt en les darreres setmanes el debat en la reactivació sobre l'oci nocturn. Nosaltres entenem que hi ha una part d'hipocresia al voltant d'aquest debat, perquè ens centrem només en aquesta part de la socialització –a més a més, en la part de la socialització de les persones joves–, però obviem la resta de socialització; obviem el transport públic, on tothom que va a treballar s'hi troba massificat cada matí, independentment d'aquests dies que hi ha vaga –on, des d'aquí, volem enviar tot el suport a les treballadores. S'ha obviat molta de la part en la que la gent es socialitza per obligació per poder anar a treballar a l'hora d'emprendre mesures, i s'ha criminalitzat i sectorialitzat en l'oci nocturn parlant de les persones joves. A més a més, s'ha barrejat l'oci nocturn privat amb la cultura popular i les festes populars, de manera que s'ha limitat també l'ús de l'espai públic en aquest sentit.

I, un cop estem aquí, ens trobem amb que aquest cap de setmana apareixen declaracions de la responsable de CatSalut on ja no només hem estat criminalitzant l'oci nocturn o els joves sinó que, a més a més, ara resulta que al personal de l'atenció primària se l'obliga o se li diu que ha de treballar més, i que així el primaran, tindrà incentius econòmics, obviant que tot aquest temps ha estat treballant sobre-carregat. I es diu o es recomana una sèrie de coses que ja estan passant ara. O és que ara no es pot demanar hora? O és que ara no es demana per què es vol visita mèdica? Ara ja passa. Quin és el missatge que estan llançant a la ciutadania, que fins ara els CAPs no feien això? Perquè no és cert.

Alhora, avisen o diuen que potser el personal administratiu serà qui farà el cribratge. Això passava fa trenta anys, i es va decidir que no passés més, que per això hi ha personal mèdic a l'atenció primària. Fem que cadascú faci la feina que li pertoca, perquè per això hi ha, no?, uns elements o unes funcions a dur a terme.

Per tant, el que demanem és que, si parlem d'atenció primària, el que es faci sigui reforçar l'atenció primària, però reforçar l'atenció primària partint de que cal estabilitzar la plantilla, garantir les condicions laborals de la plantilla actual, que cal evitar que hi hagi persones amb contractes temporals que només treballen els caps de setmana si el que es necessita és personal entre setmana. Estabilitzem aquesta plantilla, donem sortida a això.

Però, de la mateixa manera, si ara cal desembussar un cert tap que hi pot haver a l'atenció primària, de la mateixa manera que en un determinat moment es va portar personal de l'atenció primària a l'hospitalària, perquè sempre és prioritària l'hospitalària, per què no fem a l'inrevés?, per què no garantim que la porta d'entrada del sistema de salut pública, en un moment com l'actual, té el personal necessari per donar resposta a les necessitats de salut pública d'aquest país en un moment on representa que s'ha de començar..., o s'ha de recuperar la normalitat.

Però, alhora també, més enllà del personal, vetllem per les infraestructures de l'atenció primària: en molts casos, els centres d'atenció primària estan descuidats, abandonats; necessiten, requereixen inversió també. Per tant, fem això, és a dir, posem realment recursos a l'atenció primària.

Un altre dels elements centrals darrerament és el tema de la salut mental dels joves. I els hi diem: «Sí, és un problema.» Però la salut mental dels joves és un reflex de la situació dels adults en el marc del sistema econòmic i social en què vivim; per tant, treballem els determinants socials de la salut: facin polítiques redistributives, en ingressos i en despesa, en les dues coses. La salut mental és un problema, sí, però té a veure amb el sistema en què vivim i amb les condicions de vida de la gent. Per tant, cal que abordem això.

Mirin, tenim un sistema de salut pública afeblit; afeblit no només per un any i mig de pandèmia, afeblit per anys de polítiques privatitzadores de la «sociovergència» i de les retallades. La pregunta que els hi fem és: els 5.000 milions d'euros que han d'anar a salut a on aniran exactament? A drenar el sistema de concertació públicoprivada que durant anys ha estat aprofitant-se del sistema de salut pública? Aniran a tapar els forats de la gestió dels consorcis que durant anys hem vist com són deficitaris? Tenen l'oportunitat de demostrar que realment aposten per la salut pública d'aquest país: vint-i-cinc per cent de pressupost a l'atenció primària, però que sigui per reforçar els equips, no busquin subterfugis; dignifiquin també la partida de salut pública, les eines de vigilància i de prevenció, que són les que en el fons ens acaben, no?, generant també benestar.

I siguin coherents amb les mesures que apliquin. En un determinat moment van dir que no farien PCR als contactes estrets vacunats i el senyor Argimon va dir que és que no era necessari, en una entrevista. Però, al cap d'uns mesos, sí que hem de fer PCR als contactes estrets de la gent..., o sigui, de personal vacunat. No ho entenem. És a dir, els vacunats ens hem de fer PCR si som contactes estrets o no? Perquè hi va haver un moment que no i ara sí. Llavors no ho sabem. Siguin coherents.

En relació amb el passaport covid, ens preocupa enormement les garanties per la protecció de les dades personals; ens preocupa que no siguin capaços de garantir que aquestes dades estaran segures. Vostè ha dit que sí, però explíqu'ns com; explíqui com estaran segures, perquè, si no sabem com, doncs les paraules a vegades se les emporta el vent.

Però també ens preocupa..., o demanem que garanteixin que s'exclou d'aquestes dades les persones en situació administrativa irregular, perquè ja sabem què passa. Que les persones en situació administrativa irregular estiguin segures a casa nostra. Per tant, ens preocupa en general la dinàmica de control social que es pot obrir amb aquesta porta. I, per tant, necessitem més explicacions i més garanties que no serà així.

I vaig acabant. Durant la pandèmia, el servei que s'ha fet més famós ha estat el 061. Ahir van entrar una notificació de vaga. El personal del 061 ha notificat una vaga. Sí, diran: «És qüestió de l'empresa Ferroviària», però jo diria que el Departament de Salut hi té alguna responsabilitat també. Demanen conciliació personal i familiar; demanen una retribució digna; demanen reduir l'alta eventualitat. Aquí, vostès, Departament de Salut, tenen l'oportunitat de començar a solucionar-ho. El contracte amb Ferroviària s'acaba, l'internalitzaran o no? Que, per cert, conseller Argimon, vostè és conseller també gràcies a l'acord d'investidura de la CUP amb Esquerra, no se n'oblidi; també és gràcies a aquest acord que és conseller.

Així que, en definitiva, fins ara s'han dedicat molt en cada onada a restringir drets; és el moment de proveir drets, a vostès els pertoca proveir drets: dret a la salut, però també drets socials, culturals i econòmics. Comença a ser hora. I ara, no?, poden tenir l'oportunitat de canviar la dinàmica del darrer any i mig: menys restringir drets i més proveir drets.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, i en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat senyor David Cid.

David Cid Colomer

Gràcies, presidenta. Des del nostre grup parlamentari volíem començar, doncs, primer expressant també la nostra mostra de condol a totes les famílies que han perdut una persona estimada a causa de la covid, també expressant el nostre suport als professionals sanitaris, que crec que ho han donat tot durant aquesta pandèmia, i també tenint un record per les persones que tenen covid persistent, que crec que és una realitat massa invisibilitzada, i que també sap el conseller que ens preocupa i ens ocupa per tal de donar-hi resposta, no?

En primer lloc, també voldria agrair les seves explicacions. Creiem que arriben una mica tard; es va aprovar la compareixença, a petició del nostre grup parlamentari, el 29 de juliol, i hem «estirat» una mica el Reglament, perquè teòricament el president havia de compareixer només trenta dies després i ho fa pràcticament dos mesos després, no? I, per tant, és cert que ara valorar la gestió de la cinquena onada sembla una mica lluny. Nosaltres ho farem, però també plantejarem propostes o preguntes sobre com afrontem aquesta nova etapa.

Jo crec que és evident, no?, i a més crec que ho ha reconegut el propi conseller, que la gestió de la cinquena onada no es va fer bé, que hi van haver errors i que ens van portar a una situació que va arribar a una pressió assistencial de pràcticament set-cents persones a l'UCI a finals de juliol i agost, no?, i, evidentment, Catalunya, doncs, va batre rècords de contagis.

Nosaltres vam situar, també en la petició de compareixença i també en la compareixença que nosaltres també li vam reclamar al conseller, que es va fer el 28 de juliol, bàsicament cinc grans errors.

En primer lloc, es va deixar que l'atenció primària de Catalunya tornés a col·lapsar. I això té molt a veure també amb aquesta demanda que li hem fet i li hem traslladat nosaltres moltes vegades de que cal reforçar l'atenció primària, que cal arribar a aquest vint-i-cinc per cent –després m'hi referiré–, però també que teníem necessitats de personal que no estaven sent ateses. I això va acabar, al final, bàsicament, bé, alterant l'activitat assistencial dels centres d'atenció primària, que ja portaven molt de temps que estaven afectats, no?

En segon lloc, es van produir quan ja hi havia una certa incidència o un augment de la incidència a principis de juliol..., es van permetre macrofestivals musicals, que, a més a més, més enllà també de l'augment de contagis concret, crec que llençaven, jo diria, no?, una imatge d'una falsa seguretat i d'un canvi de tendència que al final no s'estava produint.

En tercer lloc, jo crec que, en la desescalada, es parlava de que no coneixíem, no?, els efectes de la variant delta. Home, jo crec que el que estava passant al Regne Unit i el que estava passant a Gran Bretanya ens marcava una mica l'impacte que tenia la variant delta, com a mínim la seva capacitat de contagi, que això sí que crec que estava damunt de la taula, i jo crec que es va fer massa ràpid la desescalada de l'oci nocturn, no?

Després va haver-hi missatges contradictoris, no?, és a dir, ens vam passar un mes exigint al Govern de l'Estat o el Govern català es va passar un mes exigint al Govern de l'Estat la retirada imminent de la mascareta, per després, al cap de quinze dies, reclamar que una altra vegada tornéssim a portar la mascareta. Sí, ho va fer el conseller; va sortir a dir-ho, no passa re.

I després també es va perdre la capacitat de rastreig. És a dir, va haver-hi un moment en què ja no sabíem, no?, doncs, què és el que estava passant amb l'epidèmia a Catalunya. Per tant, és evident que es van cometre errors.

També jo crec que van retardar la petició de compareixença perquè potser hagués hagut de donar explicacions, el president, sobre que un membre del seu Govern se saltés, no?, les recomanacions i les restriccions que existien a Catalunya.

Vull recordar que el que va fer el vicepresident Puigneró, en altres llocs i en altres països, a l'Estat, ha suposat el seu cessament o la seva dimissió. És a dir, mem-

bres que tenien responsabilitats en un govern que s'han saltat les restriccions han acabat dimitint, per exemple, també, a Gran Bretanya, no?

I, per tant, en definitiva, la sensació que tenim nosaltres és que –també li dic amb tota, no?, certesa– si, en comptes del conseller Argimon, el responsable de Salut hagués estat la consellera Vergés, aquests socis de govern que vostès tenen, que estan tan avinguts i que estan tan units, haguessin acabat demanant la dimissió de la senyora Vergés, i que no ho van fer perquè, doncs, segurament era el conseller Argimon. De fet, el propi president o expresident de la Generalitat, el senyor Torra, segurament hagués fet declaracions molt diferents de les que ha fet en els darrers mesos sobre la gestió de la pandèmia, no?

Jo ara en el que voldria entrar, però, és, bé, nosaltres volem també plantejar, no?, preguntes, però també propostes de futur en sis eixos, que crec que són fonamentals.

La primera, i hi feia referència abans, és en l'atenció primària. Nosaltres creiem que és fonamental ja arribar a aquest vint-i-cinc per cent, per fi, destinat a l'atenció primària. Crec que amb les seves dades –si no vaig errat, ja em corregirà, que vostè situava el pressupost de Salut al voltant de 12.000 milions d'euros–, dèiem que estàvem, no?, en un vint-i-u per cent de l'atenció. Estem al voltant, no?, per arribar a aquest vint-i-cinc per cent de 500 o 600 milions d'euros. De fet, jo l'hi reclamava a la compareixença. Digui'ns, perquè el volem ajudar, quants diners necessita realment per destinar a l'atenció primària.

I ens preocupa molt la recuperació de la presencialitat i la reobertura dels consultoris. Jo el que crec que no pot passar és que allò que funcionava abans de la pandèmia arran de la pandèmia canviï la manera que ho feien funcionar. I jo crec que han convertit en una espècie de gimcana –i també ens preocupa, no?– el nou sistema que volen implementar, en una espècie de gimcana a l'accés als professionals sanitaris de l'atenció primària. És a dir que els ciutadans i ciutadanes senten que, entre cometes, l'atenció primària s'està «bunqueritzant». I això jo crec que és un problema fonamental. I també la longitudinalitat, que, perquè ens entenguin, és que el teu metge de capçalera o els teus professionals sanitaris sempre siguin els mateixos, no?, i que això tampoc està passant.

El segon element que volem situar és: creiem que cal un pla de recuperació de les proves diagnòstiques. De fet, el seu propi departament reconeixia que s'ha perdut, no?, un trenta per cent de la capacitat de proves diagnòstiques. De fet, hi han estudis també de primaristes que parlen de que arriba fins al cinquanta per cent en malalties freqüents. De fet, sortia l'altre dia també, no?, un estudi que parlava que s'ha reduït la capacitat de detecció de malalties, com per exemple la hipertensió, de malalties cardiovasculars, no?, de diabetis; amb xifres que es mouen al voltant del quaranta per cent. Per tant, jo crec que aquí també hauríem de..., el departament ens hauria..., com vol recuperar-ho. Nosaltres tenim la sensació que només amb incentius, que és el que, no?, semblava que es plantejava l'altre dia, incentius econòmics perquè s'augmenti aquesta capacitat de diagnosi per part dels centres, no sé si hi arribarem, no? És a dir, no sé si hi ha d'haver una part de reforç de personal, si això és possible, com es pot fer. I, per tant, crec que això és un element a tindre present, no?

El tercer element o el tercer eix és salut mental. Jo crec que aquí també –i l'hi he dit diverses vegades–..., és a dir, copiï allò que funciona. És a dir, a Barcelona tenim el telèfon de prevenció del suïcidi. Jo la sensació que tinc és que el 061 no és una bona idea, entre altres coses perquè el 061, l'hi acaben de dir, està com està. El personal, els gestors sanitaris no poden més, i han convocat una vaga, perquè les seves condicions de treball, a més a més, també el seu nivell d'esgotament, han arribat a una situació límit. Per tant, copiï el que ja funciona.

Jo també crec que, a més a més, hauríem de començar a discutir si podem augmentar la ràtio de psicòlegs públics i psiquiatres públics per cada cent mil habitants. Ho podem fer en el proper pressupost, sí o no? El programa, per exemple, Consulta'm, de psicòleg gratuït sense cita prèvia que té Barcelona, el podem estendre més

enllà de Barcelona a diferents punts de Catalunya, sí o no? Li fem propostes també en aquest sentit pel que fa referència a la salut mental.

Quart element, residències. També sap que hi ha moltíssim malestar. Jo crec que els protocols generen confusió, que, a més a més, no?, generen rebuig per part d'una part molt important de les famílies. I aquí també se'ns reclama un element que té a veure amb Salut, que és el fet que el sistema mútua no funciona bé, i el que cal és que, no?, aquelles persones que viuen a les residències segueixin tenint la seva vinculació amb el seu centre d'atenció primària. I això és el que està reclamant també la comunitat de familiars de residències, no?

I també els hi anuncio, ho saben, és a dir, s'hauran de posicionar sobre una comissió d'investigació sobre el que va passar a les residències. No ens val amb una comissió d'estudi. I hauran de decidir si fan el mateix que va passar a Madrid, que és que el PP i VOX van intentar tapar el que va passar amb les residències, o a Catalunya podem tindre un debat serè, tranquil, i per conèixer exactament què és el que va passar a les residències.

Cinquè eix, les escoles. O sigui, les escoles, que van ser el primer que van tancar, no pot ser l'últim a obrir o a reobrir amb una certa normalitat. No té sentit que els protocols segueixin sent els mateixos durant tot el curs escolar, i més amb la situació que estem vivint. No té sentit que ara tu puguis anar a fer un cubata, per dir-ho d'alguna manera, i no es puguin fer determinades activitats dins de l'escola que reclamen que els pares puguin entrar al centre escolar; que, per exemple, no?, es puguin fer festes o celebracions a l'escola. Evidentment, com deia vostè, la pandèmia no ha desaparegut, però, clar, és a dir, jo puc anar-me'n fins a les tres del matí a prendre un cubata, però determinades coses no es poden fer a l'escola.

I acabo amb vacunació. Jo aquí només li vull traslladar dues qüestions: com passem d'una estratègia massiva a una estratègia porta a porta, que crec que és on hem d'anar. Quin és l'objectiu que ens marquem, realista, de quan podrem arribar al nivell de vacunació i com hi podrem arribar. És a dir, estem a aquest setanta-dos per cent. On podem arribar? I, després com impacta..., és a dir, quina prioritat tenim? És millor arribar al vuitanta o el noranta per cent de pauta completa o ara la prioritat serà la tercera dosi als majors de setanta anys?, no? Jo crec que això també ho hem de tenir.

I acabo, una qüestió. Jo crec que la covid, no?, sempre hem dit que era una oportunitat per repensar-nos, per canviar el model, per replantejar-nos com volíem el nostre sistema de salut. I aquí jo crec que no podem fer passes enrere. Jo el convido a fer passes endavant, i a mi em preocupen molt les declaracions que fa vostè, per exemple, que no vol internalitzar el 061 o el transport sanitari. També m'agradaria conèixer l'opinió del president de la Generalitat, si l'opinió és la del seu conseller de Salut o, en tot cas, és el que nosaltres reclamem, que és aquesta internalització del 061 i del transport sanitari.

Avui el president té l'oportunitat de fixar quina és la posició del Govern, també, en temes que per a nosaltres són fonamentals, que tenen a veure amb els drets dels treballadors i treballadores, com per exemple què passa amb la paga covid de les treballadores i els treballadors de la neteja sanitària que no la van cobrar.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, presidenta. Señoras y señores diputados, miren, hay dos frases que les quiero decir hoy con referencia a este ataque que se está padeciendo ahora mismo en la UAB, a manos de los llamados «antifascistas». Una se atribuye a Oriana Fallaci: «Hay dos tipos de fascistas, los fascistas y los antifascistas.» Y otra a Churchill: «Los fascistas del futuro se llamarán a sí mismos antifascistas.» Estas personas que

se autodenominan «antifascistas» están, en estos momentos, destrozando una carpa de alumnos que lo único que han hecho ha sido plantarse en la plaza Cívica haciendo uso de su libertad de expresión. Están rodeados. Ahora están rodeados, con un catedrático de Derecho Internacional entre ellos. Los *mossos* se están negando a entrar. Les están haciendo un pasillo para que salgan.

Yo he denunciado el odio, la espiral de odio que está existiendo ahora en Cataluña, antes con esa pancarta de Terra Lliure en el *faristol*, y el señor Aragonès ha banalizado estos hechos y ha dicho que no tenía conocimiento, y se ha abstenido de comentarlos y de condenarlos. Espero que no consideren esto otro hecho banal, porque están ustedes banalizando la violencia –están banalizando la violencia.

Y yo les digo: ahora cuando acabe mi intervención nos vamos a ir allí donde hay que defender la libertad, que es en la Universidad Autónoma de Barcelona, ante la pasividad de nuestro Gobierno. Yo voy a ir allí a ver qué pasa y a ver si se atreven a agredirnos a los diputados de Ciutadans, que vamos allí a defender la libertad. Ya está bien, ya está bien de pasividad. Ya está bien.

La presidenta

Señor Carrizosa...

Carlos Carrizosa Torres

Y después...

La presidenta

Señor Carrizosa...

Carlos Carrizosa Torres

Y después quería comentar lo que nos ha traído aquí...

La presidenta

Señor Carrizosa...

Carlos Carrizosa Torres

Sí, dígame, señora presidenta.

La presidenta

Li he fet ara..., li he posat la pausa en el rellotge perquè sap perfectament que l'article 88 parla de la coherència dels debats, i li faig una crida a tornar a la qüestió.

Carlos Carrizosa Torres

Estamos absolutamente hartos de que, por parte del separatismo, se utilicen los minutos dedicados a cualquier tipo de debate para hacer su propio discurso separatista, *de la llibertat dels presos polítics* y de todo lo que se habla en este Parlamento, siempre aprovechando que un orador tiene la palabra. Y haciendo uso de esa misma libertad que se toman los miembros de los partidos separatistas, este miembro de un partido constitucionalista, hoy día acosado en las calles, acosadas personas, acosados estudiantes por el separatismo, pues, he hecho uso de esta libertad. Y la haré yéndome a la Universidad Autónoma de Barcelona, señora Geis, y espero su condena.

Los que señalan como fascistas a quienes no lo son son responsables de esta espiral de odio, señora Geis, y usted no se ha desdicho de cuando llamó a los miembros de una asociación por el bilingüismo «fascistas», pues luego los que se ponen la etiqueta de antifascistas atacan a los que ellos mismos dispensan las etiquetas de fascismo.

Y gracias, señora presidenta. Y me ciño ya al origen de esta comparecencia.

Mire, señor Aragonès, respecto a la gestión de la pandemia, no hay duda de que los indicadores de la pandemia han remitido que estamos mejor que hace unos meses, cuando nos assolaba la quinta ola. Hay que dar las gracias a todos los profesionales que han vacunado a destajo. Es una pandemia que en Cataluña se ha saldado con 23.918 fallecidos, una cifra terrible. A todos ellos, a sus familiares, queremos mandarles un recuerdo.

Muchos han visto, también, cómo su pequeño negocio, sus ahorros de toda la vida se han dilapidado por muchas de las restricciones indiscriminadas que ustedes han aplicado sin compensarlas con ayudas económicas. Vemos cómo ahora dicen que van a abrir el ocio nocturno, al que ustedes han dejado morir, y parece que creen que, solo con las frases rituales que..., que se le dijo a Lázaro «levántate y anda», el sector ya se va a levantar, va a resucitar y se va a mover. Este viernes abre el ocio nocturno, pero con los empresarios y los trabajadores en vilo a solo dos días de la reapertura. Ahora se están ustedes pensando lo del certificado digital covid y las medidas que van a tomar. Oiga, llevan un año y medio cerrados. Esto debería estar preparado, no es el momento de valorar si se van a ustedes al TSJ. Y a ver cómo lo presentan en el TSJ, y a ver –a ver– cómo lo encaran, porque ustedes, cuando se han ido al TSJ a pedir cosas relacionadas con la pandemia, no han salido precisamente demasiado bien parados. Espero que esta vez lo hagan bien.

Mire, yo creo que usted, señor Aragonès, pasará a la historia por dos cosas, básicamente: por el ser el presidente que dice que va a culminar la independencia de Cataluña con una mesa de chantaje y, la otra, por la nefasta gestión que ustedes llevan a cabo de la pandemia.

Sí que estamos de acuerdo en que uno de los temas importantísimos es vacunar más, mucho más; vacunar también a la gente más joven. Eso sí que es una línea que nosotros..., en la que nosotros estamos de acuerdo.

También estamos..., les pediríamos que se, digamos, hagan cargo del refuerzo que necesita el sistema sanitario, precisamente, derivado por el tema covid. La demora en las pruebas diagnósticas ha aumentado un 38,7 por ciento respecto a 2019. No es que las enfermedades remitan, sino que no estamos siendo capaces de diagnosticarlas. Hay que hacer un plan de choque y hay que explicar cómo piensan ustedes hacerlo para recuperar todo ese diagnóstico retrasado que se ha acumulado durante todo el año y medio de pandemia. Nos gustaría oír compromisos, fechas concretas, mecanismos de evaluación puestos en marcha... No todo puede quedar fiado a la voluntad y a los planes transformadores, con profesionales dejándose la piel, sin que ustedes cumplan con sus compromisos. Y también quiero aquí recordar a los profesionales..., otra vez a los profesionales de limpieza de los hospitales, a los que ustedes han negado una gratificación económica.

Usted ha reconocido también los problemas de salud mental y el impacto acelerador de la pandemia. Nosotros hemos denunciado durante muchísimas ocasiones las carencias del sistema en materia de salud mental, donde se están haciendo ya de forma endémica en la salud catalana muchísima menos atención, muchísimas menos visitas de lo que estas enfermedades requerirían. Si usted ahora dice que va a prestar, incluso ha hablado de 80 millones en esta partida, yo espero que podamos entendernos en este punto especialmente importante de la gestión de la salud mental.

Y, por otro lado, usted también, y hablando de dinero, anunció la semana pasada 5.000 millones de euros más para sanidad. Dijo que, de esa suma, el veinticinco por ciento iría para la atención primaria; se ha vuelto a referir a ello. Un buen porcentaje, sí, usted dijo el veinticinco por ciento de esa suma para atención primaria y nosotros le dijimos que ese porcentaje de refuerzo a la atención primaria nos parece importantísimo. Espero..., de todas formas, en Cataluña estamos muy por debajo de los niveles que recomienda la OMS para la atención primaria, que precisa de una buena porción del presupuesto, hasta el veinticinco por ciento del presupuesto total de sanidad debería ir destinado, según la OMS, a la atención primaria; aquí en Cataluña, según los datos de 2019, andábamos por el trece. La verdad es que, en Andalucía, según los datos de 2019, estábamos ya por el dieciocho, y somos una de las comunidades autónomas que menos invierte en atención primaria.

Cuando usted habla de dinero a nosotros nos entra el tembleque porque pensamos «bueno, claro, cuando empiezan a hablar, desde los sucesivos gobiernos que hemos te-

nido en los últimos años en la Generalitat de Cataluña de los recursos que necesitan, acto seguido pues sabemos todos que ustedes todo lo que no hagan se imputará a la insuficiencia de recursos», a los 18.000 millones que ahora se han sacado de la manga con el señor Giró, donde antes eran 16.500 millones ahora tenemos un déficit supuestamente de 18.000, y, por tanto, pues ya sabemos que sus promesas de dinero y de dedicar más recursos, ustedes las hacen con alegría porque piensan que en el momento en el que las incumplan pues la culpa siempre va a ser de Madrid. Entretanto, ocurren cosas como que ustedes cuando reparten fondos del covid-19 le toca un buen pellizco a TV3; eso que no falte.

Por último, señor Aragonès, yo resumiría: la pandemia remite, pero los desafíos del sistema sanitario permanecen; no podemos bajar la guardia, hay mucho trabajo que hacer y lo mismo que le decía hace un momento en materia de seguridad ciudadana, de libertades, también en materia de sanidad hay que afrontar las responsabilidades, hay que mirar a los ojos de la gente cuando están ocurriendo cosas evidentes, que hay una queja generalizada por las insuficiencias del sistema sanitario, y también se las están expresando la oposición acerca de las libertades y de la poca contundencia, y de la poca solidaridad que tienen ustedes cuando la violencia viene de la parte separatista. Pues entonces yo creo que la vergüenza política debe hacer que ustedes reaccionen, tanto en lo sanitario como en las libertades, le repito.

Gracias.

La presidenta

A continuació, i en nom del grup parlamentari..., en nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchas gracias, presidenta. Quería iniciar esta intervención dirigiéndome a los jóvenes de S'ha Acabat! agredidos hoy en la Universidad Autónoma de Barcelona, para decirles que no estáis solos, que a veces hemos sufrido este tipo de agresiones juntos en actividades a las que habéis tenido a bien invitarnos, y allí hemos estado. Y, hoy, desde este atril del Parlament de Catalunya, quiero decirles que esto no va a quedar así, que estéis tranquilos. Le hemos pedido al *conseller* que actuara; se ha negado. Por lo tanto, ya anuncio que vamos a pedir su comparecencia, pero vamos a analizar jurídicamente las responsabilidades que se pudieran derivar, tanto por su parte como por parte del rector de la Universidad Autónoma de Barcelona.

Cualquier persona que vea las imágenes que hoy se están viendo en la Universidad Autónoma de Barcelona y no sienta vergüenza o bien no es demócrata o bien no es decente o las dos a la vez. Y yo, señor Aragonès, apelo a su decencia; es intolerable lo que está ocurriendo, y usted lo sabe.

Bé, entrant en matèria (*alguns aplaudiments*), dividiré aquesta intervenció en dues parts: una per parlar de la qüestió estrictament sanitària i una altra per parlar no només d'economia sinó d'altres temes que van quedar en el tinter l'altre dia en el debat de política general, suposo que per falta de temps, però també m'imagino per falta de voluntat; el senyor Pere Aragonès no em va contestar.

El primer que he de dir, amb tota la sinceritat, intentant ser al més objectiu possible, és que en aquesta cinquena onada els errors greus per part del conjunt de les administracions públiques, no només a Catalunya sinó al conjunt d'Espanya, han sigut menors que en d'altres ocasions. Aquí no és una excepció. S'han fet errades greus, algunes les hem denunciat també aquí, avui mateix quan parlàvem de la vacunació, però també s'ha de dir que en aquesta darrera etapa els errors no han sigut tan greus. La vacunació va tenir problemes, però també va tenir moments en què va funcionar de manera prou raonable.

Dit això, el que sí que no es pot acceptar i s'ha explicat abans és que es continuï amb el discurs de la reestructuració del sistema sanitari culpant els demés quan vostès tenen les eines suficients per poder fer-ho. I es demostrarà amb el pressupost

que presentin. Ja veurem quina distribució de la despesa fan. Que estem parlant d'una quantitat molt important de diners, allà es veuran exactament les prioritats que tenen.

Perquè és una qüestió a què nosaltres, també, en els sis punts del nostre projecte alternatiu a Catalunya, vam fer especial èmfasi, que és la necessitat de reforçar el sistema sanitari català i de fer-ho acceptant la idea que fins ara tots teníem clar que s'havia mostrat històricament sòlid i que podíem estar orgullosos, però que després de la pandèmia s'havien vist mancances molt importants.

No és normal que Catalunya continuï a la cua de la despesa sanitària per persona. I això tindran l'oportunitat de demostrar-ho en els pressupostos si ho volen corregir. No és normal els prejudicis que es van mostrar a l'inici de la pandèmia sobre les fórmules de cooperació publicoprivada. Va passar com amb el tema de l'exèrcit, que després li van demanar ajuda, després de negar, en fi, qualsevol tipus de col·laboració al principi.

Per tant, aquesta necessitat de repensar el sistema sanitari s'ha de fer, com deia fa un moment, sense prejudicis i amb una mentalitat oberta dirigida a l'eficàcia.

Els problemes de corrupció que s'han produït en el sistema sanitari publicoprivat a Catalunya, que tothom coneix, no tenen res a veure amb el model, sinó amb les conductes de determinades persones. Ja sabem tots d'on procedeixen i de quina formació política procedeixen, però això no invalida la necessitat de buscar fórmules cada vegada més eficaces. I, hi insisteixo, assumint que el sistema sanitari és la suma de la part estrictament pública, però també de la part publicoprivada. Així funciona a totes les societats avançades, funciona a democràcies que estan gestionades per partits socialdemòcrates i és el més raonable i el que aquí, per a algunes visions ideològiques, no passa.

Bé, feta aquesta reflexió inicial sobre sanitat. L'altre dia vostè només em va contestar una de les sis o set preguntes que li vaig plantejar, el tema de les empreses, no? I m'ho va fer, a més, amb un argument una mica peculiar.

Però, bé, tornaré a repetir les preguntes perquè vostè és president de la Generalitat de Catalunya i m'agradaria saber quina visió té de tot plegat. Perquè explica, però després li fan preguntes i no les contesta mai. Com valora –i si vostè té dades que això, en fi, ho desmenteixin... no les té, perquè mai no les dona– que Catalunya sigui líder en delinqüència al conjunt d'Espanya? Com valora que Catalunya sigui líder en barracots escolars al conjunt d'Espanya? Com valora que Catalunya sigui líder a Espanya en llistes d'espera en el seu sistema sanitari? I com valora que Catalunya sigui –aquesta ja m'imagino com la valora– líder en impostos propis?

Simplement que ho expliqui. Perquè alguna raó..., en fi, aquestes dades esfereïdores..., alguna raó té i no només culpar constantment Madrid. Al cap i a la fi, aquestes dades el que demostren és que vostès estan dissenyant una Catalunya petita en una Generalitat de Catalunya cada vegada més gran.

Més dades que així ho demostren. Any 2013. A Catalunya s'acumulaven el disset per cent dels dipòsits bancaris de tot Espanya, avui és el catorze. A la Comunitat de Madrid, l'any 2013 eren el vint, avui són el vint-i-vuit. És a dir, el que està passant aquí és que cada vegada més organismes públics, més burocràcia i la societat civil cada vegada més escanyada.

Els governs d'Andalusia i de Madrid, el que estan fent és reduir-se i la seva societat civil cada vegada és més gran. Per cert, aquest és el camí que va portar Catalunya durant dècades i dècades a liderar l'economia espanyola i ser una de les millors economies d'Europa. I estan fent exactament a l'inrevés d'allò que va portar Catalunya a aquestes dades positives.

Més preguntes concretes que no em va respondre aquell dia. Efectivament, els botellots s'han fet a tot Espanya, però per què els violents d'extrema violència només aquí? Per què el cinquanta per cent de totes les ocupacions il·legals d'Espanya són a Catalunya? La meitat de tot Espanya a Catalunya.

Jo dono la meua opinió. És una opinió que es pot compartir o no. Jo estic convençut –i això ja és més una valoració política que, en fi, un teorema matemàtic– que la pedagogia de la desobediència que ha estat incentivada per determinades formacions d'esquerreres, però també per part del separatisme, acaba generant una cultura de desobediència que té conseqüències.

És una opinió política. Quina té vostè? Vostè a què atribueix que això només ens passi a nosaltres, a Catalunya? Suposo que tindrà... I no em vingui amb romanços i cursileries de: «No, això...» L'explicació que acaben donant pràcticament sempre.

Per tant, i vaig acabant, com creu vostè que som capaços de corregir aquestes dades? Hi torno a insistir: delinqüència, barracots escolars, llistes d'espera del sistema sanitari, nombre d'impostos propis. I no em parli de la independència, perquè queda una miqueta lluny, per no dir a la galàxia infinita.

Avui, ara, què farà avui i ara? Li agafo un discurs. De fet, vostè ho ha dit alguna vegada, quan diu que estem aquí i ara. I Catalunya ni té la independència –en això hi està d'acord vostè, suposo– ni la tindrà –això ho penso jo, probablement aquí vostè discrepi, en públic, potser en privat és una altra cosa.

Però ja que aquest objectiu és una autèntica quimera, que estarem dècades i dècades rondinant tot el dia, queixant-nos de Madrid i que aquestes dades continuïn igual? Per què no explica això? És l'únic que li demano.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. A continuació i en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Fàbrega.

Jordi Fàbrega i Sabaté

Moltes gràcies, presidenta. Molt honorable president, honorables consellers, conselleres, diputats, diputades. Deixi'm començar la compareixença amb el condol a tots els afectats per aquesta malaltia, tant a tota la gent que ha patit la covid-19 i, òbviament, a les seves famílies. Recordem, sempre que parlem d'aquesta malaltia, que estem parlant de persones i que estem parlant de famílies.

A finals de juliol vam tenir la compareixença del conseller Argimon a la Comissió de Salut –ell mateix ho ha recordat– per explicar, doncs, l'evolució d'aquesta cinquena onada. Deixi'm recordar que és la sisena onada a Lleida. Recordem que l'estiu passat va ser força dur a Ponent i també, doncs, recordar que aquest any, l'estiu i tota la campanya de la fruita han estat molt millor. Per tant, es pot aprendre dels errors i es poden fer les coses molt millor. I, per tant, agrair a tothom que ho ha fet possible, no?

En aquesta compareixença, doncs, just era el moment en què la cinquena onada ens estava afectant de valent, posava en escac i de fet va posar en escac l'evolució sanitària social, econòmica de l'estiu. La pressió sobre el sistema sanitari en aquell moment, hospitalari, i especialment de l'atenció primària, era molt alta, de nou, en un moment delicat on els professionals sanitaris, doncs, havien de gaudir dels seus dies de vacances, no? Avui hem fet una mica un *déjà vu* d'aquella compareixença, però per sort –per sort– ara ja estem a la part final d'aquesta onada; per tant, m'atreveixo a dir-ho fins i tot mig en passat, amb la boca petita però hem passat la cinquena onada, eh?, no pas la pandèmia.

Però, recordem-ho, com es va començar aquesta cinquena onada, eh? Es va iniciar amb un increment de casos molt importants a finals de juny i a principis de juliol, inicialment centrat en la població jove. Ho ha explicat el conseller molt bé, perquè és aquesta població que té molta interacció social, però sobretot perquè era el col·lectiu que encara no teníem la vacunació estesa, de fet tot just estàvem començant llavors la seva vacunació. I aquesta cinquena onada, doncs, s'explica precisament per això, per aquest increment de la interacció social i per la variant delta del virus de la covid-19, com ens ha explicat, eh?

En aquesta cinquena onada a Catalunya es va arribar a un índex de risc de 1997, el passat 6 de juliol, el més alt de tota la pandèmia. Amb una incidència acumulada als set dies de 671 per cent mil habitants, el 13 de juliol; amb 2.299 ingressats als hospitals l'1 d'agost, i amb gairebé sis-cents pacients a les UCIs. Concretament, la xifra més alta va ser 598 el 8 d'agost. Deixi'm recordar-los que la primera onada es va arribar gairebé a 1.600 pacients a les últimes UCIs, eh? Va ser l'abril del 2020, i, a 731 pacients a les UCIs a principis de febrer d'aquest any, que això va ser la tercera onada.

I també crec que és important recordar que els llits estructurals de l'UCI abans de començar la pandèmia, doncs, eren sis-cents, i aquesta xifra es va triplicar gràcies a l'esforç de tot el sistema sanitari. Per tant, crec que ara és un bon moment per agrair de nou tot l'esforç dels professionals sanitaris, que ho estan donant tot durant aquesta pandèmia. No em cansaré de repetir que els professionals són l'autèntic tresor del nostre sistema sanitari, i que nosaltres tenim el repte de donar-los el reconeixement que es mereixen i tots els recursos materials i humans per poder fer la seva feina de la millor manera possible.

Bé, era esperable aquesta cinquena onada?, era evitable? Ara, *a posteriori*, és molt fàcil parlar-ne, opinar, comentar, però malauradament ningú té la bola de vidre per veure el futur abans de prendre les decisions, òbviament tampoc el Govern ni el Departament de Salut. Si ens traslladem temporalment a aquell moment, tots érem conscients que la relaxació d'algunes mesures restrictives produiria un augment de contagis, però gairebé tots estàvem convençuts que seria un augment assumible i que amb la xifra de vacunació que teníem en aquell moment no s'arribaria ni de lluny a les xifres de contagis, d'ingressos als hospitals, ni d'UCIs que hem tingut a principis de juliol i a principis d'agost i que tots sabem el que ens està costant de baixar. Qui digui ara que no és així, menteix i ho sap. Tots hauríem fet el mateix, amb un matís o amb un altre, però tots hauríem relaxat les mesures restrictives.

És molt fàcil trobar declaracions de tots els colors polítics, absolutament de tots i fins i tot de científics, que ho demanaven, eh?

De fet, aquest comunicat que el mateix conseller ha mencionat, de mitjans de juliol, d'una cinquantena de científics textualment diu això, eh? Molts de nosaltres no ens vam saber anticipar a aquesta situació. No ens esperàvem una cinquena onada en ple estiu. Aquestes declaracions de l'hemeroteca, que les podem buscar i que són de tots els colors, o aquest posicionament, no ho dic en cap moment per criticar o amb ànim de criticar ningú, eh? És per recordar el marc mental amb el que ens movíem entre abril i juny, i el que tots esperàvem que passés.

Malauradament, la realitat ha estat una altra, completament diferent; ho hem patit tots, òbviament els pacients, les seves famílies i els professionals els que més. Per sort ha estat la vacunació qui ha aconseguit mitigar les xifres d'aquesta cinquena onada. Aquesta cinquena onada ens va agafar a principis d'estiu a Catalunya amb un cinquanta per cent de la població amb una primera dosi de vacuna administrada i el trenta-dos per cent de la població amb la pauta completa. He mirat les xifres, són concretament del dia de Sant Joan. Pensàvem, eh?, tots pensàvem que seria suficient amb aquestes xifres, però a la variant delta ens ha demostrat que no. I ha estat vital que durant aquest estiu aquestes xifres s'hagin anat incrementant, poc a poc, durant tot l'estiu. Això ha estat clau per superar aquesta onada.

Donar les gràcies de nou als professionals sanitaris, sobretot de l'atenció primària, que amb el seu esforç han aconseguit aquestes xifres i gràcies a tothom que per la seva responsabilitat i per la seva solidaritat i responsabilitat tant individual com col·lectiva, s'ha volgut vacunar.

Ara la situació ha canviat d'una manera molt important. Un cop hem superat l'estiu hem aconseguit revertir aquesta cinquena onada gràcies a l'esforç de tothom amb unes mesures restrictives que han afectat sobretot el sector de la restauració, en aforaments, i sobretot –sobretot– el sector de l'oci nocturn. És veritat que han estat mesures no tant restrictives com en altres moments, però sí que han estat especialment dures per a l'oci

nocturn, un sector important per a la nostra economia i del que viuen moltes i moltes famílies. Hem recordat les xifres diverses vegades, ho ha recordat la presidenta, ho ha recordat al president, el conseller. Avui tenim un índex de risc de seixanta-tres, una incidència acumulada de trenta-un positius. Això és menys d'un cinc per cent del que teníem al principi de juliol. Avui ja tenim menys de quatre-cents pacients ingressats als centres hospitalaris, 395, i cent disset a les UCIs. Molts ànims a tots ells.

I, xifra molt important: tenim un 74,6 per cent de la població amb la primera dosi de vacuna i un setanta-tres gairebé amb la pauta complerta. Això són gairebé sis milions de persones amb la pauta iniciada i pràcticament cinc, més de cinc amb la pauta complerta. De fet, si mirem per sobre dels dotze anys, que és la població que es vacuna, doncs, aquestes xifres són per sobre del vuitanta, eh?, el vuitanta-quatre i el vuitanta-dos per cent.

Per tant, amb aquesta situació estem satisfets ja que aquest divendres s'obri amb una certa normalitat el sector de l'oci nocturn. Es va dir que s'obriria quan baixéssim, que es plantejaria quan baixéssim de cent pacients a les UCIs, amb cent disset que estem avui. Per tant, creiem que és un bon moment amb aquestes xifres de vacunació. I estem molt satisfets de que es faci amb el passaport covid, una mesura de seguretat que ens permet disminuir el risc de contagi. Òbviament, no el minimitza, no el porta a zero, però sí que el disminueix molt en assegurar-nos que els assistents estan correctament vacunats o tenen una prova diagnòstica negativa.

Aquest ús del passaport covid, estès de manera generalitzada per tot Europa, estem segurs que permetrà a Catalunya, doncs, recuperar una mica més la normalitat, mentre preservem el nostre sistema sanitari perquè es pugui dedicar a la resta de malalties, que existeixen i que tots sabem que no els estem dedicant l'atenció que es mereixen, amb un infradiagnòstic que tots sabem i tots som conscients que no podem allargar més.

En aquest sentit, també la mesura de recuperar la presencialitat a l'atenció primària, lligada amb aquesta mesura de que cada ciutadà disposi d'un auxiliar administratiu de referència, crec que per a nosaltres això és molt important. De la mateixa manera que tots disposem d'un professional d'infermeria, de medicina, de pediatria, si és el cas, de referència, doncs, que hi hagi un auxiliar administratiu de referència, estem segurs que millorarà l'atenció que es realitza a l'atenció primària.

Sempre hem defensat que al nostre sistema sanitari cal disminuir la burocràcia i la paperassa i que cada perfil professional ha de fer el que millor sap fer. Aquest referent administratiu estic segur que, de retruc, millorarà la feina de tots els professionals sanitaris. També estem satisfets de la constitució d'aquest comitè científic independent, que esperem que ens ajudi a trobar les respostes i ens guiï amb les decisions que caldrà anar prenent.

Escoles. Són un cas d'èxit les escoles, però compte, compte amb disminuir les restriccions ara justament amb l'única part de la població que no tenim vacunada. Per tant, anem amb compte.

Deixi'm acabar, conseller, traslladant-li un parell de neguits que tenim de cara a aquesta tardor i l'hivern. No sabem com ens afectarà la grip ni la resta de virus respiratoris, com el virus respiratori sincitial, que cada hivern afecta els lactants i moltes vegades posa al límit les nostres UCIs pediàtriques. I, en aquest sentit, sí que ens agradaria saber com es planteja la vacunació de la grip, que caldrà simultaniejar-la amb la vacunació covid, amb aquesta tercera dosi a partir de la gent de setanta, seixanta-cinc anys, veurem. I també com es planteja la gestió, tant a primària com a hospitalària, de l'epidèmia de grip i de la resta de virus respiratoris.

I un segon neguit –ho hem parlat, eh?–, reforç de l'atenció primària, reforç importantíssim en salut mental –el president també ho ha mencionat. Tot això depèn sí o sí del pressupost i òbviament del pressupost que es destini a Salut. No li puc negar que personalment ens preocupa que, en les circumstàncies actuals, en tinguem suficients; òbviament els fons Covid de l'Estat ens ajudarien. Per tant, amb ganes de que

sigui així i de que puguem afrontar el covid i el postcovid amb les millors circumstàncies i amb el major pressupost possible.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, diputat. I, finalment, té la paraula el diputat senyor Juli Fernández, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Juli Fernández i Olivares

Gràcies, presidenta. President, conseller, conselleres, consellers, diputats i diputades, permetin-me començar amb un agraïment, amb un agraïment a tota aquella gent que s'esforça, a tota aquella gent que dedica molt més del que dedicaria qualsevol en aquesta situació tan excepcional, a professionals sanitaris, a personal d'emergència, també a gestors públics i a responsables polítics. I també permetin-me començar amb un record per a totes aquelles famílies que han perdut algú estimat –familiar o amic– i també per a tots aquells que d'una manera o altra encara continuen vivint l'impacte d'aquesta pandèmia, que segueix viva. També un reconeixement a les decisions complicades, difícils, però que el Govern ha pres en cada moment.

Aquesta cinquena onada –abans que jo, tothom ha recordat quin era el context–, en molts casos, en la majoria per no dir en tots, teníem la voluntat i la sensació de que no tornaria a ser una onada explosiva. El conseller Argimon ens ho explicava abans. Però la realitat, la situació canviant d'aquest virus, la introducció d'una nova variant, la variant delta, i la recuperació de l'activitat social combinada amb grups de població sense cobertura vacunal en aquell moment va fer que aquesta voluntat, allò que tots i totes esperàvem, no passés. Davant d'això, davant d'aquesta situació que en un primer moment el que fa és impactar de manera brutal a l'atenció primària, que la teníem dedicada de manera absoluta a la vacunació. I aquí crec que és important reconèixer, a més a més dels professionals, tota aquella gent –responsables polítics, directius públics– que van fer possible tenir la logística preparada, perquè tots fòssim capaços en dos mesos, del 13 de juny al 13 d'agost, d'inocular 4 milions i mig de vacunes; en dos mesos, 4 milions i mig de vacunes. Per tant, un èxit col·lectiu, un èxit del sistema i un èxit de tota la gent que va tenir la voluntat de ser corresponsable amb els seus conciutadans i conciutadanes i, per tant, protegir-los a ells també fent l'exercici de vacunació.

Per tant, en aquest context, en un context on l'acceleració de vacunació anava en paral·lel a l'acceleració de la transmissió del virus, es van haver de prendre mesures que, com sempre, com l'experiència ens ha explicat, sempre són doloroses, sempre són complicades, però aquelles que són efectives sabem que són la barrera, que pot ser la mascareta i la distància, sabem que són la higiene, sabem que és la ventilació i sabem que és la reducció de la interacció, la reducció de l'activitat, perquè sense persones no hi ha transmissió. Per tant, sense interacció és molt més difícil que aquesta circulació continuï.

En la situació en la que ens trobem avui en dia, nosaltres també volem reiterar i posar l'accent en que la pandèmia no s'ha acabat. La pandèmia continua i continuarà i voldria posar una visió més enllà de Catalunya, més enllà d'Europa. Som segurament societats privilegiades i una minoria en el món que podem accedir de manera majoritària a la vacuna, però les pandèmies, com apuntava el president, són globals i, o som part de la solució global, o la pandèmia serà molt difícil d'erradicar. Podrem potser conviure-hi, podrem acostumar-nos a viure d'una manera diferent a la que vivíem abans, però fins que no siguem capaços de combatre-la de manera global –i això vol dir aportar a tot el món l'àmbit de la vacunació, que és el que a dia d'avui sabem que funciona– o al que ens haurem de limitar és al seu control.

Per tant, quin és el nostre objectiu com a republicans i republicanes? El nostre objectiu és col·laborar a nivell global des de la nostra participació local per poder aju-

dar a acabar amb aquesta pandèmia i, alhora, controlar-la a uns nivells en el nostre entorn proper que permetin que puguem viure amb una certa normalitat, que, com recordava el conseller Argimon, i com en algunes ocasions he pogut compartir en l'àmbit de la Comissió de Salut, és una normalitat que no és real, és una normalitat que vivim bàsicament gràcies al sacrifici i a l'esforç del sistema sanitari.

El sistema sanitari va ser el primer en entrar en excepcionalitat, i el sistema sanitari serà l'últim en sortir-ne. I aquest és un dels grans motius pels quals els recursos públics necessaris..., per abordar tots aquests apunts –li podríem dir tots aquests consensos– que, d'alguna manera o altra, durant totes les nostres intervencions, han anat sortint. Com enfortim l'atenció primària?, que en aquell moment de la cinquena onada assumia vacunació i detecció. I això la porta al límit i ens fa tenir noves estratègies, com poden ser la incorporació de les oficines de farmàcia, el testeig. Ampliem, obrim capil·larment la capacitat d'accedir-hi, i ho fem a partir de noves eines, de nous perfils que participen del sistema i que ajuden a que la primària tingui dedicació a altres tasques que tan sols ells poden fer.

Per tant, noves estratègies en nous escenaris, en un escenari en el que estem al voltant, o per sobre, del vuitanta u i mig per cent de la vacunació, si comptem la població vacunable, és a dir, tots aquells de més de dotze anys. En aquest context, hem de ser capaços de passar d'aquell èxit de vacunació massiva, a on la gent perseguia la vacuna, a aquella vacunació, que ja estem començant a fer per segments, a on la vacuna –permeteu-me dir-ho així– persegueix la gent.

I tenim alguns reptes a on aprofundir-hi, a on tenim capacitat d'avançar, que, principalment, és la franja de vint a quaranta anys, i especialment, com deia el president, amb un biaix important en els homes, que estan cinc punts per sota de mitjana de les dones d'aquesta franja.

I aquesta població, crec que és un error si caiem en criminalitzar-la. Tenen raons objectives que, a partir de l'enquesta que ha fet el Departament de Salut, podem conèixer. Molts creuen que són invulnerables; d'altres tenen por d'efectes secundaris, no? Permetin-me compartir amb vostès una conversa al voltant de quins efectes té en la fertilitat de persones de vint-i-llargs, trenta, especialment dones. I, per tant, nosaltres ho hem de combatre amb ciència, amb explicació, amb canals segmentats, en entrar a convèncer.

No s'ha acabat. Hem de convèncer i hem d'innovar, garantint drets. Per nosaltres, el que explicava el president, utilitzar en un moment com l'actual el certificat covid com a eina, ara que les vacunes estan a disposició de tota la població –ara, no fa sis mesos; ara, que les vacunes estan disponibles per a tothom–, és una eina d'incentivació, és una eina per aconseguir que tots i totes estiguem més protegits, sempre respectant els drets i garantint la seguretat de les dades.

Acabo. Ho reitero: la pandèmia no s'ha acabat, i no acabarà fins que no hi hagi una solució global de la qual els i les republicanes en volem formar part.

Moltes gràcies, presidenta; moltes gràcies, consellers, conselleres, president.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, un cop han intervingut tots els representants dels grups parlamentaris, té la paraula el conseller Argimon, el conseller de Salut, per fer el torn de rèplica.

El conseller de Salut

Presidenta, president, conselleres, consellers, diputades, diputats, procuraré anar responnent la majoria de les qüestions que s'han plantejat, els suggeriments que s'han fet o les crítiques que s'han fet. I, també, deixin-me aprofitar per agrair el to, el to constructiu de tot el debat.

Parlava el diputat Illa de diferents consideracions i tesis, que comparteixo. Hi ha algunes informacions que sí que li puc traslladar. Per exemple, la tercera dosi, en aquests moments, o dosis addicionals que estem en aquests moments administrant a

les persones més immunocompromeses, o bé que ja són persones grans que estan vivint a residències, que, per tant, el seu sistema immunitari doncs ja no està responnent de la mateixa manera..., tenim en aquests moments seixanta mil persones vacunades amb aquesta dosi addicional d'una població diana de vuitanta mil.

L'altre element també important, quant a vacunació, és que començarem a vacunar a partir del dia 25 d'octubre. Començarem a vacunar, vacunació de grip, com més o menys cada any –més o menys cada any és a mitjans d'octubre–, començarem cap a finals d'octubre, perquè simultaniejarem grip amb un grup de persones majors de setanta anys, que els administrarem també una tercera dosi –en aquest cas sí que és una tercera dosi– de la vacuna contra la covid. Són setanta anys, i bàsicament perquè les primeres evidències que hi han de que el nivell d'anticossos, doncs, comença a baixar és a partir dels sis mesos, i seria en aquest moment, cap a finals del mes d'octubre, quan les persones de setanta o més anys, doncs, haurien rebut aquesta segona dosi de vacuna sis mesos abans.

També ha fet vostè referència a tot lo que fa a l'empresa Hipra, que el Govern segueix molt de prop, perquè, tot i que el projecte de la vacuna vagi bé –o no, tots esperem que sí–, però fins i tot encara que no vagi bé, home, és molt important el salt que fa aquesta empresa gironina, una empresa líder en el món de la vacunació, certament animal, però el canvi, el pas al món de la salut humana és molt important. I ho és també des del punt de vista que és una empresa que desenvolupa, produeix i sobretot està molt acostumada a la regulació. És a dir, el desenvolupament d'una vacuna té una complexitat evident: es pot fer a partir d'un laboratori públic, es pot fer a través d'una universitat, que és, per exemple, el que va passar a Oxford, però després tu has d'anar a buscar totes les aliances possibles per a la producció, que és tot un món, i la regulació, la regulació amb l'EMA, que és tot un món. La regulació en el món animal i en el món humà té petites diferències, però té moltes similituds. Per tant, és una notícia que seguim amb molt d'interès i esperem tots que vagi bé.

L'obertura prudent. Penso que estem intentant fer aquesta obertura prudent, a poc a poc, no des d'ara, sinó que partim des del mes d'abril, doncs, amb aquesta obertura a poc a poc. I que des d'aquest punt de vista, la setmana vinent obrirem el cent per cent de presencialitat a les universitats. Jo crec que això també ho devem, ho devem al nostre jovent, perquè ha estat jovent que potser ha patit, si fa primer o segon, doncs, ha patit alguna restricció durant el batxillerat i si està fent segon, l'ha patit durant el primer any de la seva carrera. Per tant, cent per cent.

I ja començarem a incrementar els aforaments amb un deu per cent. I esperem, si totes les dades segueixen igual i seguim més o menys amb el mateix ritme, doncs, que puguem ja obrir un cent per cent els aforaments en dos setmanes.

Certificat digital. Nosaltres ens plantejem el certificat digital *molt temporal*, tal com marca el Suprem. Temporal, i amb la mínima temporalitat possible, de tal manera que si obrim oci nocturn i les dades segueixen anant bé –no els poso ara un termini, perquè vostès després me'l recordaran, però més aviat que tard–, el que hem de deixar és que..., retirar aquest certificat digital covid, i, de la mateixa manera que avui en totes aquelles activitats que nosaltres no necessitem certificat digital covid, no el farem servir –no el farem servir–, a no ser, això sí, que ens trobem amb un increment d'incidència i abans de fer passes enrere, creiem que el certificat digital covid ens pot ajudar. Però, si més no, ara quedarà restringit a l'oci nocturn. I hem explicat el perquè, ells ho entenen i, a més, amb aquesta mínima afectació temporal possible.

Avaluar per aprendre i millorar, jo crec que això és el que tots tenim en el cap. Crec que hi ha una comissió..., no «crec»: hi ha una comissió a nivell de l'Estat que farà això, i que la mateixa ministra, quan parlàvem d'aquest tema, ella ho deia, és a dir: «Escoltin, que no sigui per mirar enrere, sinó que és per mirar endavant.» I jo li deia una altra cosa, li deia: «Ministra, quan arriba una comissió, no?, de gent de fora, lo primer que et farà serà demanar les dades.» I li recordava –i això també ho

parlava, si ho recorden els membres que eren a la Comissió de Salut: «Escolti, les dades estan totes obertes, és a dir, que si necessiten informació addicional, una entrevista en profunditat, etcètera, que ens ho demanin, però –i això ho deia a la Comissió de Salut– les dades d'infecció hi són dia a dia, les dades assistencials hi són.» Si volem comparar comunitats autònomes, anem al Carlos III; si volem comparar amb el món, ens n'anem a la Universitat d'Oxford, a l'Our World in Data, no? Des d'aquest punt de vista, i si volem, molt important, quines decisions ha pres el Govern de Catalunya, tenim totes les resolucions, que se n'han fet un munt, gairebé una setmanal des de l'inici. No és una acta, però és alguna cosa més que una acta. Home, és alguna cosa més que una acta, en el sentit... –disculpin, eh?, si a vegades interpel·lo–, en el sentit de que es publica en el DOGC. Estem dient què farem i què deixarem de fer i es publica al DOGC. Per tant, material d'avaluació en tenim. I des d'aquest punt de vista, avaluar per aprendre i millorar.

Hi ha hagut aquí també un exemple que jo crec que és molt important: per exemple, tota la recollida de la fruita a Lleida, que ens va suposar un problema. Segurament, per això, perquè ens hi enfrontàvem per primera vegada. De l'any passat parlo, eh? Doncs aquest any no ho ha estat. I el mateix any passat..., ja ho sé que no és lo mateix la recollida de la fruita que la verema, eh?, quant a nombre de persones, no és el mateix, ho sé, però l'any passat mateix la verema i altres recollides de fruita, cítrics, per exemple, etcètera, a les Terres de l'Ebre, van anar molt millor. Què vull dir amb això? Que des d'aquest punt de vista és important avaluar i aprendre, i avaluar i aprendre i corregir. I en això estem tots.

Parlava, la diputada Reguant, de l'onada oculta. Som clarament –clarament– conscients d'això, les nostres prioritats, les prioritats del Govern i dintre del Govern del que és pròpiament el Departament de Salut, la primera de totes és la salut mental. I aquí hi han diferents accions que nosaltres hem començat a posar en marxa. No «posarem», sinó que hem començat a posar en marxa. La primera de totes és el pla de prevenció de suïcidi, que aprofito també per comentar que el telèfon és el 061, sí, però no l'opera el 061. Aquest és un punt important.

A vegades, quan parlem del 061, veiem una part que és molt important, que és la part frontal, la primera, que és la teleoperació, no? Nosaltres podem entrar per un tema de salut o d'emergències, d'emergència en salut o per qualsevol altre, podem entrar per 1,1,2, el 112, o podem entrar pel 061. I si entrem pel 112, ens remet al 061. Però això és la teleoperació. Ara bé, nosaltres internament tenim tot el que és la consultoria, que fan professionals de la infermeria i de la medicina que són propis. És un servei propi. Fem tota la consultoria d'oncologia, que ho fa l'Institut Català d'Oncologia, que és propi. Fem tot el servei de consultoria de pediatria, que ho fan els centres de pediatria de la xarxa, que és propi. Fem tot el que fa referència a la taula de crítics, que és pròpia. I ara el que farem aquí en aquest telèfon, i en aquest pla de prevenció del suïcidi, és que siguin professionals de la xarxa els que facin tota l'escolta activa, és a dir, que es passi.

I vam rebre l'any passat... –jo vaig quedar sorprès, eh?– cinc mil trucades al 061, que les van atendre professionals d'infermeria i de medicina. I que, per tant, no és un servei que no s'utilitzi; s'utilitza el mateix 061, perquè és un número molt conegut. Però que aquesta demanda l'entom professionals, en aquest cas, doncs, entrenats per a això, que estiguin en els centres, per tant, no és el professional del 061.

Aquest és un element molt important que, d'alguna manera, també ens permet mobilitzar recursos immediatament, com qualsevol professional de la xarxa i del mateix SEM 061, que, a la vegada, i aquest també és un altre punt molt important, pugui consultar sota el consentiment, evidentment, de la persona que truca, la història clínica, perquè té accés a la història clínica i que, per tant, també pugui anotar, i si aquesta persona ha de rebre una visita preferent, es pugui saber què ha passat i què ha deixat de passar. I que, evidentment, estigui coordinat amb totes les iniciatives que tenim en el territori.

Nosaltres el Telèfon de l'Esperança seguirem reforçant-lo, el telèfon de Barcelona, que és una iniciativa que el dia de la presentació ja vaig dir que era una iniciativa molt, molt, molt bona, no anirem a competir, al contrari, a col·laborar al cent per cent. Ells, de fet, quan tenen ja algun problema, amb el 061 ho fan. Per tant, jo crec que aquí és sumar, perquè des del punt de vista de la prevenció del suïcidi és sumar, parlar, parlar-ne, que se'n parli. I des d'aquest punt de vista, jo penso que no tindrem problema.

La segona iniciativa, que la presentarem des del departament divendres, és la incorporació de cent cinquanta persones, cent cinquanta psicòlegs, que no són psicòlegs clínics, haig de dir-ho molt clar, perquè no anem a fer psicologia clínica. No anem a fer clínica, anem a fer prevenció, anem a veure tot lo que és el malestar emocional que pot haver-hi en totes les capes de la societat, en tots els grups d'edat, joves també, però, evidentment, també la gent gran, la solitud, etcètera. I és treball comunitari, és un reforç per a infermeria, que és el pilar nostre de treball comunitari. És un reforç clar d'infermeria.

I aquestes cent cinquanta es posen en aquells equips d'atenció primària, doncs, que tenen un índex de privació socioeconòmica més elevat, és a dir, en aquelles zones més deprimides socialment i econòmicament. Comencem aquesta setmana amb trenta, acabarem aquest trimestre amb cent cinquanta. I si tot va bé, l'avaluació va bé, etcètera, passarem, els dos-cents que ens quedarien, un per equip el proper any.

Des d'aquest punt de vista, i molt important –i molt important– és que estan inserits en els equips d'atenció primària, contractats per als equips d'atenció primària. No és un reforç de xarxa, aquest ja el tenim. El que hem de fer és que aquesta comunicació salut mental amb atenció primària sigui més fluïda, i reforçar-la també. Però, molt important aquest treball comunitari. I no seran els únics professionals que hi treballaran.

Parlàvem també de la reactivació econòmica, social –en parlava la diputada Reguant–, jo aquí sempre ho he dit, és a dir, aquest binomi és complicat i no és contraposat: sense salut és difícil que hi hagi economia i sense economia és difícil que hi hagi salut. I jo crec que aquí, quan des del Govern ens reunim, valorem i valorem molt –molt–, precisament, balancejar tots aquests aspectes, perquè també hi ha tota una pressió social, agradi o no agradi, doncs, perquè els efectes de la covid estan fent estralls. I per això, també a vegades em senten l'expressió «hem de donar aire», no? I això jo crec que és important.

I si alguna vegada ho hem fet, de criminalitzar, jo demano disculpes, però penso que mai hem intentat criminalitzar els joves. Mai –mai–, ni ara ni abans. I demano disculpes.

I, evidentment, no criminalitzar, doncs, l'oci nocturn. Com abans deien la restauració, perquè el moment anterior de pandèmia també era diferent i la manera de socialitzar-nos i la gent que estava més exposada a patir la malaltia ens socialitzàvem, diguem-ho clar, doncs, més fent un cafè i a la restauració que no a l'oci nocturn, que el teníem tancat, i alguns, per edat, hi anem menys, no? És així. Però no és un tema de criminalitzar; és un tema d'anar intentant explicar amb lo poc que també saps quines són les fonts de contagi.

Ha parlat també dels determinants de salut, i en això hi estem plenament d'acord. Absolutament d'acord. És a dir, si tu no ataques els determinants de salut... Nosaltres podem parlar de desigualtats en salut; hem de parlar de desigualtats socials i econòmiques que impacten sobre la salut, però hem de parlar de desigualtats socials i econòmiques. I, per tant, o ataquem els determinants –o ataquem els determinants– o difícilment millorarem aquest impacte que té sobre la salut. I, en això, ens hi trobarem sempre –sempre– i en la manera de redistribuir segurament també. En la manera d'entrar, això ja no ho sé, però en la manera de redistribuir segurament també.

I, concretament, recordar –recordar– que sempre he dit que nosaltres, Salut, eh?, parlo ara de Salut, és clarament un redistribuïdor de renda. Ho som. També ho és Educació, eh?, no som els únics. Però som uns redistribuïdors de renda. Per tant, un

sistema sanitari enfortit és redistribuïdor de renda. I nosaltres estem en una situació que és crítica ara, crítica, també ho dic, parlo com a sistema de salut, per seguir fent aquesta funció de redistribució de renda.

Em parla d'infraestructures, les tenim malmeses, n'hi ha moltes que sí. Nosaltres esperem que React i Inveat, dos programes de..., ens puguin ajudar. Però certament les tenim malmeses. Perquè portem dotze anys que si que s'afecta el sistema de salut, com també Interior, potser em poso on no em toca, però a tot arreu on hi ha infraestructura, què s'ha fet en els moments de dificultats econòmiques?, doncs hem afectat plantilla i hem afectat infraestructures. Així de clar –així de clar. Per tant, en soc conscient.

Tercer element de..., o segon element de lo que serà el nostre, diguéssim, full de ruta: és l'enfortiment de l'atenció primària. I aquí hem parlat del gestor clínic o de la persona que ens pot ajudar, ho han dit diversos grups. Es pot ajudar, precisament, a fer lo que moltes vegades hem parlat de la UBA 3. Els que més o menys segueixen el món de la salut..., la UBA és la unitat bàsica, que neix bàsicament d'infermeria i medicina, però molts professionals estan demanant aquesta incorporació en l'equip i en aquesta UBA de la persona, doncs, administrativa. I també molts altres elements, doncs, que han d'afectar la infraestructura, la tecnologia, etcètera.

El tercer element important és recuperar l'Agència de Salut Pública, però recuperar-la efectivament. I aquí plantejarem, en la llei de mesures, un element de recuperar la personalitat jurídica pròpia de l'agència, és a dir que sigui una agència de veritat; començant per aquí i després seguir recorregut, i que deixi de ser la ventafocs –que deixi de ser la ventafocs–, que és un dels elements que hem vist i s'ha fet palès durant aquesta pandèmia.

Quart element, parlant d'aquesta onada oculta: el pla de recuperació. I també ho parlava el senyor Cid, eh? –jo crec que vaig contestant, més o menys. El tema de com recuperarem part del diagnòstic i part del tractament. Ja ho estem començant a fer, però queda molt de recorregut, perquè hi ha hagut gairebé un any i mig que la covid ha estat *la* malaltia. Ens hem dirigit tots a la covid, tots, tots els nostres esforços, i tot el personal a la covid. I la covid esperem que comenci a ser, i ara ja comença a ser... –també hi ha hagut alguns períodes entremig, el mes d'abril, maig, etcètera, no?–, que comenci a ser una malaltia. Tindrem covid, però esperem que no sigui la malaltia i que per tant no monopolitzi tots els esforços del Departament de Salut. I, per tant, aquí, doncs, ho farem com hem de fer-ho sempre; ho farem amb jornades complementàries, ho farem, evidentment, incrementant tota la nostra capacitat. Algunes, molt complicades. No sé amb qui parlava... Em sembla que era amb el diputat Juli Fernández, no? Clar, nosaltres fem ressonàncies per la nit, i, bé, no sé si desvetllo una intimitat, però em diu: «Escolta, me'n van fer una a les tres de la matinada.» Sí, les fem per la nit. O sigui, nosaltres la màquina la tenim *a tope*. Si anem a parlar d'ecografies, no en fem encara per la nit, eh? Però vull dir-te que això... I, per tant, la posarem a treballar al màxim, però també necessitem recursos per això.

Covid persistent. Certament, aquí hi ha un element, i ara parlo..., la gent més jove té la percepció de que realment és malaltia més lleugera. Certament, alguns acaben emmalaltint greu, acaben a l'UCI, malauradament, però hi ha un percentatge –i aquí els percentatges, bé, sempre ballen, no?, perquè jo crec que això no ho sabrem fins d'aquí un temps, però està al voltant d'entre el vuit i el deu per cent– amb covid persistent. I semblaria –ho dic en condicional, eh?– que fins i tot la gent més jove pot tenir més probabilitat de covid persistent que la gent més gran. Per tant, no és tampoc banal aquest fet de quan ets jove que penses: «Escolta'm, tindrà un constipat i ja està.» No; pot haver-hi aquesta afectació de covid.

Vint-i-cinc per cent. Jo, quan vaig comparèixer el mes de juliol, el pressupost de l'any 20 estava tancat, eh?; ja està publicat, publicat pel Servei Català de Salut, publicat i penjat, eh? Dotze per cent, atenció primària. Per tant, el recorregut és brutal –brutal. D'acord? Però és un dotze per cent. En soc conscient. Any 20, eh? A l'any

21, no ho sé; però, bé, no millorarà molt, eh? Deixem-ho aquí, d'acord? (*Veus de fons.*) Perdó? No millorarà molt –no millorarà molt.

Presencialitat. Hi estem d'acord. I això jo crec que és el que volia dir la directora del Servei Català de la Salut, que els equips cada vegada estan agafant aquesta presencialitat. També és veritat que has hagut de fer un pas enrere en el moment de la covid, i ara has de començar a fer el pas endavant. No hem de perdre algunes coses que hem guanyat amb la covid, clarament, que les hem guanyat, de la medicina, et-cètera, però..., i no tornar exactament a l'any 19, però, evidentment, hem de guanyar en presencialitat, ho tenim tots molt clar, eh?

Escoles. A escoles serà segurament el primer lloc que hi anirem relaxant mesures, d'acord?, més enllà de les que he dit abans, però ara també amb cura, perquè ens arriba hivern, i nosaltres vam tancar escoles primer, perquè creiem que –«nosaltres» parlo a Europa, eh?, no, no és un...– el mecanisme de contagi era exactament el mateix que el de la grip. De fet, recordin vostès que al començament hi havia fins i tot aquella discrepància de si els aerosols, si no, eh? Parlo ara de dos, tres mesos després de que comencés la pandèmia. I tots creiem o es creia que era un mecanisme molt similar a la grip. I, per tant, la grip..., aquí sí que els infants, nois i noies..., l'escola és un disseminador. I la grip..., hem d'intentar que sigui un any el més tranquil possible. També us ho haig de dir..., els hi haig de dir, disculpin, des d'un punt de vista de l'afectació del propi sistema sanitari.

Parlen també, i jo crec que ja vaig acabant, de tercera dosi o acabar la vacuna. Les dues coses; les dues coses, eh? És a dir, si a mi em pregunten personalment la tercera dosi –personalment, eh?–, jo ho he manifestat, jo crec que hem d'intentar que la vacunació sigui global. I això no és un tema... És a dir, els països més rics anem per la tercera dosi. Però això és un tema personal, que més enllà... Ara bé, la tercera que anirem fent..., ho anirem fent en acabar la vacunació i en anar buscant tota aquesta vacunació oportunista.

És veritat ara que s'està donant la imatge..., o estem donant la imatge, perquè és veritat, perquè ja estava també programat, eh?, de que estem retirant els grans centres de vacunació. Ho estem retirant també perquè ja no tenim gran nombre de persones, però això no vol dir que el detall més petit, el més fi, que m'hi he referit abans, no el comencessin a fer mesos enrere. He fet l'exemple dels busos, però podria posar-ne moltíssims, d'exemples, bàsicament tots al voltant d'àrees bàsiques, d'equips d'atenció primària, amb el suport del món local. I aquí no veig a l'alcalde de Cardona, però quan vaig estar a Cardona, doncs bé, era un dels exemples de múltiples... (*Veus de fons.*) Sí que hi és? (*Pausa.*) Ah, no. Perdó –perdó. Però, bé, va fer una de les actuacions d'aquest tipus.

I si em permeten vostès, i és per al diputat Alejandro Fernández, i no és amb cap ànim de polèmica, diputat, no és amb cap ànim de polèmica, però sobre lo de les vacunacions de la policia no vull ara explicar tot lo que ja vam explicar, però sí que aquest mes de setembre vam rebre una invitació del *jefe superior de policía de Cataluña* dirigida al director general, el senyor Francesc Xavier Rodríguez Guasch, que és el director general de Serveis, que és el que fa tota la part, diguéssim, de logística, amb tots els grups, eh?, amb tots els grups essencials, d'acord?, amb tots els grups essencials, des de farmacèutics, també a la policia, que li diu: «Estimado señor, con ocasión de la celebración del acto institucional del Día de la Policía 2021, esta Jefatura Superior de Policía quiere distinguirle con una placa conmemorativa en reconocimiento a su destacada colaboración con la Policía Nacional. Esta distinción le será entregada en el transcurso de dicho acto, que tendrá lugar el próximo día 27 de septiembre a las doce horas en el Auditori de Barcelona», carrer Lepant, tal, tal...; «reciba mi felicitación y reconocimiento personal por la merecida distinción.» I la distinció és una placa on parla de la *jefatura superior*, el nom de la persona..., «en reconocimiento a su colaboración con esta jefatura en la gestión de la crisis sanitaria covid-19».

Dic això perquè qui fa una demanda judicial són dos sindicats –molt legítimament, jo no dic que no–, i del que ens queixem és que això és polititza. Però, escolti, miri, la relació és cordial; o sigui, és relació cordial, no?, no va més enllà. D'acord? És a dir, és des d'aquesta perspectiva que un tema que és logísticament molt complicat se'ns polititza des d'aquest punt de vista; per cert, quan ja havíem començat la vacunació, eh?, quan ja estava començada la vacunació.

Res més que això. I resto a la seva disposició, fora d'aquí, quan vostès vulguin.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, conseller. A continuació els representants dels grups parlamentaris poden exercir el seu dret a rèplica, per espai de cinc minuts per grup parlamentari.

Té la paraula, en primer lloc, el diputat Salvador Illa, en nom del Grup Parlamentari de Socialistes i Units per Avançar.

Salvador Illa i Roca

Gràcies, senyora presidenta. Ja hagués estat de traca si hagués anat a buscar, a recollir, vostè la placa, senyor Argimon, eh? Ho haguéssim arreglat tot.

Escolti'm, dues consideracions..., perdó, tres, tres consideracions –ja em confonc i tot–, dues valoracions o reflexions i un advertiment, molt ràpidament, eh?

Les tres consideracions. Primer de tot agrair-li la informació que ha donat. Prenem nota de que el 25 d'octubre s'iniciarà la campanya de vacunació de la grip; em sembla una bona idea, o ens sembla una bona idea, que es combini amb l'administració de la tercera dosi en certs col·lectius. Per tant, gràcies pel que ens ha explicat.

Dos. Molt rellevant el reforçament de l'àmbit de la salut pública, tant a Catalunya com a Espanya. Diguem-ne, seria imperdonable, després d'aquesta pandèmia, que els professionals de la salut pública seguissin comptant amb els escassos recursos amb els que han comptat aquests darrers temps. Per cert, segueixi amb el seu to de sinceritat; jo li agraeixo molt, de veritat, la transparència i la sinceritat amb què vostè dona les explicacions, i m'agradaria que aquest timbre característic de vostè no el perdés, no? Deia, doncs, gràcies també per..., en fi, reforcem salut pública.

La tercera consideració que volia fer. Bé, l'equilibri entre la lluita contra la pandèmia i l'obertura de l'economia, doncs, és un equilibri molt difícil. I és molt fàcil fer comentaris dos mesos després, uns dies després; és més difícil fer-ho abans. Per tant, aquí prudència. I un cop més sap que té el meu grup, o el nostre grup, a disposició per poder ajudar i col·laborar en el que puguem.

Dues reflexions més. Una potser sorprendrà, però, escolti'm, jo ara, sentint algunes intervencions i reconeixent que hi ha molt camí a recórrer per millorar les coses, molt camí a recórrer..., escolti'm, en termes comparatius, no ha anat tan malament això, eh?, no ha anat tan malament; ni a Catalunya ni a Espanya ni a Europa, no ha anat tan malament. I per tant també..., en fi, és que, si no, entrem sempre en l'espiral... –ja hi han prou coses que s'han de millorar–, estem en l'espiral de que tot va malament –de que tot va malament. Compte, sentint algunes intervencions, si ens comparem amb altres països molt avançats, això no ha anat tan malament.

I la segona reflexió que vull fer crec que és una lliçó, no?, una de les lliçons d'aquesta pandèmia: ens ha anat bé anant junts, amb Europa, amb Espanya, i a Catalunya, no? Ens ha anat bé anant junts. I algú parlava de proveir drets, no? Tot això ha sigut..., tota la lluita contra la pandèmia es pot veure com una lluita per proveir un dels drets més importants, que és el dret a la salut, no? I junts ens ha anat bé, junts; la vacunació és un èxit junts –junts–, d'Europa, d'Espanya i de Catalunya, no?

L'últim comentari, un advertiment o una presa de posició anticipada. Sento parlar de fons covid, però només en sento parlar quan s'han de reclamar. No n'ha parlat el senyor Torrent quan ha dit que donava ajudes que venien també de fons covid. Només en sento parlar... Jo demanaria aquí un punt d'honestedat, no? Efectivament, 30.000 mi-

lions d'euros a fons perdut ha donat el Govern d'Espanya –i era la seva obligació; no ho dic com a mèrit, era la seva obligació–, 30.000 milions d'euros ha donat a fons perdut –any 2020, 16.000; any 2021, 14.000– al conjunt de comunitats autònomes. Catalunya ha rebut més de 5.000 milions d'euros.

No serà una excusa, almenys pel meu grup, que no hi hagin o no es puguin renovar els fons covid per no aportar els recursos que convenen a la sanitat. Aquí s'administren molts diners, molts; s'han d'administrar bé. I governar és prioritzar. I en aquest moment la prioritat és la salut.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari VOX... (*Pausa.*) No sé quin diputat intervindrà... Senyor Garriga? Sí?

Joan Garriga Doménech

Serà la diputada María García Fuster.

La presidenta

D'acord. Doncs té la paraula la diputada senyora María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señora presidente. La verdad, señor Aragonès, señor Argimon, llevamos desde el inicio de la legislatura hablando del covid y la verdad es que no hemos avanzado nada. Cierre indiscriminado sin ninguna base epidemiológica según las gráficas que ustedes mismos facilitan y proporcionan desde la Generalitat. Claro, que eso no se lo mira nadie aquí, ¿verdad, señor Argimon? Nosotros, sí.

Aquí no le presionaran preguntando por qué ha arruinado a miles de catalanes cuando tanto usted como la señora Vergés sabían que íbamos tarde en la primera ola, tarde en la segunda, en la tercera, en la cuarta y en la quinta ola. Hemos ido tarde en todas las olas.

La falta de previsión desde el primer momento, honor de la señora Vergés, que dejó sin protección a los sanitarios siendo los segundos más contagiados de toda España, con más de doce mil, como le ha dicho mi compañero.

¿Sabían ustedes que mientras el ICS y el Siscat no tenían ni mascarillas ni EPI, la Orden Hospitalaria de San Juan de Dios se convirtió en centro importador, fletó un avión que llenó de material para proteger a sus sanitarios? La Orden Hospitalaria de San Juan de Dios, sí. La Generalitat de Catalunya, no. No pudo hacerlo.

Claro, que es comprensible cuando todos sabemos qué hacían ustedes durante la primera ola, ¿verdad, señor? Sí, ría; ría, ría, ría. Creo que a los sanitarios no les ha hecho tanta gracia.

Pues, mire, durante la primera ola, aprobando una ley para subir el 0,9 por ciento a los expresidentes del Gobierno, en esas estaba usted mientras San Juan de Dios estaba comprado material para sus compañeros, ¿eh? (*Alguns aplaudiments.*)

No vamos a hablar ya del señor Illa, porque lo de la gestión del Estado ya ha sido como para... Vamos, necesitaría diez minutos más. (*Veus de fons.*)

Salud mental, señor Aragonès. ¿Sabe cuántos suicidios he atendido personalmente el último año en la pandemia en un box de emergencias porque usted ha arruinado su salud económica? ¿Sabe cuántos? No se les ocurra hablar de cómo protegen a los sanitarios, no se les ocurra. Porque ya vemos lo que le importan a usted los sanitarios. A ustedes lo que les importa es su red clientelar, como la hermanísima de la señora Vergés. Por cierto, la responsable de todo este desastre, una de las responsables de todo este desastre del último año y medio.

Y, por supuesto, en su agenda rupturista –no se nos olvide. Nada les importan a ustedes los sanitarios, pero es que tampoco le importan los catalanes. Hemos visto cómo han arruinado a la gente mientras al principio de la legislatura se dedicaban a

blindar puestos de sus altos cargos. ¿Cuántos eran señores de Junts, ochenta, ochenta y cinco, antes de empezar la legislatura?

En fin, mientras todo esto... Mientras ustedes blindaban altos cargos, uno de cada tres niños en Cataluña estaba en riesgo de pobreza extrema. Señor Argimon, se lo he dicho en comisión y se lo repito ahora: invierta en tratamiento. La vacuna está muy bien, pero invierta en tratamiento. En la gente que está investigando tanto aquí, en Cataluña, como fuera de Cataluña.

En vez de gastar esos miles y miles de millones en TV3, compren EXO-CD24. Este fármaco israelí que ha demostrado un 93 por ciento de efectividad en covid grave y muy grave y que está en fase tres y pasará a la fase cuatro a mediados de año.

Test masivos, *screening* para identificar y aislar a los positivos. Y, sobre todo, no atenten contra la libertad individual ni contra la ley de protección de datos. No criminalicen al que no se vacuna, porque si no se vacuna a lo mejor es por algo; a lo mejor es por algo. Y si se vacuna, también es por algo. No se criminaliza a la gente, tenemos libertad de elección.

Y, por favor, tema pasaporte covid. Ya saben que lo recurriremos. Atenta directamente contra la intimidad de una persona.

Muchísimas gracias, señora presidente. Señores diputados.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, i en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular-Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada senyora Eulàlia Reguant.

Eulàlia Reguant i Cura

Bé; gràcies, conseller. No ha contestat o ha contestat el que ha volgut. És legítim i estava en el seu dret, però ha contestat una part, el que li ha interessat contestar; el que no, ho ha obviat.

Li pregunto, el 061. Què farem amb el 061? Perquè ha posat només o ha parlat només d'una part del personal del 061, del propi, perquè vostès separen el que és... o consideren que una part és valor afegit i l'altra, no. Com si la part dels teleoperadors no fos servei sanitari. Perquè és indispensable, és un servei essencial. I, per tant, li preguntem, pensa internalitzar el servei del 061, sí o no?

És una pregunta senzilla. Tenen l'oportunitat de fer-ho ara. Si no ho fan ara, doncs, veurem, no?, quins són els propers passos i com, molt probablement, Ferrovial s'ho torna a quedar, quan... no?, ja sabem com funciona. I torno a dir-li, hi ha uns treballadors que ahir van comunicar que començaven una vaga, que volien... Uns treballadors que són de Ferrovial però que treballen al 061.

El Departament de Salut té molt a dir-hi, perquè per més que estiguin externalitzats és responsabilitat seva que el servei funcioni, es gestioni correctament, que les condicions laborals dels treballadors siguin respectades, que es millori... Per tant, li demanem que en el marc d'aquesta vaga vostè també s'impliqui en la solució, com passa en altres serveis d'emergències telefònics, que també estan els treballadors en vaga.

L'altre problema, amb atenció primària. Compartim que cal reforçar-la. En això Jo crec que tot l'hemicicle hi està d'acord: cal reforçar l'atenció primària. La pregunta és: com ho fem i quins són els missatges que es llancen, i els missatges llançats aquest cap de setmana, vostè ho ha vist, o ho poden haver vist perfectament des del departament, els professionals de l'atenció primària s'han sentit atacats, s'han sentit qüestionats, han sentit que es qüestionava la feina que porten mesos duent a terme. Perquè dir que es demana que els CAPs tornin a obrir, és com dir que els CAPs no han estat oberts, i això no és cert. Dir que a partir d'ara..., li ho repeteixo, que a partir d'ara es podrà o s'haurà d'explicar el motiu de la visita és com si ara no passés, i això ja passa. És cert: hi ha dificultat en alguns centres d'atenció primària per obtenir cita, però no és la norma. Per tant, posem en valor també la feina que han fet

aquests treballadors durant tot aquest temps, i, de fet, d'abans de la pandèmia, perquè l'atenció primària ja estava infravalorada i infradotada des de fa molt de temps, i aquest era el problema que s'ha vist aguditzat en la pandèmia i s'ha vist aguditzat i s'ha constatat un sistema sanitari absolutament hospitalocèntric, que, malgrat sempre s'ha omplert la boca de l'atenció primària, mai l'ha posat en valor o l'ha posat al centre, mai l'ha dotada perquè sigui realment la porta d'entrada al sistema sanitari.

I en aquest sentit, abans algun grup li ho ha dit: tinguem en compte la longitudinalitat. Sense això, acabem generant un sistema sanitari..., o sigui, de consum; és a dir, el pacient consumeix, en lloc de generar un vincle entre pacient i sistema sanitari que, per tant, tingui en compte realment tots els elements de salut. És a dir, sense vincle desvinculem tot el que és la sanitat, i aboca el pacient a consumir merament recursos. I, per tant, això provoca la sobremedicació, no?, i el sobretractament, i el que volem és abordar, no?, amb tota la seva complexitat els problemes de salut. Per això, li ho torno a preguntar, i acabo amb això: 061, contesti si us plau.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, i en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat senyor David Cid.

David Cid Colomer

Bé; gràcies, conseller. Jo he de dir que sempre és un plaer debatre amb vostè perquè té més cintura que Messi, no? El senyor Illa deia que donava molta informació i jo crec que contesta allò que vol i allò que no vol fa veure que no ho ha sentit, i jo l'intentaré tornar a interpellar, no?

Sí que voldria fer un apunt, que crec que està bé que el fem, ho feia també el senyor Illa: jo crec que val la pena que posem en valor els fons covid, perquè el senyor Illa deia que és veritat, que jo crec que és, era una obligació de l'Estat, no?, que són fons no condicionats i a fons perdut, però no s'ha fet sempre; de fet, diria que no s'ha fet mai. Ho dic també perquè quan –no hi és avui– el senyor Batet diu que la senyora Yolanda Díaz és el mateix pràcticament que el senyor Casado, doncs, potser també està bé que de tant en tant recordem que no és així, i el senyor Sánchez probablement tampoc és igual que el senyor Casado.

Jo li vull fer sis apunts. La primera, en vacunació. A nosaltres ens preocupa, segurament vostè té més detalls, però a mi, a nosaltres, al nostre grup ens preocupa més que la tercera dosi, ens preocupa el nivell de desigualtat. O sigui, a mi..., el que ens preocupa, perquè això sí que té un impacte real en l'accés a la salut i, per tant, les diferències que existeixen, que jo no..., no ho sé, vull pensar que no crec que sigui tant un punt de negacionisme com sinó, també, jo crec que hi ha desigualtat de renda i desigualtat fins i tot diria de situació jurídica, eh? I, per tant, bé, si realment, nosaltres, i ho jo crec així, no?, tots som ciutadans i ciutadanes amb plens drets, hem de treballar perquè evidentment aquests barris i aquelles persones que tenen menys nivell de renda tinguin accés a la vacuna.

El segon lloc..., sí que aquí li agraeixo l'element de sinceritat, però també l'element de preocupació; és a dir, que el percentatge de pressupost dedicat a atenció primària és només el dotze per cent, i ens diu que el 2021 no millorarà. No, ho dic perquè ho han reiterat de manera..., jo diria fins a la sacietat, aquest mantra que arribarem al vint-i-cinc per cent. Bé, també, en tot cas, vostès estan governant des de fa un temps, entenc que una miqueta més podríem, no?, podríem anar empenyent aquest dotze per cent. Bé, si ens diu com l'intentarem ajudar en els pressupostos.

I, de fet, també, jo li pregunto –crec que aquesta pregunta li he fet diverses vegades–, és a dir, els consultoris, que a més a més tenen un element, els consultoris mèdics, que tenen un element fonamental d'accés a la salut, no?, en municipis relativament petits, es reobriran o no es reobriran realment com els teníem abans de la situació de la pandèmia?

I després, també ens preocupa que ens arriba la informació..., va passar a Sant Joan Despí, va passar també al Maresme, de la concentració de determinades especialitats. Per exemple, determinats CAPs que perden o bé el servei de ginecologia, perquè es concentren en els caps de municipis veïns, o també per exemple pediatria. Vaig estar Dosrius, ho vaig poder veure, comprovar directament, que es traslladen a Argentona o a altres municipis del Maresme. I això preocupa i preocupa molt perquè aquests serveis, no és que ara diguin, «no, ens falten recursos», però és que això ja existia abans de la pandèmia. O sigui, no és que..., no? Quan es parla de problemes de finançament de la sanitat catalana, i jo hi estic d'acord, nosaltres defensem un nou sistema de finançament, però això ja ho teníem abans i ara ho estem ho estem deixant de fer, no?

Agència de Salut Pública. Nosaltres hi estem plenament d'acord, però aquí una altra vegada, no?, això que diu la meua àvia de *obras son amores y no buenas razones*; vull dir, el tema és, com a mínim, un quatre per cent de pressupost en aquesta..., no? Ens diuen tots els experts que necessitem arribar o com a mínim dotar de més recursos, ja no li poso... Nosaltres estem d'acord amb el que vostè planteja, que crec que feia un anunci de la llei d'acompanyament, que vostè volia dotar-la d'aquesta fortalesa jurídica, però també l'hem de dotar de pressupost.

I, finalment, acabo amb dos temes més. Les escoles. A veure, nosaltres tenim la sensació que amb les restriccions que hem hagut d'aplicar per la covid, entre cometes «li han trobat el gust», i les fem servir per gestionar o per solucionar altres coses. Ho dic..., també ens va passar, per exemple, amb el toc de queda, no? És a dir, el toc de queda per revertir contagis està bé, però per gestionar elements que tenen a veure amb l'ordre públic, doncs potser no tant, no? Perquè al final, bé, els botellots ja existien abans i no teníem el toc de queda.

I, clar, que ara ens digui que les escoles aniran més a poc a poc perquè no es gestiona la grip, d'acord, però és que la grip ja la teníem abans. (*Veus de fons.*) Sí, sí, la mascareta, però en tot cas, hi han altres coses, no?, és a dir... Per tant, bé, que comencem a treballar en el que reclamen, que els pares puguin accedir al centre, no?, coses que plantejava.

I, finalment, amb el 061, jo també crec que hi ha un element de visibilització, és a dir, que Catalunya tingui un telèfon propi, perquè no és només que actui en una situació d'emergència, sinó també de prevenció del suïcidi que, a més a més, també hi poden accedir no només aquelles persones que tenen pensaments suïcides, sinó també familiars, amics, jo crec que també el que..., l'avantatge del cas de Barcelona és que hi ha un element que situa singularment el suïcidi com una prioritat a la ciutat de Barcelona, que nosaltres també..., i crec que també vostè comparteix, que és una prioritat també de país i, per tant, en tot cas, veurem quina és l'evolució del que es posa en marxa.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Cid. I, a continuació, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat senyor Jordi Fàbrega.

(*Matías Alonso Ruiz intervé sense fer ús del micròfon.*)

Sí, m'han informat de que no intervindrien des de Ciutadans, és correcte? Senyor Matías Alonso. És que m'han informat tant des del Grup Mixt com des del Grup Parlamentari de Ciutadans que no intervindrien. Per tant, té la paraula el senyor Jordi Fàbrega, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Jordi Fàbrega i Sabaté

Gràcies, presidenta. Seré molt breu. Vacunació covid, vacunació de la grip, intentem arribar al noranta per cent, passaport covid, TARs a les farmàcies, que tan bé ens ha anat aquest estiu en el lleure, emprem totes les eines que tenim a les nostres mans. Parlem amb tots els sectors implicats. Ells són els més interessats en romandre

oberts amb la major seguretat sanitària, per als seus usuaris i per a ells mateixos. Tots estan oberts a parlar-ne i a col·laborar. No podem tornar a aturar el país; al contrari, hem de mantenir al màxim l'activitat. Ens hi va la salut econòmica, la salut social, la salut emocional i mental de molta gent. Però per fer-ho és vital no tornar a omplir de malalts les nostres residències ni els nostres hospitals per no tornar a afectar tantes vides i tantes famílies i per no saturar el nostre sistema sanitari, com hem dit, amb una única malaltia.

És complex trobar el punt d'equilibri entre tot plegat, però és vital i és fonamental aconseguir-ho. Confiem que el grup d'experts també ens il·lumini una mica, una mica el camí. Per cert, en vista del que hem sentit, en moments molt i molt complicats, en moments on hi havia molt poques respostes i moltes preguntes; moltes gràcies, consellera Vergés, per la seva feina. *(Alguns aplaudiments.)*

Necessitem implementar totes aquestes mesures en l'àmbit sanitari que s'han comentat avui, que es van aprovar al debat de política general. En recordo algunes: transformar la xarxa de salut mental amb més recursos i professionals; incrementar un vint-i-cinc per cent el pressupost de Salut per a l'atenció primària; desplegar i redefinir l'Agència de Salut Pública de Catalunya; millorar les condicions de treball dels professionals sanitaris; recuperar progressivament l'activitat assistencial incrementant els diagnòstics que s'han reduït, precisament per centrar-nos en aquesta única malaltia; afrontar les seqüeles postcovid.

Per això esperem que el pressupost de l'any 2022 doni les eines a la conselleria de Salut per poder aplicar tot això que es va aprovar, tot això que sabem que és necessari, tot això que sabem que és fonamental. L'informe dels trenta experts encarregat pel Govern del president Torra parla d'aquest increment de Salut de 5.000 milions en cinc anys. Així ho recull l'acord de Govern. Així ho recull el pla de mandat. Així es va aprovar la setmana passada al debat de política general. Si ho podem fer en dos anys millor que en cinc, òbviament, ja que és l'atenció de la ciutadania el que es veurà beneficiada. Després de massa anys amb aquest infrafinançament crònic, que ha anat minvant un sistema de salut que era excel·lent i que ara, malauradament, és l'excel·lència dels seus professionals el que el manté.

Però no podem obviar, de cap manera, el dèficit fiscal amb l'Estat espanyol, aquests 18.000 milions d'euros que el conseller Giró ens ha actualitzat i que, sense dubte, sense aquest dèficit fiscal la millora de tots els serveis públics que podrien rebre tots els ciutadans de Catalunya seria molt important. Ho repeteixo, tots els serveis públics per a tots els ciutadans. És precisament perquè volem una vida digna i saludable per a tothom que creiem que la independència és indispensable.

Moltes gràcies. *(Aplaudiments.)*

La presidenta

Gràcies, diputat. I, finalment, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Juli Fernández.

Juli Fernández i Olivares

Gràcies, presidenta. President, consellers, consellera, diputats i diputades, estem en una nova etapa, en l'etapa en la que estem, el principal canvi és la vacunació. El principal canvi que ens ajuda poder-la abordar d'una manera diferent és poder disposar d'una eina que fa que la malaltia sigui més difícil que circuli i sigui menys greu quan la contraïem. Aquest és el principal missatge que hem de fer arribar a tothom, allà on hi ha més reticències, compartint experiències científiques, combatent les pors i combatent el rebuig que sempre, sempre, sempre és natural que hi sigui, però que la nostra obligació és convèncer, perseguir la gent i vacunar.

Fer front a tot allò que la covid ens ha portat, més enllà de la mateixa malaltia, mantenir la capacitat de rastreig i de diagnòstic i fer front a aquelles malalties, com abans indicava també el conseller, covid persistent després de divuit mesos, una qüestió que tenim ara molt emergent perquè acaben les incapacitats. També el reforç

del sistema de salut, evidentment, més recursos, fons, arribin d'on arribin, prioritat però recursos de tot arreu. Recuperació de l'accessibilitat. Pla de salut mental. Pla integral de benestar emocional.

Les escoles com a principal èxit d'aquest país. Recordem que va costar molt mantenir-les obertes, que vam fer un gran esforç per mantenir-les obertes, no només per a la formació dels nostres fills i filles, sinó també pel que ens permet com a societat a tots i a totes en termes d'activitat. I, per tant, en un entorn on encara, a dia d'avui –esperem que aviat n'hi hagi–, no tenim vacuna disponible, hem de ser curosos. Podríem pensar en la població jove que no es podia vacunar al juny, i fer l'analogia amb els nens i nenes que ara no poden vacunar-se perquè no tenen vacuna disponible. Per tant, allò que diem, que havíem de ser prudents, seguim-nos-ho aplicant també en aquest espai. Tots, tots tenim moltes ganes de tornar a viure de manera normal, però, com els hi deia al començament, no s'ha acabat. L'objectiu: control. Participem de la solució mundial, perquè els termes d'aquesta pandèmia són mundials, i preparem-nos per a aquestes noves possibilitats que se'ns obren, per a aquests nous escenaris amb noves eines.

I permetin-me acabar agraïnt a la consellera Vergés haver posat tot el que tenia, tot el que tenia de personal, de professional i políticament, en uns moments d'incertesa brutals, on l'angoixa ens agafava a tothom, on treballava a totes hores amb el seu equip –el senyor Argimon també–, amb tot el seu equip, però especialment a la consellera Vergés per ser la cara visible en els pitjors moments de crisi sanitària que hem viscut en la història recent en aquest país i al món.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies. Acabada la compareixença, suspenem la sessió fins a aquesta tarda a les quatre. Moltes gràcies.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i catorze minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i dos minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de la vicepresidenta primera, la vicepresidenta segona, el secretari primer, la secretària segona i el secretari tercer. Assisteixen la Mesa la secretària general, el lletrat major, el lletrat Ferran Domínguez García i la lletrada Clara Marsan Raventós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller d'Economia i Hisenda, el conseller d'Educació, el conseller de Salut i la consellera de Justícia.

La presidenta

Bona tarda. Reprenem la sessió.

Decret llei 19/2021, del 31 d'agost, pel qual s'adapta el Codi civil de Catalunya a la reforma del procediment de modificació judicial de la capacitat

203-00009/13

Si ocupen els seus escons, començaríem amb el debat i votació sobre la validació del Decret llei 19/2021, del 31 d'agost, pel qual s'adapta el Codi civil de Catalunya a la reforma del procediment de modificació judicial de la capacitat.

En primer lloc, i d'acord amb l'article 158.2 del Reglament, intervindrà la consellera de Justícia per exposar les raons per les quals ha estat promulgat aquest decret llei. Per tant, té la paraula la consellera, senyora Lourdes Ciuró.

La consellera de Justícia (Lourdes Ciuró i Buldó)

Moltes gràcies, presidenta. Bona tarda, diputades i diputats. M'adreço avui a vos-
tès per tal de demanar-los el seu suport per convalidar el Decret llei 19/2021, aprovat

pel Govern el passat 31 d'agost, i pel qual adaptem el Codi civil de Catalunya a la reforma del procediment de modificació judicial de la capacitat.

Permetin-me que comenci aquesta intervenció destacant la importància del nostre dret civil. El dret civil és el nostre dret del dia a dia. I a Catalunya tenim un dret civil propi que ens permet estructurar i ordenar la societat des de tots els seus àmbits tenint en compte, evidentment, les nostres especificitats com a país. El dret civil català és, doncs, un dels puntals de la nostra identitat, perquè recull la regulació d'usos i dels negocis jurídics entre persones en l'àmbit privat, d'acord amb la nostra realitat diària i la nostra manera d'entendre la vida. Per això és que ens en sentim tan satisfets i que el reivindiquem.

Mirant enrere veiem com el dret civil català ens ha permès articular-nos com a societat i teixir, també, la nostra personalitat com a país. I si mirem el present i mirem el futur, ens trobem amb un dret modern, perquè està en constant actualització i perquè s'ha adaptat a la realitat social i econòmica per donar resposta als reptes i necessitats de la ciutadania que avui viu a Catalunya i, alhora, per protegir, òbviament, els nostres drets.

Per què, la urgència i la necessitat de fer un decret llei? Doncs perquè aquest decret llei que avui els proposo per convalidar és una mostra d'aquesta voluntat d'adaptar el dret civil català a les noves realitats en matèria de protecció dels drets de les persones. Més concretament, aquesta norma reforça els drets i l'autonomia de les persones amb discapacitat, i converteix Catalunya en un dels països amb la legislació més ben adaptada respecte a la convenció de Nova York.

La Convenció internacional sobre els drets de les persones amb discapacitat, aprovada a Nova York el 13 de desembre de 2006 per l'Assemblea General de Nacions Unides, estableix que les persones amb qualsevol discapacitat han de gaudir amb tota garantia dels drets humans i de les llibertats fonamentals. La convenció també aclareix com s'han de poder exercir els drets de les persones amb discapacitat i identifica les àrees en què s'han d'adaptar els ordenaments jurídics perquè les persones amb discapacitat puguin exercir els seus drets de manera efectiva i de manera directa.

El llibre segon del Codi civil de Catalunya dedica el títol segon a la regulació de les institucions de protecció de les persones amb capacitat modificada judicialment, a les quals l'autoritat judicial, a través de la sentència, posava fins ara en tutela, en curatela o sota una altra mesura temporal de protecció. Ara, amb l'aplicació de l'article 12 de la convenció de Nova York, s'estableix que cal reconèixer a totes les persones amb discapacitat la seva pròpia capacitat jurídica en igualtat de condicions respecte al conjunt de la ciutadania en tots els aspectes de la vida, i que les persones amb discapacitat han de tenir accés a les mesures de suport que puguin necessitar per a l'exercici de la seva capacitat jurídica en funció de la seva voluntat, dels seus desitjos, de les seves preferències.

És davant d'aquesta nova realitat jurídica, doncs, que des del Departament de Justícia es va impulsar un procés participatiu sobre l'adaptació del Codi civil de Catalunya a la convenció de Nova York, a través de la presentació del document *Bases de la reforma del Codi civil de Catalunya en matèria de suport a l'exercici de la capacitat jurídica*. Aquest procés participatiu va concloure el 30 d'octubre de l'any 20, i les nombroses aportacions de persones individuals i d'entitats les hem incorporat a les tasques de redacció de l'avantprojecte de llei, encomanades, òbviament, a la Comissió de Codificació de Catalunya.

Aquest procés d'adaptació del nostre Codi civil segueix actualment el seu camí i els seus terminis per poder ser aprovat per aquest Parlament. Però, mentrestant, a Catalunya ens calia establir un règim transitori per tal de garantir aquests drets, sobretot després que entrés en vigor la reforma de la llei processal operada per la Llei estatal 8/21, de 2 de juny, que, en funció de les competències estatals i per complir amb la convenció de Nova York, elimina el procés d'incapacitació, i per això vam haver d'aprovar el decret llei.

Ens calia, per mor d'aquesta modificació, establir un règim legal adaptat, com els deia, a la convenció de Nova York i que servís per donar resposta als nous procediments de provisió de suports que s'endeguessin a partir d'ara a Catalunya, un cop abolida la modificació judicial de la capacitat i estructurada la resposta procedimental al dret de les persones al suport per a l'exercici de la seva capacitat jurídica.

I aquí vull fer un petit parèntesi per agrair la ràpida i boníssima feina feta per la Secció de Persona i Família de la Comissió de Codificació, especialment la seva presidenta, la doctora Carmen Gete-Alonso, el doctor Jordi Ribot i el director de la comissió, el senyor Carles Ollé Favaró. La seva feina diligent ens ha permès fer aquest decret llei, que comporta que la nostra legislació continuï sent una de les més ben adaptades, en aquest cas, a la convenció de les Nacions Unides.

Aquest règim transitori permet que els titulars dels drets que estableix la convenció de Nova York puguin tenir institucions de suport adaptades a la convenció fins a la conclusió de la reforma del nostre Codi civil. Alhora, aquest decret llei ha de servir també de referència per revisar les mesures que s'apliquen actualment a les persones subjectes a alguna de les institucions tutelars establertes abans en la nova regulació. Així doncs, si no s'aprovava o no s'aprovés de manera immediata una modificació legislativa, l'entrada en vigor de l'esmentada llei estatal de 3 de setembre hauria generat un buit legal a Catalunya en detriment, òbviament, de les persones amb discapacitat.

Catalunya, els deia, disposa d'una regulació civil pròpia en la matèria constitucionalment protegida i actualment vigent. I la llei estatal recentment aprovada respecte al contingut no processal del dret civil substantiu no és d'aplicació directa ni tampoc d'aplicació supletòria a Catalunya, d'acord amb els articles 111-2 i 111-5 del Codi civil de Catalunya.

La regulació civil catalana, doncs, hauria quedat afectada per l'entrada en vigor de la llei espanyola si no haguéssim ampliat, millorat i adaptat la regulació de la figura de l'assistència ja existent al nostre Codi civil. En aquest sentit, la llacuna legal hauria pogut comportar indefensió, com els deia, per a les persones en situació de discapacitat majors d'edat que necessiten suports per exercir la capacitat jurídica, alhora que podria haver donat peu a diverses interpretacions jurídiques per part dels operadors jurídics, provocant incertesa i, òbviament, manca de seguretat jurídica.

Per això calia omplir aquest buit legal fins que no estigui conclosa la regulació definitiva. I, un cop més, ens vam posar al costat de les persones i vam impulsar aquest decret llei per no deixar els seus drets desatesos. L'instrument normatiu més idoni i que permetia la celeritat requerida per cobrir el buit normatiu és el decret llei que vam aprovar abans de l'estiu, a finals d'agost.

El nou règim català que estableix aquest decret llei, doncs, pren com a fonament la modificació de l'actual institució de l'assistència, que, a partir d'ara, reemplaça les tuteles i reemplaça les curateles, les potestats parentals prorrogades i rehabilitades i altres règims tutelars.

Així, a l'article 1 s'estableix que la persona major d'edat que necessita suport per exercir la seva capacitat jurídica en condicions d'igualtat podrà sol·licitar la constitució de l'assistència prevista a l'article 2 en funció de la seva voluntat, dels seus desitjos i de les seves preferències. I a l'article 2 es detalla en què consisteix el règim jurídic de l'esmentada assistència: concepte i tipus d'assignació de la persona que ha de prestar l'assistència, eficàcia dels actes de la persona assistida, modificació i extinció.

La reforma introduïda per aquest decret llei permet aplicar-lo amb tot el ventall de facultats que la persona assistida pugui necessitar, amb la principal novetat que s'ha de tenir en compte la seva voluntat, desitjos i preferències. Aquest és el moll de l'os d'aquesta modificació.

També incorpora com a novetat que es pot designar la persona que ha de prestar l'assistència tant per la via judicial, com fins ara, com a través d'una escriptura pública notarial. Aquesta segona via permet avançar per vies no judicials per les insti-

tucions de suport per a persones amb discapacitat, reduir l'activitat als jutjats, sense perjudici, en cap cas, de les funcions de control i supervisió que, en tot cas, pertocquen a la fiscalia i a l'autoritat judicial.

A partir de l'entrada en vigor d'aquet decret llei, per tant, tal com s'estableix a les disposicions transitòries, la tutela, la curatela i la potestat parental prorrogada o rehabilitada ja no es poden constituir amb relació a les persones majors d'edat. Se'ls ha d'aplicar, si escau, el règim de l'assistència, una figura des de sempre pensada i creada per respectar la voluntat de la persona assistida, i, per tant, una institució, des de sempre en el nostre Codi civil, adaptada a l'esperit de Nova York, avui reforçada.

Quan concloguin els treballs que la Comissió de Codificació està duent a terme, es tindrà la proposta definitiva de les institucions de suport i protecció de les persones amb discapacitat, d'acord amb el nou concepte de capacitat jurídica.

La disposició final quarta estableix que el Govern, en el termini de dotze mesos, presenti un projecte de llei en matèria de suports a l'exercici de la capacitat jurídica. I així ho farem: abans d'un any portarem al Parlament la proposta per completar l'adaptació al nostre Codi civil de la convenció de Nova York en aquesta matèria.

Vaig acabant. Perquè el nostre dret civil és un dret civil viu, més enllà de posar-lo en valor, cal invocar-lo tant des de l'àmbit de la justícia com des de l'acadèmic i l'universitari. Tan important és que jutges i advocats el facin servir com que aquells que avui són a la universitat, però que un dia formaran part del món jurídic, se'l sentin propi i, sobretot, útil. És amb actualitzacions com la que estem duent a terme que empoderem dia rere dia el nostre dret civil i fem d'ell una eina realment útil al servei de les persones i, de retruc, de tota la nostra societat.

La Comissió de Codificació de Catalunya ja està treballant, com els deia, en el text de la futura llei, incorporant també les aportacions de diversos operadors jurídics de la matèria i de les principals entitats del sector. En aquesta elaboració del text normatiu també ens serà útil l'aplicació del decret llei que avui portem a convalidació, perquè ens servirà de guia i, alhora, per veure si en podem millorar algun aspecte derivat de l'aplicació durant aquest any.

Aprofito aquesta tribuna per demanar, doncs, als grups parlamentaris que donin suport per tal de convalidar aquest decret llei i també per demanar-los que ens facin arribar les aportacions que puguin sumar per tenir la millor llei possible. La nostra voluntat és i serà tenir en compte totes les propostes que ens arribin.

Sé que entre tots aconseguirem fer una bona llei. I això és important, perquè les lleis són un reflex dels valors d'una societat. I la nostra és una societat compromesa i solidària on volem que tothom tingui oportunitats de prosperar i de viure amb dignitat.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, consellera. A continuació intervindran els grups parlamentaris per fixar la seva posició. Aquest torn de paraula, com saben, serà d'un màxim de deu minuts. I té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Rubén Viñuales.

Rubén Viñuales Elías

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, consellera, si m'ho permeten, haurem de fer una anàlisi jurídica i una de política, en aquest cas, d'aquest decret llei. Vostè sap que li tinc un profund respecte tant a nivell personal com a nivell polític, però avui, sincerament, tinc una certa decepció. I m'explicaré.

Hi ha un parell de requisits que crec que en política són molt útils, a l'entendre d'aquest diputat, que són la humilitat i el reconeixement a la feina ben feta, sigui de qui sigui i vingui d'on vingui. Crec que, en el cas d'aquest decret llei, respecte a l'aplicació del conveni de Nova York, de 13 de desembre de 2006, no hem estat mo-

derns, no hem estat pioners ni àgils, i, per desgràcia, crec que no serem els més ben adaptats, de moment –de moment–, amb aquest decret llei.

El Congrés dels Diputats fa mesos que va aprovar la Llei 8/2021, com vostè bé sap. L'avantprojecte d'aquesta llei es va ficar a disposició de tots els grups parlamentaris del Congrés el juliol del 2020. La seva tramitació parlamentària va començar en profunditat l'octubre del 2020, amb les compareixences parlamentàries, fins a culminar amb la seva aprovació, com vostè bé sap, al maig. Una llei molt treballada i una llei que en tenien absolut coneixement tant el Grup de Junts com el d'Esquerra al Congrés.

Pensi que, al final, aquesta norma, com vostè bé ha explicat, suposa una profunda actualització, en el cas, per exemple, estatal, de multiplicitat de normativa. Modifica, entre d'altres..., la ley del notariado; el Código civil; la ley hipotecaria; la Ley 1/2000, de enjuiciamiento civil; la Ley 41/2003, de 18 de noviembre, de protección patrimonial de las personas con discapacidad; modificación del Código civil, de la LEC y de la normativa tributaria con esta finalidad, y también..., la Llei 20/2011, del Registre Civil, i també la 21/15, de la jurisdicció voluntària. Crec, sincerament, que modifica moltes més coses del que modifiquem nosaltres, que, en aquest cas, és el llibre segon, respecte al seu títol segon.

Per tant, entengui aquest grup quan li diem que, home, tampoc és la *repanocha*, el que hem fet aquí. De totes maneres, li avanço que votarem a favor d'aquest decret. I ho farem, consellera, amb tots els respectes que ja sap vostè que li tinc, no per vostè, sinó per les persones discapacitades, per les persones que, al final, són les que han estat privades d'aquests beneficis que preveu el conveni de Nova York i, a mode d'entendre del nostre grup, per massa temps, per desgràcia.

A l'exposició de motius del decret llei que avui ens presenten diuen que s'ha d'aprovar –i vostè ho ha repetit en la seva presentació– per no generar un buit legal, però la realitat és que s'han adormit. Així només es genera més incertesa. Precisament aquesta incertesa que vostè deia que no es vol generar crec que fins ara s'ha generat. I es genera aquesta incertesa no a aquestes diputades o diputats, sinó a les famílies, a les persones i als col·lectius també amb discapacitat. Al final –les comparacions són odioses, a vegades–, això és el nostre decret llei, i aquesta és la llei, al final, estatal.

Vostè ha dit que, òbviament, és una matèria del nostre Codi civil, però també la podem aplicar, en base a l'article 111-5, de manera supletòria, sempre que no contravingui les normes del dret català. No sé fins a quin punt hagués estat bé aplicar de manera supletòria i absolutament provisional una norma que estava molt més treballada, perquè aquest decret llei és insuficient.

Només cal recordar que les nostres pròpies lleis, consellera, no estan adaptades a la convenció internacional. Miri, hi ha una llei tan important com la llei d'accessibilitat, de 2014, que encara no té un reglament aprovat. O que disposem d'una llei catalana de signes que no té cap tipus de dotació econòmica. O, per exemple, que portem quatre anys –quatre anys– discutint el pacte nacional pels drets de les persones amb discapacitat. O bé –i aquesta és de les que fa mal– que disposem d'una llista d'espera de quatre mil persones amb discapacitat intel·lectual esperant accedir al servei residencial per a persones amb discapacitat. Demostra, de manera objectiva, que, home..., ni moderns, ni pioners, ni a l'avantguarda europea.

Perquè, al final, hem de ser conscients del que significa aquest canvi normatiu. No es tracta només d'un simple canvi de terminologia que deixi enrere els termes tradicionals d'«incapacitat» o d'«incapacitació»; es tracta d'un nou enfocament de la realitat que adverteixi que alguna cosa ha passat durant molt de temps i, a més a més, de manera desapercebuda: que les persones amb discapacitat són titulars del dret a la presa de les seves pròpies decisions, dret que, a més a més, ha de ser respectat.

Es tracta, per tant, d'una qüestió, com bé ha dit vostè, de drets humans. I és que moltes limitacions tradicionalment vinculades a la discapacitat no tenen el seu ori-

gen precisament en les persones afectades per la discapacitat, sinó en el seu entorn, com deia: barreres físiques, comunicatives, cognitives, actitudinals i també jurídiques que han esbiaixat els seus drets i la possibilitat del seu exercici.

La reforma normativa impulsada a nivell estatal, en aquest cas, amb la Llei 8/21, de 2 de juny, ja expressa que ha d'anar acompanyada d'un canvi de l'entorn, una transformació de la mentalitat social, i especialment de la d'aquells professionals del dret –jutges, magistrats, personal al servei de l'Administració de justícia, notaris, registradors– que han de prestar les seves respectives funcions a requeriment de les persones amb discapacitat, partint precisament d'aquests nous principis i no de visions paternalistes que avui en dia són absolutament anacròniques.

Això, com hem dit, consellera, arrela en els drets humans i en el principi de dignitat que preveu l'article 10.1 de la Constitució espanyola, i, si m'ho permeten, en una referència poètica..., crec que mai millor expressat que pels versos de Goytisolo a *Palabras para Julia*, on deia: «Tu destino está en los demás, / tu futuro es tu propia vida, / tu dignidad es la de todos.»

Respecte a l'anàlisi jurídica del decret llei que ens ocupa, estem orgullosos de que consideri que la figura de l'assistent, de l'assistència, és la pedra angular sobre la que han de gravitar, al final, tot el decret llei i la legislació a nivell català, perquè, al final, va ser una proposta, en el seu moment, socialista. Per tant, li agraïm profundament que consideri que n'és la pedra angular.

Aquesta figura..., no em centraré a explicar el que considera. Pensem que el tema de que es pugui fer no només per via judicial, sinó per via notarial, és una bona fita. Al final, vostè ha manifestat que es vol evitar la saturació dels jutjats, que a Catalunya és profunda i, a més a més, arrelada. En aquest sentit, de resolució alternativa de litigis, al govern alternatiu tenim propostes molt bones que les hi farem arribar i estic convençut que li encantaran, consellera.

Però tenim algun dubte, també. No ens queda gens clar com pensen aplicar el registre de nomenaments no testamentaris de suport a la capacitat jurídica. Sí que hi consta aquesta obligatorietat de fer la inscripció, però també és cert que no s'acaba de regular. Entenem que tot això ho faran d'una manera més exhaustiva a la llei, però sí que ens preocupa.

A nivell estatal, per exemple, s'ha optat per un registre voluntari de les mesures en el Registre de la Propietat a través d'un llibre únic informatitzat, però no sabem com ho volen fer aquí. Espero i desitjo que aquesta mà estesa que vostè ha dit que tindria per parlar amb nosaltres per tal de desenvolupar una llei que sigui –llavors sí– de les modernes i de les capdavanteres d'Europa compti també amb el Grup del Partit Socialistes de Catalunya.

Respecte al 226-2 i el 226-3.4, de la notarial..., ens sembla bé, però ens genera dubtes com pensen fer-ho, com li deia, respecte a la inscripció. El 226-1, respecte a la forma d'atorgar l'assistència..., ens sembla correcte en tot lo nuclear, aquest article. Al 226-2, al punt primer seria bo afegir-hi que cap sentència judicial pot proveir la mera provisió de dret, tal com estableix, per exemple, la llei nacional.

Igualment, crec que el punt al·lusiú a la responsabilitat dels actes de la persona assistida previst a l'article 226-5 ens faria parlar molt, ja que resulta jurídicament complex. És un dels temes importants que ens agradaria parlar amb vostè: quina seria la responsabilitat dels actes d'aquesta persona assistida.

Igualment, també –i amb això finalitzaríem– tenim dubtes ja no només de la seva legislació, sinó quant a la seva execució, consellera. Pensem en els molts tutelats per fundacions tutelars, els dotze mesos d'espera fins que tinguem aquest projecte de llei o la forma del registre, com li dèiem, dels nomenaments no testamentaris. Dubtes que esperem que ens resolguin durant aquest temps, ja que –sempre ho diem, però crec que és avui lícit repetir-ho– hi ha temes tan importants, consellera, que no es pot fer política amb ells. I aquest, sens dubte, és un d'ells.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies. A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de VOX, el diputat senyor Sergi Macián.

Sergi Macián de Greef

Gracias, señora presidenta. En primer lugar, me llamo Sergio. Se lo digo porque..., seguramente será un despiste, porque sé que usted siempre lo tiene en cuenta.

En primer lugar, yo quiero enviar mi apoyo y mi cariño a los compatriotas palmeros por la erupción del volcán Cumbre Vieja durante estas semanas, y también a la familia y compañeros del agente de Mossos d'Esquadra fallecido ayer durante el ejercicio de unas prácticas. No he tenido oportunidad de hacerlo, y aprovecho este momento. Que descanse en paz.

Mire, en un ordenamiento jurídico, el Código civil es una norma esencial de capital importancia, la espina dorsal del sistema jurídico. Por tanto, no debe ser modificado a la ligera, sino como consecuencia de un profundo estudio, de forma muy meditada y con todos los consensos jurídicos y políticos posibles al máximo nivel técnico.

El Código civil común ha sido modificado muchas veces desde que se aprobó en 1889, pero jamás había sido modificado por real decreto ley en los cuarenta años de vigencia de la Constitución, porque era algo absolutamente inimaginable hasta que llegó el señor Sánchez, que todo lo que toca o lo destruye o lo analiza. Y así, en 2018, al Gobierno socialista se le ocurrió modificar el Código civil común por real decreto ley, y nada menos que de una materia tan sensible como la patria potestad, dejando estupefactos a todos los juristas.

Pero estos juristas están todavía más estupefactos porque el Codi civil de Catalunya se ha modificado por decreto ley –el equivalente autonómico del real decreto ley del Gobierno de la nación– en cuatro ocasiones; la última, el decreto ley que hoy se somete a debate y votación en este Pleno, el Decreto ley 19/21, de 31 de agosto, por el que se adapta el Código civil de Cataluña a la reforma del procedimiento de modificación judicial de la capacidad.

Este decreto es consecuencia de la Ley estatal 8/21, de 2 de junio, por la que se reforma la legislación civil y procesal para el apoyo a las personas con discapacidad en el ejercicio de su capacidad jurídica, que entró en vigor el pasado 3 de septiembre y que ha reformado el procedimiento de modificación judicial de la capacidad: se ha suprimido la incapacitación judicial, la declaración de prodigalidad, y la ha sustituido por los procesos de sobreprovisión de medidas judiciales de apoyo a las personas discapacitadas.

A partir de la entrada en vigor de la reforma estatal, en consecuencia, la tutela, la curatela y la potestad parental prorrogada o rehabilitada que se prevén en el Código civil de Cataluña se eliminan y dejan de poder aplicarse. Con este decreto ley se pretende dar cobertura de forma transitoria a las personas con discapacidad hasta que se apruebe la modificación del libro segundo de la Ley 25/2010 por una ley del Parlament.

Todos estos cambios, a su vez, traen causa de la firma por España de la Convención Internacional de Derechos para las Personas con Discapacidad, hecha en Nueva York el 13 de diciembre de 2006.

La reforma estatal que ha motivado este decreto ley es una reforma compleja y profunda que incide en un concepto jurídico nuclear en cualquier ordenamiento jurídico, que es el de la capacidad jurídica, y que afecta numerosos textos legislativos –ya lo ha comentado el compañero del PSC: el Código civil, la ley hipotecaria, la ley del Registro Civil, la ley de enjuiciamiento civil, la ley de la jurisdicción voluntaria, la del notariado, etcétera–, y que, por lo tanto, no es una cuestión menor.

Pero desde VOX entendemos que la incorporación a nuestro ordenamiento jurídico de estas exigencias de la convención de Nueva York –en concreto, de su artículo 12– se podría haber interpretado o llevado a cabo de otra manera. Prueba de la polé-

mica de esta reforma es la presentación de casi seiscientas enmiendas por los grupos parlamentarios en el Congreso y de casi trescientas enmiendas en el Senado a la ley estatal de la que trae causa este decreto ley que ahora se debate en esta cámara.

Voy a referirme a tres cuestiones que creo que son fundamentales en el texto del decreto ley.

En primer lugar, quiero referirme al fondo de la cuestión que subyace tras la reforma estatal y también del presente decreto ley, porque, al margen de que se contengan en la reforma aspectos técnicos positivos que nosotros valoramos favorablemente..., sin embargo, creemos que el espíritu de la ley estatal y del decreto ley de la Generalitat es absolutamente erróneo. Y es que se vincula el concepto de dignidad de la persona con la voluntad, con la capacidad de decisión. Se da a entender que la dignidad de la persona reside en su voluntad, y por eso el decreto ley señala que se procurará, en todo momento, que se cumplan la voluntad, los deseos y preferencias de la persona discapacitada, pero en ningún caso se habla del mejor interés de la persona discapacitada, y esto es un tremendo error.

Según la reforma que se plantea, si alguien no decide no es digno. Y para nosotros es digno en tanto que es persona, decida o no decida. La dignidad es inherente al ser humano, señores diputados, como portador de valores universales, y no depende de su capacidad y de su voluntad. Porque hay personas cuya discapacidad es de grado sumo, padecen una falta total de discernimiento, y su dignidad es exactamente igual a la de todos nosotros. La dignidad del ser humano reside, por tanto, en su condición de persona, y no en su capacidad de decisión.

En segundo lugar, la reforma rompe con conceptos multiseculares, como la tradicional distinción entre «capacidad jurídica» y «capacidad de obrar» que todos los juristas que nos hallamos presentes en el hemicycle conocemos perfectamente. La capacidad jurídica como aptitud para ser titular de derechos y obligaciones en abstracto y la capacidad de obrar como la aptitud concreta para el ejercicio de tales derechos y obligaciones es la correlación clásica, por tanto, entre derecho y ejercicio del derecho.

Sobre esta dicotomía se erigía un sistema que ha funcionado durante siglos dando la debida protección a las personas que no pueden gobernarse por sí mismas. Si faltaba la capacidad –incapaces o menores de edad no emancipados–, entraban en juego la tutela y la potestad parental, también conocida como «patria potestad», o la potestad parental prorrogada o rehabilitada, que eran instituciones o sistemas de representación. Si era preciso solo completar su capacidad –menores emancipados o incapaces con un alto grado de discernimiento–, entraba en juego la curatela como sistema de asistencia y no de representación.

La reforma estatal y el decreto ley de la Generalitat se caracterizan por eliminar de un plumazo aquella dicotomía, pero lo hacen de una forma contradictoria, porque las elimina para los discapacitados mayores de edad, pero no respecto de los menores. Si los deseos y preferencias de las personas con discapacidad han de ser el criterio rector de los actos de su vida civil, ¿por qué no es así también respecto de los menores de edad? ¿Por qué se suprime la tutela para los discapacitados mayores de edad, pero se mantiene la tutela para los menores no emancipados, no sujetos a patria potestad o desamparados? Esto es un disparate, sea como sea.

En tercer lugar, no se contempla el criterio del mejor interés o interés superior de la persona con discapacidad. El único criterio de actuación que se tiene en cuenta es el respeto de la voluntad, deseos y preferencias de la persona con discapacidad, su derecho a tomar sus propias decisiones, con o sin apoyo, y esto es una barbaridad. El decreto ley del Govern, en consonancia con la reforma, rechaza conceptos como el de decidir en función del mejor interés de la persona discapacitada, que para ustedes es anticuado y discriminatorio, y elimina instituciones como la tutela o la patria potestad prorrogada o rehabilitada por considerarlas denigrantes para la persona con discapacidad.

Y, miren, a veces las limitaciones o deficiencias psíquicas son de tal magnitud, de tal envergadura, que no solamente impiden a una persona gobernarse por sí misma, sino que le impiden atender sus mínimas necesidades vitales. Basta haber ido al Cottolengo del Padre Alegre, en la carretera del Carmel, a ayudar a las hermanas servidoras a cuidar personas discapacitadas, para saber de lo que hablo.

O, miren, anteayer el *Diari de Tarragona* –el 4 de octubre– publicaba una noticia referente a dos hombres que van a ser juzgados en la Audiencia de Tarragona por aprovecharse de una discapacitada mayor de edad a la que pedían favores sexuales a cambio de cinco euros o de un café. La chica acudía al bar donde sucedían estos hechos. En este caso, yo me pregunto: ¿se ha de respetar la voluntad de esta pobre chica discapacitada, de acudir al bar y conseguir cinco euros, de llevar cinco euros a casa, que a lo mejor para ella es su máxima ilusión y no tiene conciencia del abuso sexual al que está siendo sometida? ¿O debería primar el superior interés de esta persona y que sus padres o tutores le prohibieran acudir allí, si su deseo, el deseo de esta chica, es seguir haciéndolo?

La tutela que la reforma estatal y el decreto ley, en su disposición transitoria segunda, se cargan no es una institución denigrante, sino una medida de protección que se ha demostrado absolutamente eficaz a lo largo de los siglos en beneficio de la propia persona representada. Y el Código civil de Cataluña ya introducía mejoras a la tutela tendentes a respetar la voluntad del tutelado. El artículo 222/47, por ejemplo, exceptuaba de la representación los actos que pudiera realizar el tutelado de acuerdo con su capacidad natural o los actos referentes a sus derechos de la personalidad.

Esta, consideramos, era una mejor línea de actuación: perfeccionar las instituciones que ya teníamos, en vez de dinamitar el sistema jurídico en un tema nuclear como es la capacidad jurídica por la imposición de unas concepciones globalistas de terceras instituciones que nos imponen textos que determinan y desfiguran nuestro ordenamiento jurídico. Por eso votaremos en contra de la convalidación de este decreto ley.

Muchas gracias.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té ara la paraula la diputada Montserrat Vinyets.

Montserrat Vinyets Pagès

Gràcies, presidenta. Bona tarda, diputats i diputades. Bé, el posicionament de la CUP amb relació a aquest Decret Llei 19/2021, de modificació del Codi civil de Catalunya, amb relació al procediment de modificació de la capacitat de les persones, serà l'abstenció. No ho fem perquè sigui més o menys gruixut, el text, com ens ha ressaltat el company diputat del Partit Socialistes, perquè, en definitiva, són ordenaments jurídics diferents.

I nosaltres ens hi abstindrem perquè partim de la base que, com sigui que aquest decret llei comptarà amb l'aprovació del Govern, i, per tant, tirarà endavant..., apostem per l'abstenció perquè sí que és veritat que en aquest text legal hi ha tota una sèrie de dubtes que ens han sorgit de la seva lectura, i esperem que en un moment posterior, en concret, quan es tramiti el projecte de llei de modificació del Codi civil de Catalunya, que ja el mateix decret llei preveu que ha de fer-se en dotze mesos..., doncs entendrem que aquests dubtes ja seran aclarits, i llavors, en aquell moment, segurament el Grup de la CUP donarà el seu «sí» a aquest projecte de llei.

Nosaltres al que sí que ens comprometem és a estar pendents, eh?, de tot el que vagi sorgint amb relació a l'aplicabilitat d'aquest decret llei, que en sorgiran moltes, de problemàtiques. És un canvi, com s'ha dit, molt substancial: trenca esquemes d'institucions que portaven molts anys aplicant-se, i, per tant, no serà fàcil. I, per

tant, som conscients d'això i intentarem posar tot el que sigui pertinent de la nostra part per intentar aconseguir un bon text definitiu.

Tal com s'explica a la pròpia exposició de motius del decret llei, ara mateix, efectivament, estem en un procés d'adaptació del Codi civil de Catalunya a la convenció de Nova York a través d'aquesta Comissió de Codificació que tenim aquí a Catalunya, havent-se fet un procés participatiu amb juristes, com la consellera hi feia referència, i no només juristes, sinó també d'altres especialistes, que, bé, ha donat lloc a aquest document de bases de la reforma del Codi civil i que serà el text final.

Està clar, doncs, que compartim la necessitat –i això ho volem deixar manifestat de forma clara i diàfana– d'adaptar el nostre Codi civil, a diferència d'altres grups parlamentaris que entenen que no cal tocar tradicions que venen de 1889 i que entenen que a data d'avui estan perfectament superades per les necessitats evolutives de la societat. Nosaltres sí que compartim aquesta necessitat d'adequar-nos a la convenció internacional de Nova York.

Sabem també que aquests processos són llargs, que requereixen temps, perquè els textos legals s'han de fer bé –compartim aquesta necessitat– i amb voluntat de permanència en el temps. La convenció de Nova York és clara: obliga els estats a adoptar mesures necessàries per dotar les persones d'una capacitat diferent d'accés al recolzament que puguin necessitar en l'exercici de la seva capacitat jurídica. Efectivament, hi ha un canvi de paradigma: la pedra angular ara sí que és la dignitat de la persona; s'ha de deixar de cosificar i garantir el dret a la seva lliure voluntat.

Perquè, és clar, abans l'intervinent anterior que hi ha hagut apel·lava a l'interès superior. Quin és aquest interès superior? Aquest interès superior..., és molt discutible, quin és l'interès superior. Per tant, com que això, en definitiva, és un concepte jurídic indeterminat, doncs, potser aquest interès superior haurem de buscar-lo en la lliure voluntat, precisament, de la persona afectada, i sobretot fer-ho amb proporcionalitat i amb reversibilitat, és a dir, que aquesta decisió no sigui extensiva *sine die* en el temps, sinó que sigui de tant en tant revisada i actualitzada. Es tracta, per tant –com un jurista va dir–, de fer, no?, un vestit a mida de cada persona, i no de col·locar-li una peça de roba d'aquestes que es fabriquen en cadena.

Bé, la capacitat... Per tant, ja no es podran modificar capacitats jurídiques. D'això ens n'alegrem, perquè nosaltres també entenem que això és inherent a la condició humana i que s'aposta per recolzar la persona que ho necessita. No es tracta tampoc de substituir voluntats, de decidir per un altre, sinó que es tracta, en definitiva, d'acompanyar. Deixarem d'aplicar tuteles, excepte per als menors desemparats, i potestats prorrogades i rehabilitades. I d'això també ens n'alegrem.

Ara, també hem de dir que entenem que aquest text s'ha dictat amb moltes presses. S'ha dictat amb presses per establir un règim transitori per a l'abolició de la modificació judicial de la capacitat, una vegada ha entrat en vigor aquesta Llei estatal 8/2021 a la que es feia referència. I, bé, justifiquen que s'ha hagut d'adoptar aquest decret perquè, si no, hi hauria un buit legal.

I nosaltres també estem d'acord amb el que deia la consellera. Entenem que a casa nostra tenim unes institucions que són d'aplicació directa, i, si no hi ha alguna previsió, allò queda buit de contingut, i no podem anar a una aplicació supletòria d'un altre dret, perquè el nostre dret és complet. Per tant, si una cosa no està prevista, vol dir que el legislador no l'ha volgut preveure. No s'ha d'entendre, en aquest cas, que hem d'aplicar supletòriament un altre dret que és estrany a la nostra tradició jurídica.

Nosaltres sí que volem posar de manifest que entenem que això s'ha fet amb presses, i tot el que es fa amb presses, doncs, no està prou ben travat. Hauria estat bé que haguéssim tingut acabats els treballs de la Comissió de Codificació i no haver hagut de fer aquest règim transitori; ho podríem haver fet abans, perquè aquesta convenció de Nova York és del 2006. I nosaltres també creiem que tenim títol habilitant no només per tocar el dret substantiu, sinó també el dret processal, perquè tot allò

que pengi del dret substantiu..., nosaltres podem també tocar les conseqüències processals. Per tant, podem haver anat també més enllà.

Ara, donat que aquesta convenció suposa una sacsejada total al règim a aplicar a les persones amb capacitats diferenciades, cal aprofitar, com deia, aquest règim transitori per fer una motxilla de totes les dificultats pràctiques i resoldre-les en el text final. I exhortem a que es continuï treballant per treballar bé en aquesta reforma última, que sigui el més completa possible.

També ens genera dubtes una altra cosa que s'explica a l'exposició de motius, no? Es posa sobre la base la idea que ara no només es pot anar a instàncies judicials, sinó que també podem atorgar escriptures públiques notariales. Doncs bé, a nosaltres ens plantegen molts dubtes les garanties que tots aquests actes es realitzin davant de notari. Als jutjats, ens agradi o no, tenen tota una sèrie de garanties, unes possibilitats d'exploracions, uns serveis pericials, uns metges forenses, que donen empara al jutge en la seva tasca, i no sabem si totes aquestes garanties poden donar-se mentre s'està esperant per fer un atorgament d'escriptura pública. Per tant, entenem que tot això s'hauria de resoldre més.

A part, sigui dit amb tots els respectes pel col·lectiu notarial..., si tenim en compte, doncs, que en aquest país s'han dictat, s'han atorgat moltes escriptures públiques amb clàusules abusives i moltes mancances i no hi ha hagut una tutela per part dels notaris. Per tant, s'haurà una mica de tornar a travar aquesta confiança, no?, perquè el col·lectiu notarial pugui intervenir en decisions que afecten de forma tan directa la capacitat de les persones.

L'altra cosa que es diu: «També és necessari fer això, anar a l'escriptura notarial, per descongestionar els jutjats.» A veure, nosaltres entenem que la solució per descongestionar els jutjats és dotar-los de recursos públics, dotar-los de personal, dotar-los de funcionament, però no treure competències que eren dels jutjats i passar-les a un altre col·lectiu; per tant... I, a més, tenint en compte que l'aplicació d'aquest decret suposarà la revisió de tots els procediments que s'han donat en matèria de modificació de capacitats; per tant, hi haurà una allau impressionant de procediments que entraran als jutjats.

I entenem que la consellera tot això ja ho té present i té algun protocol o alguna calendarització o ja ha estudiat com faran, els jutjats..., com portaran a terme tota aquesta allau de demandes que es donaran en els propers temps.

En qualsevol cas, tinc només un minut. Només volia dir que nosaltres el que sí que compartim és la plena vigència de la capacitat de la Generalitat per dictar dret civil, tal com explicava el magistrat del Tribunal Constitucional Juan Antonio Xiol Ríos a la conferència inaugural de les Jornades de Dret Civil de Tortosa –a les que la consellera també va assistir–, que ens va il·lustrar a tots sobre la competència en dret civil en el segle XXI.

El que cal, des d'aquest Parlament, és defensar una concepció del que ell anomena «federal» del dret propi, que fa que Catalunya sigui competent de forma molt extensa i que únicament quedin en mans de l'Estat competències com: aplicació de normes jurídiques, relacions jurídiques relatives a formes de matrimoni, ordenació de registres i instruments públics, bases d'obligacions contractuals i normes per resoldre conflictes. La resta, la podem legislar aquí.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, diputada. A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat Jordi Jordan.

Jordi Jordan Farnós

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats i diputades, ens trobem davant de l'aprovació d'un decret que sorgeix arran de la reforma per a promoure el suport de les

persones amb discapacitat en l'exercici de la seva capacitat jurídica adequant-se a la Convenció internacional sobre els drets de les persones amb discapacitat celebrada a Nova York, com ja s'ha dit abans, el 13 de desembre de l'any 2006, que tenia com a propòsit protegir i assegurar les condicions de plena igualtat i dignitat de tots els drets humans i llibertats fonamentals de totes les persones amb discapacitat.

Aquesta convenció exigia, per tant, als estats mesures relatives a l'exercici de les seves capacitats jurídiques per impedir abusos de conformitat amb el dret internacional en matèria de drets humans.

Aquesta reforma, per tant, estableix el canvi d'un sistema on actualment el que predomina és la substitució en la presa de les decisions que afecten les persones amb discapacitat, basat en una visió paternalista, per un altre sistema basat en el respecte a la voluntat de la persona –com també deia la consellera–, que serà l'encarregada de prendre les seues pròpies decisions. En conseqüència, el dret civil català ha d'adaptar-se a aquesta nova regulació creant la nova figura d'assistència per a la protecció de les persones majors d'edat amb discapacitat.

Ens trobem amb un decret que actua –també ho hem dit abans– amb urgència i com a règim transitori sobre les persones que ja estan a les figures de tutela, curatela i pròrroga, que ara han desaparegut, i queda pendent una modificació amb més profunditat del llibre segon del Codi civil català per adaptar-lo a la convenció de Nova York, que, com dèiem, és el nou marc de protecció i suport per als nous processos que s'endegaran en un futur, i que caldrà que es presenti al Parlament abans d'un any.

Des d'En Comú Podem considerem positiu el fet que aquesta reforma respecti molt més, evidentment, la voluntat i les preferències de les persones. I ho veiem quan es prenen amb molta més consideració els desitjos i les voluntats de les persones amb discapacitat, les quals, malgrat necessitar suport i assistència, tenen un marge per prendre decisions que hauran de ser adaptades cas per cas, de forma individual i no de forma genèrica, com passava fins ara.

Es proclama també, no?, a partir d'aquest decret, que les persones amb discapacitat tenen capacitat jurídica en igualtat de condicions i que s'han d'adoptar mesures per a proporcionar a aquestes persones el suport que puguin necessitar en l'exercici de la seua capacitat jurídica. S'assegura també que les mesures relatives a l'exercici de la capacitat jurídica respectin els drets, la voluntat i les preferències de cada persona, que no hi hagi conflicte d'interessos ni influència indeguda proporcionals, i adaptades a les circumstàncies de la persona, i subjectes també a exàmens periòdics per part d'una autoritat o un òrgan judicial competent.

Ara bé, també és cert que s'haurà de preparar un pla de xoc per tal que aquest canvi de situació es pugui tramitar de forma àgil. I diem «àgil» perquè des del nostre grup també pensem que el decret arriba amb massa presses, i, malauradament, no considerem, en este sentit, que siguem ni pioners ni que estiguem a l'avantguarda a nivell ni de l'Estat ni d'Europa, sinó que estem complint amb allò que fa molt de temps ja s'hauria d'haver fet i que, per tant, també ve d'aquesta convenció celebrada a Nova York.

En aquest sentit, hi ha tota una sèrie de mesures i d'actuacions previstes –com l'acompanyament amistós, com el suport tècnic en la comunicació de declaracions de voluntat, com la ruptura de les barreres arquitectòniques, consell o presa de decisions delegades– que caldrà regular i actuar-hi. I, a més a més, aquesta nova regulació no només haurà d'atendre assumptes de naturalesa patrimonial, sinó que també, com s'ha dit, haurà de tindre en compte els aspectes personals.

Estem també davant de la necessitat del reforçament de la figura de la guarda, de fet, que es transforma en una institució jurídica de suport i deixa de ser una situació provisional quan resulta adequada per a la salvaguarda dels drets de les persones amb discapacitat. Quan es requereixi que el guardador realitzi una actuació representativa, es preveu també la necessitat que obtingui una autorització judicial, previ examen de les circumstàncies.

El nou text recull també la figura del defensor judicial, prevista per a situacions en què existeixi el conflicte d'interessos entre la figura de suport i la persona amb discapacitat o impossibilitat de manera conjuntural i que la figura de suport habitual l'exerceixi.

Volem destacar, finalment, que totes les mesures de suport adoptades judicialment han de ser revisades periòdicament en un termini màxim de tres anys o, en casos excepcionals, de fins a sis, i que es pugui també requerir la seua modificació.

En definitiva, estem davant d'un decret que ve d'una reforma estatal arran d'un acord internacional pres en el marc de l'Assemblea de les Nacions Unides on es garanteixen més drets a les persones amb discapacitat, eliminant la tutela i la pàtria potestat prorrogada, que preveu un acompanyament i suport jurídic on es podrà decidir sobre temes patrimonials i personals.

És evident que per això, des del nostre grup, hi votarem favorablement. Esperem que realment es converteixi en un nou instrument que generi més drets per a totes les persones amb discapacitat del nostre país.

La presidenta

Gràcies, diputat. A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, presidenta. Señoras y señores diputados... Señora *consellera*, bueno, decirle..., casi empezaría diciendo: votaremos que sí a la convalidación de este decreto. Y, eso sí, yo querría comentar un poquito que..., cómo es la autocomplacencia que preside el debate público en Cataluña.

Porque quien la haya escuchado a usted, *consellera*, pensará que nosotros somos la punta de lanza de la regulación de las discapacidades que precisan de asistencia para tomar decisiones, que somos uno de los países punteros, etcétera –que lo ha dicho usted aquí–, y lo cierto es que hemos tardado en trasponer la normativa. Lo cierto también es que lo hemos hecho aprisa y corriendo, después de que la normativa estatal resultase adaptada y aquí en Cataluña nos quedásemos cojos, con un sistema judicial que se había modificado para unos supuestos que ahora, pues, no estaban vigentes, y hemos tenido que hacerlo aprisa y corriendo.

Pero lo cierto también es que la exposición del texto legal, la exposición de motivos, es muy técnica –es muy técnica– y está muy alejada de estos tintes chovinistas de los que se viste cualquier cosa en Cataluña cuando entra la política a hablar. A mí me ha parecido bien, este texto.

Este texto era un texto necesario, y que frente, aquí, a algunas críticas que se han hecho, de que, bueno, esto no..., sobre todo por parte del Grupo de VOX, que considera que se carga no sé qué..., no sé qué..., digamos bienes inmanentes de la persona, etcétera, y se deja en grave riesgo a una persona, y usted ha puesto aquí un ejemplo de una pobre incapaz que por cinco euros sufre abusos sexuales... Oiga, esta normativa también cubre estos estos supuestos, y no se la han inventado aquí, ¿eh?, los malignos separatistas. Esto es que es de la convención de Nueva York del año 2006.

Y nosotros, como españoles, hemos firmado esta convención. Y, por lo tanto, estamos obligados a trasponer a nuestra normativa nacional aquello que se acordó hace, pues, un porrón de años en la convención de Nueva York. Y yo creo que lo que hace esta normativa es trasponerlo, ¿eh?, lo de la convención de Nueva York; no el señor Pedro Sánchez, la convención de Nueva York.

Y yo creo, también, que eso que dijo la convención de Nueva York es más respetuoso con las personas discapacitadas. Y en vez de sustituir su voluntad, la complementa y les asiste para la toma de decisiones. Y a nosotros nos parece que eso está bien, porque es más respetuoso con las personas y es una forma más moderna de enfocar las discapacidades.

Por lo tanto, teniendo en cuenta la convención internacional de Nueva York de 2006, teniendo en cuenta la Ley 8/2021, de 2 de junio, estatal, y teniendo en cuenta también el Código civil catalán en el libro segundo y el artículo 129 del Estatuto de autonomía, pues, oigan, toca tocar el Código civil de Cataluña y adaptarlo a la normativa estatal y a la convención de Nueva York.

Este decreto..., también hay que entender –y así lo vemos nosotros– que es un régimen transitorio hasta la modificación más profunda del libro segundo del Código civil catalán. Yo creo que la Comisión de Codificación que la señora *consellera* ha nombrado ha jugado un importante papel, porque ha redactado realmente unos preceptos que son razonables, aplicables, sensatos, acordes con la ley estatal –¡cuidado!–, a pesar de que esto yo... Lamento darle un disgusto, señora *consellera*, pero sí, es acorde a la ley estatal, y está bien que sea así, porque es más respetuoso también con la discapacidad que pueda padecer cualquier persona de España que esté en uno u otro sitio. No podemos tener diecisiete regímenes de discapacidad en España, es normal.

Y por eso también es alucinante que, por parte de la diputada de la CUP, se duela de que no hay una modificación procesal: «Ostras, ¡qué pena que no tenemos también diecisiete procedimientos diferentes en España y nosotros no podamos tocar el procedimiento y hacerlo a nuestra forma!» No sé, ojalá en Europa tuvieran unos pocos procedimientos judiciales y que todos fueran absolutamente homologables.

No hay nada malo en proteger a las personas en amplios espacios de protección de derechos. No hay nada malo en que tengamos la misma protección de derechos de los discapacitados en Cataluña que en Extremadura, y que, por tanto, nuestra adecuación del derecho civil propio sea acorde, uniforme, homologable a la que se hace en el resto de España. Por lo tanto, también por ahí Ciutadans lo ve como una reforma muy razonable y muy realista.

También quería comentarles que nos parecen razonables las previsiones que se contienen para los operadores jurídicos, o sea, que tengan la potestad de tramitar este tipo de expedientes de asistencia a los discapacitados..., que la tengan los jueces, pero también los notarios. Eso yo creo que es un acierto en la ley catalana, contrariamente también a lo que piensa la compañera de la CUP. Desaparecen, por tanto, las tutelas, las curatelas, las patrias potestades prorrogadas.

Y, en definitiva, yo creo –y no me voy a extender aquí mucho– que las personas discapacitadas salen ganando. Yo creo que esta normativa debía adaptarse; no había otra que hacerlo, porque, si no, nos quedamos con un vacío legal importante en Cataluña. Creo que se adapta bien. Creo que, sobre todo pensando en esas personas y en el respeto al que me refería, que consagra la convención de Nueva York, pues, se ha hecho con garantías suficientes, y que, por tanto, esta norma puente –porque es una norma puente hasta que se legisle esta modificación del libro segundo del Código civil catalán– es suficiente.

Por lo tanto, sin extenderme más, daremos apoyo a esta convalidación del decreto.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Eva Parera.

Eva Parera i Escrichs

Gràcies, presidenta. Bona tarda a tots. Jo seré breu, perquè crec que l'anàlisi sobre aquesta qüestió l'hem de tenir sobretot quan estiguem tramitant el projecte de llei de modificació del Codi civil, que és allà on realment hem d'entomar les qüestions més complicades del desenvolupament d'aquesta modificació que estem fent, no?

Nosaltres votarem a favor d'aquest decret llei, perquè en el fons estem eliminant una discriminació. I crec que estem davant d'una obligació no només legal, sinó també davant d'una obligació moral; vull dir, aquí hi ha un deute pendent amb les persones amb discapacitat. I, per tant, en aquest sentit, aquí fem el primer pas, doncs, per eliminar aquesta discriminació, i en aquest sentit serà, el nostre vot, favorable.

Però sí que voldria fer algunes observacions. La primera d'elles és el sistema que estem utilitzant. Jo crec que estem fent un abús dels decrets llei. Ens estem malacostumant a legislar a través d'un decret llei. Aquí entomem una qüestió que és d'un calat profund, important, a través d'un decret llei que té una vigència de dotze mesos, i, per tant, crec que no seria el camí més adequat.

Estem parlant d'una de les reformes més grans que s'han fet en dret privat, jo crec, des de que tenim democràcia. És una reforma del dret privat importantíssima, que no només afecta el Codi civil, sinó que afecta un munt de normatives que se'n desprendran, d'aquest canvi que avui posem sobre la taula, no? I això s'ha de fer amb molt de rigor. I s'ha de fer amb molt de rigor no només amb el contingut de la reforma, sinó també amb la seva tramitació, no? I aquí deixo aquesta petita crítica, que crec que, doncs, anem sempre amb presses, anem amb decrets llei, anem amb poc debat, i crec que aquí..., no seria la manera de procedir.

Estem parlant d'una reforma que no només suposa un canvi legal. Jo crec que ens equivoquem si entomem això només com un canvi legal. Aquesta reforma suposa un canvi conceptual, un canvi de mentalitat a molts nivells, molt profunds, i hem de ser capaços de garantir-ne una bona aplicació. Perquè, al final, aquí el que diem és que a partir d'ara cada cas és únic i cada cas té una solució individualitzada i personalitzada i adaptada a aquella persona concreta. I aquí, per tant, hem de ser capaços de poder facilitar aquests suports individualitzats i adaptats a les necessitats de cada una de les persones, amb la seva pròpia discapacitat.

I aquí poso sobre la taula un dels punts que durant el debat que tinguem en la tramitació del projecte, doncs, serà cabdal, almenys pel nostre grup, que és: hem de ser capaços d'evitar que aquestes mesures de suport que necessiten aquestes persones els hi suposin una despesa inassumible, perquè això és un risc real que tenen aquestes persones. És a dir, ara canviem tot el sistema, adaptem tot el sistema a un suport individualitzat, però aquest suport individualitzat s'ha de garantir que és perfectament assumible en tota la seva dimensió per la persona que l'ha de rebre, no? I això suposa una tasca titànica per part de l'Administració pública, a l'hora de poder facilitar això.

Com he dit, el nostre vot, favorable. Em reservo els... Jo crec que el debat que crec que hem de tenir en comissió, amb un projecte de llei de modificació del Codi civil..., molt més asserenat, molt més ponderat i molt més meditat que no pas aquí, una tramitació d'un decret llei. El nostre vot, favorable.

I jo sí que els emplaço a... Tenim dotze mesos; és molt poc temps, passa volant. Comencem ja, a partir d'avui. Que quedi això aprovat i comencem ja a posar-nos en aquesta modificació, que és molt necessària. Perquè, com dic, no només hem d'afrontar la modificació del Codi civil, sinó que se'n derivaran moltes modificacions de moltíssimes altres normatives.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora Parera. A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Pere Albó.

Pere Albó Marlés

Bé; moltes gràcies, presidenta. Consellera, senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari de Junts donarà suport, per descomptat, per convalidar aquest decret, aquest Decret llei 19/2021, aprovat el passat 31 d'agost i pel qual s'adapta, com s'ha estat explicant, el Codi civil de Catalunya a la reforma del procediment de modificació judicial de la capacitat.

La veritat és que ahir, quan estava barrinant, no?, una mica, ja, aquesta intervenció... Bé, em va agradar molt i em va interpellar la interpellació –mai millor dit– que el Grup Parlamentari d'En Comú Podem feia sobre la situació del jovent, i, bé, el concepte d'adultocentrisme, no?, que ens van explicar i que van estar debatent d'una manera molt interessant amb la consellera, i, en definitiva, un adultocentrisme –que

jo no coneixia aquest concepte i l'he consultat, no?— que, bé, en fi, de fet, és menys-tenir l'opinió dels joves o menystenir l'opinió dels infants.

Bé, en fi, crec que aquests debats com el que avui portem aquí són d'un calat extraordinari. I més enllà, potser, no?, del petit article, de la normativa, de la disposició transitòria, de la disposició final, és d'aquelles coses fonamentals, importants, transcendents, que realment, doncs, podem fer aquí.

I de la mateixa manera que es deia que no podem tenir una visió que menyspreï i que hem d'anar superant aquest menyspreu cap als joves i aquella desídia, aquella cosa de «quan siguis gran ja ho entendràs» i tots aquests clixés que segurament tots tenim o hem tingut incorporats..., bé, amb una visió de la política, en aquest sentit, de pedagogia també, que també la té, hem d'anar canviant aquests perfils, aquests clixés i aquestes mentalitats. I aquesta també és una feina que es fa des d'aquí.

Per tant, estem parlant –i, en aquest sentit, el que avui estem aprovant ho és– d'anar llimant i de canviar paradigmes, com s'ha dit, i, com bé hi ha gent que ho ha analitzat, doncs, aquesta proposta ho ha definit.

I, efectivament, pensem que estem davant d'un canvi de paradigma. Efectivament, també, com s'ha dit, s'haurà d'anar treballant, doncs, en tot el procés d'adaptació de llibre segon, però en aquest moment es feia necessari fer aquesta aprovació. Però aquesta aprovació, el que portem avui a aprovació, ja incorpora, eh?, aquest canvi de paradigma: allà on lo que era una «incapacitat» passa a ser «persones amb discapacitat». I, fonamentalment, també com es deia en el debat d'ahir, es tracta d'«acompanyar», d'«assistir». I això jo crec que és una concepció que entre tots hem d'anar fent; que, com pluja fina, l'anem interioritzant i vagi calant en tot el que és aquest món de l'assistència a la discapacitat.

Aquest decret llei, aquesta regulació, doncs..., bé, d'alguna manera fa això i replanteja la tutela, la curatela i la potestat parental prorrogada o rehabilitada, que ja no es poden constituir en relació amb les persones majors d'edat. Això és, com s'ha dit, una transformació de molt de calat. I, bé, aquestes són figures que queden reservades per als menors d'edat, en espera del que acabem legislant.

Per tant, s'estableix una institució que fonamentalment pivota tota al voltant de l'assistència a les persones que ho necessiten. I això, doncs, efectivament, implica donar-los dignitat, clar que sí. I això hem de verbalitzar-ho, hem de dir-ho i hem de defensar-ho.

I excepcionalment, contràriament –estic d'acord amb algun representant que ho ha fet notar–..., pot tenir caràcter representatiu. I, per tant, alguns exemples, diguéssim, tremends, no?, que s'han posat, de situacions concretes, no queden –s'ha de dir, perquè, si no, pot quedar la idea que no és així– en l'oblit ni queden deseparats ni res que s'hi assembli, eh?

Fonamentalment es tindran en compte, en la mesura en que es puguin tenir en compte, la voluntat, els desitjos, les preferències de la persona. Fonamentalment se l'escoltarà i se li donarà dignitat. Se li donarà una dignitat que potser, per la manera que fins ara estaven..., com s'ha dit, funcionaven, per tradició, algunes institucions, doncs, li mancava. O almenys la voluntat d'aquesta reforma és anar tendint i anar generant totes les peces que provoquin i vagin en aquest camí.

En definitiva, podríem estar detallant la normativa, però, bé, per acabar, ja per anar acabant, crec que el fonamental és aquest concepte, no?, polític.

Abans de venir he volgut mirar unes quantes dades, i m'ha semblat molt interessant traslladar el següent, i és que al voltant del deu per cent de la població mundial –és a dir, 650 milions de persones– viu amb una discapacitat. De fet, constitueixen la major minoria del món. I aquesta xifra està augmentant, evidentment, a causa del creixement de la població, dels avenços de la medicina i del procés d'envelliment, segons diu l'Organització Mundial de la Salut. I als països on l'esperança de vida és superior a setanta anys, de mitjana al voltant de vuit anys o l'11,5 per cent de la vida d'un individu –de mitjana– pot transcórrer amb incapacitats.

Per tant, també aquesta és una normativa..., una adaptació a una evolució i a uns temps com els presents i els que han de venir.

No em puc estar, finalment, de dir que s'ha retret, doncs, que sembla que hi hagués pocs fulls, no? I, com molt bé ha explicat la representant de la CUP, la competència en dret civil és absolutament plena, però diguem-ho tot: les modificacions que fan gruix..., és perquè són modificacions del Registre de la Propietat o del Registre del Notariado o del Registre Civil, etcètera. Si volen que la consellera vingui amb un gruix més gran, els invito a traspasar totes aquestes competències, que estic segur que les gestionarem de manera adequada. És més, bé, seria desitjable.

En qualsevol cas, jo crec que té un punt de demagògic, quan s'ha explicat i s'ha portat aquí amb tota la coherència, dir que anem a la bona de Déu, no?, d'alguna manera, i que es presenta aquesta proposta d'una manera improvisada. Aquesta proposta ve amb tota l'honradesa del món i explica, doncs, que hi ha hagut un canvi legislatiu, que ens hi estem adaptant, mentre estem redactant una llei definitiva, una modificació definitiva. Per tant, crec que aquesta crítica, sincerament, no és justa, i així ho volem explicar.

La veritat és que ens sembla que aquesta reforma va en la línia del que, com dic, els nous temps exigeixen. És una millora, tal com s'ha dit, per a les persones a les que va dirigida. I, per tant, el nostre vot serà entusiasta a favor, eh?

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies. I, finalment, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Jordi Orobitg.

Jordi Orobitg i Solé

Moltes gràcies, senyora presidenta. Diputades, diputats, bé, ens trobem davant de la convalidació del Decret 19/2021, de 31 d'agost, pel qual s'adapta el Codi civil de Catalunya a la reforma del procediment de modificació judicial de la capacitat. Com a titular, jo crec que tots devem convenir que no és gaire atractiu, i prova d'aquest fet és la manca d'entusiasme en el Ple per al seguiment d'aquesta sessió.

Però el que també és cert és que tots hauríem de tenir la consciència que moltes vegades en aquest Ple ens omplim la boca parlant de les conseqüències de la pandèmia, de la salut mental, de tot allò que comporta, i algú s'ha d'ocupar de regular el que passa amb aquestes situacions i, en aquest cas, d'ajudar les persones que es troben en aquesta situació per poder desenvolupar la seva activitat amb normalitat i amb dignitat, no? I aquest és el cas en el que ens trobem, la necessitat de regular aquests supòsits, perquè, en definitiva, fa bé a una part important de la nostra societat que es troba afectada per aquestes circumstàncies.

La meua intervenció no diferia molt de les de la resta. En definitiva, es tractava d'analitzar una mica allò que diu el decret: el perquè, el perquè d'una manera o el perquè d'una altra; si enteníem que existia quelcom que calia millorar. Però crec que, fruit del decurs del debat, correspon una mica defensar la tasca, en aquest cas, del departament i, sobretot, de la Comissió de Codificació, que crec que té una trajectòria que l'avalua i prou important com perquè no es posin en qüestió els seus treballs, no?

Diuen que un veu la palla a l'ull aliè i no veu la biga en el propi, i hem escoltat aquí un diputat socialista qüestionant com s'ha fet aquest decret, les presses per fer aquesta regulació, aquesta pretesa asincronia amb la legislació de l'Estat, quan aquells que veuen l'Estat espanyol, l'estat de les autonomies, com quelcom piramidal haurien de preveure els efectes que tenen les regulacions que s'adopten al Congrés dels Diputats en els diferents ordenaments jurídics que coexisteixen en aquest tan seu estimat estat que es diu «Espanya», no?

I per què és així? Perquè si, certament, la Generalitat de Catalunya –en aquest cas, el Parlament– té la competència legislativa, doncs, pel dret substantiu en l'àm-

bit del dret civil, en el que no en tenim és en el processal. I, lògicament, en tant que aquesta competència rau en l'Estat espanyol, no pot existir una previsió normativa de la Generalitat en aquest àmbit sense conèixer primer les figures que en l'àmbit processal regularan tots aquests processos, en aquest cas, de configuració de l'assistència per a les persones que es troben en aquesta situació.

Només han necessitat tres legislatures socialistes per adaptar-se a allò que deia el conveni de Nova York del 2006: dos del president Zapatero i una del president Sánchez. I, en aquest cas, han demanat que en tres mesos el Govern de Catalunya fes una adaptació, en aquest cas, del Codi civil, per poder donar resposta a la modificació que fonamentalment en l'àmbit de la jurisdicció voluntària i la llei d'enjudiciament civil comporta la Llei 8/2021 que va aprovar el Congreso de los Diputados.

I ho retreuen com si aquest Parlament no hagués fet res en aquest àmbit, quan..., res més lluny de la realitat. Jo voldria recordar que la pròpia Llei 25/2010, de 29 de juliol, del llibre segon del Codi civil, relatiu a la persona i la família, ja incidia i regulava molts dels àmbits que preveia la convenció.

Però també que, la passada legislatura –és a dir, no fa pas tant–, la Llei 6/2019, de 23 d'octubre, de modificació del llibre quart del Codi civil, relatiu a les successions per garantir la igualtat de drets i la no-discriminació de les persones amb discapacitat sensorial... I la Llei 9/2020, de 31 de juliol, de modificació del llibre segon del Codi civil, i la Llei 15/2009, de mediació en l'àmbit del dret privat, que va servir, entre altres modificacions troncal, per substituir el terme «incapacitat/incapacitada» pel de «persona amb la capacitat modificada judicialment». Ara probablement hauríem de preveure..., en el projecte de llei de modificació del Codi civil també haurem de preveure la capacitat modificada judicialment o notarialment, en tant que el decret que avui es porta a convalidació ho preveu, no?

Però, més enllà d'això, tampoc vull oblidar –i abans n'ha fet esment la consellera– els treballs que s'estan fent des del Departament de Justícia amb relació a l'avantprojecte per al projecte de llei de modificació del llibre segon del Codi civil. I, en aquest cas, només cal consultar el web del Departament de Justícia per comprovar que el 15 de juliol de 2020 –encara amb la conselleria antiga, la consellera Capella– es va iniciar la fase d'instrucció del procés participatiu que volia, en aquell moment, no?, donar veu a les persones i institucions afectades, i que entre el 16 i el 30 d'octubre es va procedir a la fase de retorn que permet extreure les conclusions sobre les que ha d'orbitar el projecte de llei.

Per tant, treballant acuradament, de manera ordenada, el lògic és fer aquest procés participatiu. De resultes del mateix... Em queden cinc minuts, em sembla, eh? *(Veus de fons.)* De resultes del mateix, doncs, fer refosa de tots aquests treballs per veure, junt amb la Comissió de Codificació, quins han de ser els treballs que han de permetre configurar aquest projecte de llei, que s'ha de sotmetre, en aquest cas, a consideració del Parlament.

I, a nosaltres, en aquest extrem... Home, entenem que la convalidació del decret llei, atès que fa la pròpia previsió, el mateix, de que en el termini de dotze mesos caldrà presentar un projecte de llei... El lògic és que no es demani la tramitació com a proposició de llei, i per nosaltres constitueix una millora evident que es fa amb totes les garanties, venint de qui ve. Nosaltres tenim, a diferència d'algun dels grups que ha participat amb anterioritat a aquest portaveu, doncs..., entenem que la Comissió de Codificació mereix tot el reconeixement i tot el respecte per la seva tasca.

El Codi civil de Catalunya és un dels codis civils més avançats del continent europeu; així ho reconeixen tots els doctes en la matèria. I, per tant, entenem que qualsevol crítica, més enllà d'un mer posicionament polític que vulgui desgastar o qüestionar la tasca que es fa, en aquest cas, des de la conselleria o des del mateix Govern, no té més recorregut, no?

Per la resta, insistir només en alguna de les precisions que s'han fet, també, per la companya de la CUP, quan feia una crítica respecte a la possibilitat de que es pugui

gestionar notarialment aquesta sol·licitud d'assistència. Crec que des del seu posicionament polític la podem comprendre, però que es pugui fer des de la via notarial no obsta que també es pugui fer des de la judicial. I, per tant, nosaltres, en tant que existeixi la garantia de que existeix una dualitat de procediments, un en l'àmbit públic i un altre en el semipúblic –cal recordar també que els notaris tenen una funció pública–..., per nosaltres són totes les garanties; primer, de prestació del servei i de qualitat i, en segon lloc, de que totes les persones, independentment de quina sigui la seva capacitat econòmica, poden accedir, lògicament, a totes aquelles previsions que fa la llei al respecte.

Doncs, per tant, nosaltres, lògicament, hi votarem favorablement, com era de preveure, en aquest cas, consellera, i lògicament ens hi oposarem si algú demana que es tramiti com a proposició de llei.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Acabat, doncs, el debat, procedirem a la votació. D'acord amb l'article 158.3 del Reglament, recordin que s'entén que els vots afirmatius són vots favorables a la validació del decret llei i els vots negatius són vots favorables a la seva derogació.

També recordin que han d'ocupar... (*Veus de fons.*) Sí, continuo... He tocat ja el timbre amb antelació; que el senyor Orobítg ha pensat que li estava coartant la paraula, però era justament perquè poguessin venir tots els diputats.

Un recordatori de que han d'ocupar l'escó que tenen habilitat per a la votació, perquè, si no, es podrien trobar que el seu vot no quedés comptabilitzat. (*Veus de fons.*) Ah, poden tenir el vot delegat. Pot ser que els diputats que no hi siguin tinguin el vot delegat.

(*Pausa llarga.*)

Sí; passem a votar la validació del Decret llei 19/2021.

Comença la votació.

El decret llei ha obtingut 111 vots a favor, 11 vots en contra i 9 abstencions.

Vist, doncs, el resultat de la votació (*aplaudiments*), el decret llei ha estat validat.

D'acord amb l'article 158.4 del Reglament, un cop validat aquest decret llei, pregunto a la cambra si hi ha algun grup parlamentari que vulgui tramitar-lo com a projecte de llei. (*Pausa.*)

D'acord. Doncs, atès que no hi ha cap petició, aquest decret llei no es tramitarà com a projecte de llei.

Interpellació al Govern sobre l'escola inclusiva i la lluita contra la segregació escolar

300-00043/13

I passem al setzè punt de l'ordre del dia, la interpellació al Govern sobre l'escola inclusiva i la lluita contra la segregació escolar. Presentada per la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula, per fer l'exposició de la interpellació, el diputat senyor Carles Riera.

Carles Riera Albert

Bé; gràcies, presidenta. Conseller, bona tarda. Començarem aquesta interpellació. Bé, conseller, en primer lloc, jo voldria que parléssim de model escolar. Com vostè sap, és una discussió, és un debat que ja hem tingut, que tindrem avui i que probablement continuarem tenint durant un temps, atès que es tracta d'una discussió viva sobre la qual mantenim alguns acords i bastants desacords, i aleshores ens sembla important, en una interpellació com aquesta, començar per situar aquest debat, perquè és d'aquest debat que nosaltres en derivem després les conclusions i propostes conseqüents.

Òbviament, nosaltres partim de la base de que, si més no en termes teòrics, compartim que el model escolar ha de lluitar contra la segregació escolar, ha de garantir la inclusió i ha de generar igualtat i equitat. Partim de la base, si més no, que en ter-

mes teòrics estem d'acord en aquests principis i objectius. Tanmateix, nosaltres considerem que l'actual model escolar i l'actual model educatiu a Catalunya en absolut garanteix aquests objectius; en absolut –en absolut.

Miri, al contrari, nosaltres pensem que l'actual model escolar, fonamentat sobre la LEC, és un model que, de manera estructural, de manera sistemàtica, genera segregació, no és inclusiu i genera desigualtats. Per una raó òbvia: no es tracta d'un model escolar únic, universal, públic, gratuït, com nosaltres defensem com a alternativa –després hi tornarem–, sinó que es tracta d'un model que ja estructuralment és segregat: centres públics, de titularitat pública; centres privats concertats, dintre d'ells també de diverses modalitats, fins i tot n'hi han que segreguen per sexe, que són elitistes, que no inclouen les diversitats del seu entorn, i centres privats. Per tant, per naturalesa –per naturalesa– el model escolar genera inequitats, genera desigualtats i, per tant, genera segregació. Això ens sembla una evidència.

Miri, és obvi que l'escola no té ni molt menys l'única responsabilitat en la generació de les desigualtats en la societat, eh? Les desigualtats es generen per moltes raons. Des del nostre punt de vista, d'això se'n diu «capitalisme», un sistema que, estructuralment, en la seva pròpia naturalesa, genera desigualtat; és més, es desenvolupa precisament per la pròpia existència d'aquestes desigualtats. Però també estarem d'acord –crec– que considerem que l'escola hauria de contribuir o a eliminar o, si més no, a reduir sensiblement i substancialment aquestes desigualtats, eh? És a dir, que aquelles desigualtats que es produeixen fora del marc escolar, l'escola hauria d'eliminar-les o, com a mínim, minimitzar-les radicalment.

D'alguna manera, l'escola seria un sedàs a través del qual la societat intenta minimitzar aquestes desigualtats, mitjançant, doncs, òbviament, tot allò que ha de significar l'escola d'igualació, d'equitat, d'igualtat d'oportunitats, d'inclusió, etcètera. Però clar, si el sedàs, si el filtre, no?, ja és en si mateix segregat, si en si mateix ja és generador de diferències i de desigualtats, el que fa l'escola no és minimitzar aquestes desigualtats; el que fa és reproduir-les.

I aquí està l'arrel del problema i l'arrel del conflicte: que el nostre sistema escolar no té la funció i la missió, o no està assolint l'eliminació de les desigualtats i de les inequitats socials, sinó que participa del sistema de reproducció d'aquestes desigualtats. És a dir, l'ascensor social no està funcionant, i darrerament, en els darrers anys, amb les retallades i l'augment de la segregació, doncs, encara menys.

Bé, per tant, nosaltres ens temem –i això és una crítica– que qui sosté aquest sistema, sabent que genera segregació i desigualtat, està normalitzant i naturalitzant aquestes desigualtats i aquestes inequitats. És a dir, si sostenim un sistema escolar que genera segregació, vol dir que, d'alguna manera, estem naturalitzant i normalitzant que aquestes desigualtats han d'existir, que, en tot cas, el que volem és regular-les, matisar-les, eh?, gestionar-les, però no hi ha unes bases en el sistema escolar per tal d'intentar combatre-les i eliminar-les, no? Per tant, aquest és un problema que m'agradaria discutir amb vostè i amb vostès.

Nosaltres considerem que sostenir aquest sistema escolar participa de la reproducció, no de l'eliminació de les desigualtats. És més, hi han partits polítics, forces polítiques, sectors socials, que, a més, ho defensen obertament, és a dir, que volen que hi hagi desigualtats. Per això generen encara o defensen un sistema encara amb major segregació i desigualtat, eh?, perquè volen que el sistema escolar el que faci és augmentar aquesta diferenciació i itineraris socials, etcètera, per mantenir clarament el sistema de classes.

Bé, nosaltres pensem que aquest no és el camí, i que si realment volem una escola inclusiva i una escola no segregadora hem d'anar al model que nosaltres defensem d'escola, amb un sistema únic, públic, universal i gratuït. I, miri, més tenint en compte que vivim en un país on, com a mínim, 400.000 infants viuen per sota del llindar de la pobresa. I miri, miri si falla el sistema escolar que totes les projeccions apunten que, anys després, un vuitanta per cent d'aquesta població continuarà sota

el llindar de la pobresa. Per tant, l'ascensor no funciona, conseller, i l'escola alguna responsabilitat hi té, des del nostre punt de vista.

Bé, com veu, nosaltres li estem proposant un altre sistema, una altra alternativa. Sé que no estem d'acord, però volem subratllar-ho en aquesta primera part de la intervenció. I precisament del que ens adonem, a la vista de les dades d'aquest inici de curs, és que el que estem fent és aprofundir en aquest sistema, en aquest model i en les conseqüències negatives que té.

Repetiré unes dades que en la seva compareixença a la Comissió d'Educació vostè em va dir que no eren certes, que no corresponien a la realitat. Bé, el que hem fet és tornar a les nostres fonts, contrastar-les, valorar-les novament, i, escolti'm, a nosaltres els números ens surten iguals que els que li vam plantejar a la Comissió d'Educació. I són números, són xifres que parteixen de les dades que vostès publiquen. Una altra cosa és que amb posterioritat aquestes dades hagin variat, encara no les hagin publicat i no hi hàgim tingut accés, eh? Però a la data que vostès les van publicar, aquestes eren les dades.

I a nosaltres els números ens diuen que l'oferta de places de P3 per al curs 21-22 –estem parlant de l'oferta en el procés de preinscripció de matriculació– ha caigut en un 24,60 per cent a la pública i ha augmentat un 14,20 a la concertada. En caiguda demogràfica, això, eh? –en caiguda demogràfica. I que l'oferta de places del 21-22 per primer d'ESO ha caigut un 28,79 a la pública i ha augmentat un 6,23 a la concertada.

Per tant, vol dir que el que estem fent és aprofundir en aquest sistema, quan sabem, a més, que hi han concertades amb places buides a les quals se'ls hi manté la totalitat del concert, quan sabem, a més, que –són dades que han sortit avui– la majoria de concertades, sota la tolerància, que jo sàpiga, del departament, estan cobrant quotes encobertament i il·legalment; sembla ser que, segons les dades que s'han publicat avui, una mitjana de dos-cents euros a Catalunya, la més alta de l'Estat.

Per tant, sota la tolerància del departament, es produeix aquesta sobreoferta inflacionada, amb un negoci il·legítim a través de l'ús d'aquestes places, que al que contribueix, òbviament, és a les desigualtats i a la segregació, sens dubte. I, miri, cal tenir en compte que –això també l'hi vaig dir, l'hi repeteixo ara– a Europa, la mitjana de l'alumnat que acudeix als centres públics se situa en un vuitanta-u per cent, mentre que a Catalunya no arribem al setanta per cent. A Irlanda el cent per cent d'escola pública; a Finlàndia el noranta-vuit; a Alemanya el noranta-cinc; a Portugal el vuitanta-vuit; a França el vuitanta-cinc; al Regne Unit el vuitanta-dos.

Escolti'm, si aquí estem amb aquestes xifres és que això és una opció ideològica, és una opció política dels qui tenen el poder en aquest país. Vostès aposten per aquest model. Vostès aposten per estar per sota dels percentatges europeus d'inserció a l'escola pública i això és una opció ideològica; que nosaltres els hi discutim i que no hi estem d'acord, i considerem que la realitat i les dades, malauradament, ens donen la raó en aquest sentit. I, mentrestant, també hem de dir que si ho comparem en el marc de l'Estat espanyol, resulta que la mitjana a l'Estat espanyol és del setanta-vuit.

Per tant, conseller, vostès estan perpetuant un model que no funciona des del punt de vista de generar ascensor social, igualtat i de lluitar contra les inequitats. I, mentrestant, ens trobem que a conseqüència d'aquest procés, en aquest curs, segons les nostres xifres, que sostinc i mantinc, s'han tancat noranta-dos grups públics, quan per mantenir l'inici de curs, amb les dades que el Procicat dona (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) quant a ràtios de vint per aula, necessitaríem un mínim de quaranta-tres grups més.

Per tant, un conjunt de dades i de consideracions –i acabo, presidenta–, que ens indica que tenim un problema de model. Tenim un problema de recursos gravíssim –després en parlarem–, tenim un problema molt greu de prioritats, però certament tenim un problema de model.

Gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

A continuació, té la paraula el conseller d'Educació, senyor Josep González Cambray.

El conseller d'Educació (Josep González Cambray)

Hola, bona tarda. Gràcies, presidenta. Diputat, diputades, diputats... Bé, doncs, hem tingut, senyor Riera, l'ocasió de compartir més d'un cop la nostra visió sobre el sistema educatiu. Jo l'hi diria al revés, eh?, pel que fa al model educatiu: jo crec que tenim molts acords i alguns desacords. Estem d'acord –cent per cent d'acord, no hi podem estar més d'acord– en que la prioritat d'aquest Departament d'Educació és acabar amb la segregació del sistema educatiu. Una segregació que no és més que un reflex social del que hi ha al nostre entorn. Però l'escola, és evident –i tant que sí!–, ha de funcionar i ha de fer aquest paper d'igualador, de minimitzar aquestes desigualtats. I, per tant, seguirem treballant per tal de minimitzar i eliminar, en un horitzó el més proper possible, aquestes desigualtats en el sistema educatiu.

Vostè comentava quin model d'escola compartim, no? Jo crec que compartim –i n'estic convençut, senyor Riera– un model d'escola lliure de segregació, lliure..., un model d'escola equitatiu, lliure de violències, lliure també –i tant que sí!– de qualsevol centre que discrimini per qualsevol raó i també els que discriminin per gènere, els que discriminin per sexe.

I ha fet l'afirmació de que l'actual model és un model que estructuralment és segregat. En aquest camí cap a les escoles lliures de segregació, coincidim –hi estem d'acord– en que hem fet camí; però és evident –ens ho hem de dir, ho hem de reconèixer–, ens queda camí per fer. I, per tant, aquesta és la voluntat del Govern: avançar de forma estructurada, de forma sistemàtica i de forma irremeiable cap a un sistema educatiu que no segregui, on no hi hagin segregacions.

I bàsicament, al meu entendre, tenint en compte el mapa educatiu actual –actualment tenim un mapa educatiu amb un setanta per cent d'oferta pública i un trenta per cent d'oferta en centres concertats–, nosaltres hem de treballar amb la realitat amb la que ens trobem. I a partir d'aquí, aquesta realitat no es pot canviar d'un dia per l'altre, ens hem d'anar adaptant, com no pot ser d'una altra manera, a donar resposta, curs rere curs, al mapa educatiu que ens trobem.

Aquest any hem construït vint-i-un centres públics nous. Aquest any tenim menys alumnes al sistema educatiu i més mestres. Aquest any hem fet canvis de titularitat de centres. Per tant, anem avançant. Però la nostra missió, com no pot ser d'una altra manera, és donar resposta a aquestes desigualtats en el mapa educatiu actual. I, escoltin, hi ha desigualtats entre escoles públiques, entre diferents escoles públiques, algunes properes; hi ha desigualtats entre escoles públiques i concertades; hi ha desigualtats entre escoles concertades i públiques, i també hi ha desigualtats entre escoles públiques i concertades.

Per tant, nosaltres el que entenem és que centres finançats amb fons públic, centres del sistema educatiu de Catalunya, han de compartir les mateixes regles de joc. I això vol dir bàsicament que han d'escolaritzar l'alumnat de la seva zona educativa. I això vol dir bàsicament aquesta distribució, repartiment de l'alumnat de forma equitativa en tots els centres finançats amb fons públics d'una zona educativa. I aquesta és la direcció en la que estem avançant.

Tenim plans de xoc contra la segregació, en alguns municipis del país, que estan funcionant molt bé. El que fan és, abans de l'entrada al sistema educatiu..., perquè un cop tens l'infant, el nen, la nena, el jove, a l'escola o a l'institut ja està allà. Per tant, abans d'entrar al sistema educatiu hem de ser capaços d'identificar l'alumnat amb necessitats socioeconòmiques, hem de ser capaços d'identificar l'alumnat vulnerable. I abans d'entrar al sistema, les mateixes regles de joc i distribució equilibrada de l'alumnat en tots els centres finançats amb fons públic. I això és el que estem fent. I aquest és el nostre camí. I aquest és el camí que també ens obre el decret d'admis-

sió, la nova programació educativa a partir del curs 22-23 per a tots els centres finançats amb fons públic, escoles públiques i escoles concertades.

Deixi'm que m'aturi en el tema de les dades, perquè la veritat, senyor Riera... Jo li passaré les dades, les dades actuals i les dades reals. No sé si es basen en dades d'oferta inicial, on, com vostès saben, el Departament d'Educació a dia d'avui el que fa és una planificació de l'oferta pública. Pel que fa a l'oferta concertada, amb l'oferta inicial el departament, per legislació espanyola, ha de sortir amb l'oferta dels concerts, independentment de si han estat concertats l'any anterior o no. I, per tant, jo el que li donaré avui són les xifres i les dades dels grups del curs 21-22. I, per tant, amb l'oferta dels grups 21-22 el que hem fet és: tot i tenir 3.200 alumnes menys al sistema educatiu català, hem mantingut l'oferta de grups d'infantil 3, i el que hem fet és: per no segregar –perquè la sobreoferta segrega–, hem reduït les capacitats d'aquests grups, i més de la meitat dels grups d'infantil 3 del país han sortit amb ràtios 24, 23 i 22 d'inici. El que hem fet és mantenir aquesta oferta 13. Tot i aquests 3.200 alumnes, jo els hi deia: hem mantingut pràcticament quantitativament l'oferta d'infantil 3, i això ha implicat que hi hagi..., que hi ha realment una reducció d'un dos per cent de grups a la pública a infantil 3, i un set per cent a la concertada, un set per cent amb relació als grups reals del curs anterior.

Però és que a l'institut, a l'ESO, a l'escola pública en tota l'ESO hem crescut en 154 grups i a la concertada se n'han perdut tretze. I aquestes són les xifres del nombre de grups del curs 21-22.

Aquí hi ha un altre àmbit que considero que és rellevant, què és el tema del nombre d'alumnes per aula. És tan o més important el nombre d'alumnes per aula..., també ho és el nombre d'alumnes per mestre, el nombre d'alumnes per professorat, però és que aquí –i no és una opinió, és un fet objectiu– cada cop més en el sistema educatiu català anem reduint aquesta ràtio «Nombre d'infants per mestre» o «Nombre de joves per professorat als instituts» –cada cop més l'anem reduint. I això és un fet objectiu, no és opinable. Aquesta ràtio..., cada cop més hi han més recursos als centres educatius per cada alumne present en un centre educatiu.

De fet, aquest curs –i això ho considero molt rellevant–, a infantil 3, per sota de ràtio. Ho dic, perquè ens ho anem dient i hi ha com aquella idea de dir: «Tenim les classes molt plenes.» En alguns llocs, és molt possible, però això també depèn de la situació demogràfica que anem consolidant i la situació demogràfica que va variant. Aquest any hem tingut menys alumnes a les escoles; per primera vegada tenim menys alumnes a primer d'ESO, i ens incrementa l'alumnat de batxillerat, i, sobre tot, en aquesta aposta que hem fet pels cicles formatius, incrementem en vuit mil els alumnes de cicles formatius.

I el que els hi deia –i vaig acabant–: pel que fa a infantil 3, un noranta per cent dels grups d'infantil 3 que hi ha en el país tenen menys de vint-i-cinc alumnes, i pel que fa a primer d'ESO, un setanta per cent tenen menys de trenta alumnes. Per tant, estan per sota de ràtio.

Gràcies, en seguim parlant després de la seva intervenció.

La presidenta

Gràcies, conseller. Per fer la seva rèplica, té la paraula el diputat senyor Carles Riera.

Carles Riera Albert

Gràcies, presidenta. Bé; gràcies, conseller, per la seva resposta. Celebro les coincidències d'objectius i de reptes que vostè ha volgut assenyalar com a coincidents, i, per tant, hem de parlar de recursos; li hem de posar nom, hem de materialitzar tot això per tal de fer-ho possible.

Miri, insisteixo amb els números que a nosaltres ens surten i que hem contrastat altre cop amb les fonts i que tindrem ocasió, espero, de contrastar fins a afinar-los definitivament. A nosaltres ens surten els números següents, si volem realment garantir una escola inclusiva en els mínims que la comunitat educativa entén que són

necessaris i imprescindibles per tal de realment tenir una escola inclusiva i que garanteixi equitat i que garanteixi la lluita contra la segregació, garantint les ràtios adequades i el personal docent i especialitzat necessari.

A nosaltres, ens diuen les xifres que ens en falten 4.392, de docents, eh?, per tal de poder garantir aquesta escola inclusiva. La promesa inicial sembla que era de 3.200 contractes. Finalment –segons les nostres xifres, hi insisteixo–, s'han reduït a 2.482, atès que en molts casos la incorporació ha estat de mitja jornada. I, per tant, en resum ens trobem 718 dotacions menys de les previstes i, finalment –i subratllo aquesta dada perquè em sembla molt rellevant–, 1.908 menys dels que realment serien necessaris per abordar els mínims d'aquesta escola inclusiva.

Per tant, hauríem de dotar tots aquests recursos. Òbviament, no tancar cap grup de P3 i de P4 públic. Anar desconcertant aquelles places concertades que no estan ocupades. Anar desconcertant els concerts amb les escoles de l'Opus Dei. Anar desconcertant les escoles que segreguen per sexe, les que són elitistes, les que volen contribuir vocacionalment a la segregació i no volen incloure el conjunt de les diversitats que hi han en el seu territori. I, òbviament, tot això, aprofitant la davallada demogràfica, segurament ens ajudaria a anar creant aquest marc de discriminació positiva de l'escola pública que nosaltres considerem que és imprescindible com a estratègia de les polítiques públiques per tal d'assolir aquests objectius que hem coincidit inicialment que compartíem.

I això podríem estendre-ho, òbviament, a totes les etapes educatives, a tots els cicles educatius, passant per la formació professional –n'hem parlat molt, se n'ha parlat molt, se'n continuarà parlant–, per tal de no passar per situacions com les que ha hagut de passar l'alumnat i les seves famílies, que apostaven per la formació professional en aquest curs, per tal de garantir una plaça pública, gratuïta, accessible, en la família professional demanada, en una proximitat espacial i territorial que no impliqui un sobre esforç ni un sobre cost, etcètera, i que no ens deixi a 1.300 persones que s'han quedat fora de joc, que s'han quedat, diguéssim, arraconades o desplaçades per aquest error de planificació i aquesta, finalment, gestió insuficient a l'hora d'intentar esmenar-lo.

I, en definitiva, parlem de pressupost. La LEC marca el sis per cent; com a mínim hauríem d'arribar immediatament al 4,7, que és la mitjana europea –com a mínim, eh? Com a mínim, jo crec que aquest seria un objectiu més que desitjable.

I per acabar –no em donarà temps d'abordar molts altres temes–, òbviament –jo crec que sí, aquí segurament estarem molt d'acord–, hem de treballar de valent per tal que la llengua catalana sigui la llengua vehicular de la nostra escola, que sigui la llengua comuna entre les diferents persones i comunitats lingüístiques de la comunitat educativa de cada escola. I, per tant, això vol dir reforçar el sistema d'immersió, però a més treballar per tal que la llengua catalana sigui una llengua normalitzada d'ús social a l'escola i per tal d'aturar els continus atacs que venen de sectors que el que volen és fer desaparèixer la immersió i la normalització lingüística de la llengua catalana. Això ens sembla molt important.

Quan he parlat de recursos, no em vull oblidar –i ara faig inventari ràpid, perquè el temps se m'acaba–..., no vull oblidar la nostra no demanda i proposta, la nostra exigència realment de que, malgrat aquestes oposicions que s'han produït i que des del nostre punt de vista eren innecessàries i mai s'haguessin hagut de produir, el Govern garanteixi l'estabilitat i la fixesa de totes les interines que estaven en abús de llei i que, per tant, tenen tot el dret del món a assolir una fixesa i una estabilitat garantida.

I, per últim, conseller, necessitem una escola que sigui obertament feminista, que sigui obertament antiracista, que sigui obertament antifeixista. I això s'ha de traduir en els currículums, en els programes educatius –això ha de ser explícit– i en la formació del professorat. Aquí tenim un repte molt important.

I, finalment, una escola democràtica, realment participativa. I, per tant, tornem a donar el pes que tenen i que han de tenir en la comunitat educativa els consells esco-

lars i els claustres, i fugim d'aquest model vertical que s'ha anat imposant, amb falta de diàleg, de comunicació i de concertació.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula el conseller d'Educació.

El conseller d'Educació

Gràcies, presidenta. Diputat Riera, i tant!, afinem els números, eh?, perquè em preocupa que siguin tan dispars, quan els que els hi he traslladat són els grups reals que hi han a les escoles del país aquest curs 21-22.

Vostè parlava d'escola inclusiva. Doncs parlarem d'escola inclusiva. El primer que li vull dir quan parlem d'escola inclusiva és que som plenament conscients que, malgrat la feina feta, ens queda camí per fer per arribar a una escola plenament inclusiva, en som conscients. I, com en som conscients, el que hem de ser capaços entre tots és de marcar-nos aquest objectiu d'on volem arribar, de què necessitem perquè l'escola realment sigui inclusiva. Tindrem una escola inclusiva quan tots els nens, nenes, joves, tot l'alumnat escolaritzat a totes les escoles del país disposi de tots els recursos necessaris per acompanyar aquesta escolarització. I, per tant, aquest és l'objectiu i aquí és cap a on anem.

Ara bé, hem de dir també que els passos que s'han fet els darrers anys en escola inclusiva han estat molt importants. Des de la publicació del decret d'escola inclusiva, l'any 2017, s'han incrementat en un vuitanta-un per cent els recursos d'inclusiva als centres educatius –i aquest és un fet: hem incrementat en un vuitanta-un per cent els centres d'inclusiva als centres educatius–, i un vint-i-set per cent d'increment dels professionals dels serveis educatius.

I pel que fa a aquest curs..., li poso alguns exemples concrets d'aquest avanç que anem fent, any rere any, per donar resposta a aquesta escola plenament inclusiva. Alguns exemples concrets d'aquest curs 21-22 són que hem dotat amb 284 noves dotacions de personal d'educació inclusiva, tant pel que fa a docents en centres educatius com professionals dels serveis educatius i personal d'acompanyament educatiu; s'incrementa aquest curs 21-22 en un vint-i-dos per cent la inversió en monitors de suport educatiu per a alumnat amb NESE, alumnat..., amb vetlladors; aquest curs 21-22 disposarem també de 182 noves places a les unitats d'escolarització compartida. I així diferents actuacions concretes que el que ens fan és dotar de més recursos aquesta escola inclusiva.

A finals d'octubre –i això també estava previst–, es va aprovar una proposició en aquest Parlament. A finals d'octubre, també, constituïm la taula per a l'educació inclusiva, impulsada pel departament, amb totes les entitats i la comunitat educativa. I, per tant, tenim clar quin és l'objectiu. Aquest Parlament crearà una comissió d'estudi per a l'escola inclusiva –benvinguda sigui–, i, per tant, doncs, tenim clar quin és l'objectiu cap a on volem anar.

Hem mantingut els recursos addicionals covid. I això és molt important, eh? Per al curs 21-22 hem mantingut tots els recursos addicionals pel que fa a professionals, pel que fa al pla de millora d'oportunitats educatives, amb 517 centres educatius –aquest acompanyament amb accions concretes per a l'alumnat vulnerable i per a les seves famílies. I tots aquests recursos els mantenim per a aquest curs 21-22.

Deia vostè el tema de la formació professional. A veure, deixi'm un moment si us plau, eh?, perquè... Intentaré que realment puguem compartir aquest plantejament. No deixem ningú fora de la formació professional. Tothom que vulgui cursar formació professional hem aconseguit, amb una resposta excepcional arran d'un increment de sol·licituds, que tothom que vulgui estudiar formació professional en el procés ordinari tingui plaça de formació professional. El que no podem garantir ni podem garantir mai és aquell alumne que fa una sol·licitud en formació professional en un centre concret i només vol anar en aquell centre.

Garantir donar resposta al cent per cent a totes les sol·licituds en uns estudis que han de donar sortida a un món laboral i a una demanda del mercat..., doncs si hi han trenta-cinc alumnes en un grup i hi han trenta-tres places, no crearem un grup per a aquells dos alumnes, i si no vol anar a un altre centre no hi anirà. Tot i així, aquells 1.300 alumnes a dia d'avui ja són menys de mil, perquè estem fent aquest acompanyament individualitzat per oferir aquesta orientació a aquestes places.

Deia vostè –molt important–: «Ens hi trobarem, els recursos són importants.» I tant que sí!, els recursos són molt importants. Però trobem-nos-hi, parlem de pressupost, parlem d'inversió educativa, parlem de temes concrets. Més recursos per a l'educació, i tant que sí!

I després –i acabo–, tema currículum, formació professional. Aquí coincidim. Avancem des del Govern per una escola més democràtica –i tant que sí!–, més social, més verda, més feminista i en català.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, conseller.

Interpel·lació al Govern sobre el curs escolar 2021-2022

300-00047/13

Passem al dissetè punt de l'ordre del dia, la interpel·lació al Govern sobre el curs escolar 2021-2022, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Té la paraula, per fer l'exposició de la interpel·lació, el diputat senyor Jordi Albert.

Jordi Albert i Caballero

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, conseller, treballadors i treballadores de la casa, gràcies per estar aquí aquesta tarda. Normalment, les interpel·lacions després de votacions no acostumen a ser gaire reeixides, en el sentit de que no acostuma a haver-hi gaires diputats. Però com que en aquesta legislatura estem al cinquanta per cent i tenim moltes ganes d'estar en el Ple, doncs agraeixo que en aquesta interpel·lació estigui pràcticament la totalitat de l'hemicicle permès en aquesta sala.

I segona, permetin-me una llicència, però aquestes coses, a vegades, encara que aquest Parlament es mereix el màxim rigor, i per això estem aquí, per dotar-lo del màxim rigor, li vull agrair al diputat Jordan la seva bona vestimenta, amb aquesta fantàstica americana que porta, que és exactament igual que la meua. *(Remor de veus.)*

Bé, ara sí, entrem en matèria. Conseller, després de que el company Riera hagi estat en el faristol i hagi traslladat totes les seves qüestions i que..., després de que va vostè venir a comparèixer, a petició pròpia també, a la Comissió d'Educació i que vam tenir oportunitat de debatre en profunditat sobre tot l'àmbit de l'inici de curs, també creïem que era oportú, també, fer-li una sèrie de qüestions per tal d'aprofundir encara molt més en aquelles qüestions que potser, i una vegada ja han passat unes setmanes des de l'inici de curs, doncs, ara és bo actualitzar.

I, per tant, un dels elements importants i que jo crec que seran claus en aquest curs 21-22 és, precisament, la gestió emocional. Els nostres infants, els nostres adolescents..., tot just fa dos dies sortia un informe d'UNICEF on afirmava, on destacava una dada que crec que no només ens ha de fer reflexionar com a societat, sinó que a més ens ha de fer prendre mesures, ens ha de portar a prendre..., a aportar solucions a aquesta problemàtica: «Un de cada set infants o adolescents compresos entre els deu i els dinou anys a nivell mundial» –un de cada set– «té un problema de salut mental diagnosticat» –un de cada set. Aquesta dada s'ha agreujat, i molt, a partir de la pandèmia. Per tant, crec que és important que focalitzem, també, des de l'acció educativa..., des de la nostra pròpia acció social, tenir en compte aquests paràmetres, aquestes dades, i donar-hi la volta.

I aquí és important, perquè, vostè, conseller, quan va comparèixer a la comissió, ho va deixar molt clar: gestió emocional a les nostres aules; gestió emocional i formació dels nostres docents; gestió emocional dins de tota la comunitat educativa. És transcendental. I que afrontem la problemàtica de salut mental de cara, amb fermesa, amb convicció i sempre sempre sempre amb optimisme, perquè guanyarem aquesta xacra.

I precisament aquí el paper de l'escola inclusiva és rellevant. I no hi entraré gaire en profunditat, perquè el diputat Riera ja ho ha fet anteriorment amb aquesta interpellació, però sí que és cert i compartim, en efecte, també, en la mateixa línia que ha exposat el conseller, que hem d'anar avançant, i fer-ho segurament a un ritme molt més alt, cap a una escola inclusiva de veritat. I, per tant, el nostre país, també, per combatre això, ha de ser un país que no segregui.

I aquí també els diputats i les diputades hi tenim molt a dir, perquè certs discursos que hi han en aquest faristol fan vergonya; certs discursos que hi han en aquest faristol que atien l'odi avergonyeixen –avergonyeixen. I, per tant, també és important que ho diguem, perquè aquesta també és una forma clara de segregació social. I això també marca un clixé social. I això també marca arquetips socials que al final veiem reflectits a les nostres aules. I, per tant, tolerància zero contra la discriminació, contra el feixisme, contra el racisme. Prou. (*Alguns aplaudiments.*)

Per tant, davant d'aquest paradigma, polítiques; i polítiques des de l'esquerra; polítiques que posin l'alumnat en el centre, que posin els centres educatius en el centre de la solució i no en el centre del problema. I, per tant, també, quan parlem d'escola inclusiva estem obligats també a parlar de les infraestructures, de que cada cop més en el nostre país tenim instituts escola, de que cada cop més tenim espais més ben dotats i més ben equipats per donar la millor formació al nostre alumnat. I quan parlem d'infraestructures també hem de parlar de les condicions laborals, i que, per tant, el nostre professorat –el nostre professorat–, els nostres docents, tinguin unes condicions òptimes de treball, tinguin la seguretat necessària per dur a terme la seva tasca i tinguin, també, aquest suport social.

En aquest sentit, n'estem plenament convençuts. I estem convençudíssims també que en el proper pressupost de la Generalitat es veuran reflectides totes aquestes mesures, perquè, al cap i a la fi, ha de ser un pressupost, company Riera..., que estic convençut que comptarem amb el seu suport, perquè en matèria educativa estic convençut que hi haurà coses que els hi agradaran molt, i a mi, d'altra banda, per què negar-ho, també.

I, per últim, volia entrar en l'FP, la formació professional, que és un dels àmbits on..., segurament n'hem parlat molt més durant tot aquest inici de curs, una formació professional on han sortit unes xifres que jo també en vull parlar.

Primera, recordar l'atur juvenil. Les dades de l'Idescat del segon trimestre destaquen que a Catalunya el 33,52 per cent de joves del nostre país estan aturats; entre les franges d'edat dels setze als vint-i-quatre anys, vull puntualitzar-ho, perquè si ho incrementem amb edats de joves que superen els vint-i-quatre, encara aquesta xifra augmenta. En el cas de l'Estat espanyol és d'un 38,38 per cent. Per tant, les dades són encara molt pitjors a l'Estat que no pas les que tenim al nostre país. Hi insisteixo: dels setze als vint-i-quatre anys.

Davant d'un atur juvenil amb aquestes dades i amb aquestes xifres, davant la situació de pandèmia i d'inseguretat que han generat els ERTOS, davant de la possibilitat real de que els ERTOS es convertissin en EROs i, per tant, de possibilitats reals d'acomiadament, hi ha hagut una activació; una activació que ha posat molt en valor allò que fa molt de temps que estem lluitant perquè se li doni realment la meritació i el valor que li pertoca, que és la formació professional del nostre país: un increment en cicles formatius de grau mitjà del vint-i-tres per cent; un increment de cicles formatius de grau superior del disset per cent. Saben quina ha estat la mitjana, durant tots els anys anteriors, d'increment de preinscripció en cicles formatius en el nostre

país? El dos per cent. Per tant, hem passat en pocs mesos d'una mitjana del dos per cent a una mitjana del vint-i-tres i el disset per cent.

I, en efecte, gràcies a un pla de xoc activat, conseller –i m'agradarà que aprofundeixi sobre aquesta qüestió–, pel departament, tenim ara menys de mil alumnes que estan en situació de decidir quin cicle formatiu voldran cursar en base al que vostè ha transmès. Potser hem de recordar que la xifra superava, i de llarg, els catorze mil alumnes. Per tant, durant aquests mesos, el Departament d'Educació s'hi ha posat, i s'hi ha posat fort, i crec que és important que també s'expliqui la feina que s'ha fet.

Perquè a més és molt rellevant, perquè quan parlem de la formació professional estem també parlant no només del futur dels joves i les joves del nostre país, també hem de focalitzar la formació professional com una oportunitat de nova acreditació professional de persones adultes que, malauradament, veuen com hi ha una transformació industrial o del seu sector laboral i que necessiten una nova formació per adequar-se als nous reptes que ens planteja el segle XXI; perquè quan parlem de formació professional també hem de tenir molt i molt en compte que és una gran oportunitat per trobar feina, perquè hi ha un alt nivell d'inserció laboral, i quan parlem de formació professional, ho hem de fer amb tot l'orgull i dignitat, perquè ens ho creiem i perquè estem convençuts, conseller, que aquesta serà la legislatura de la formació professional.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, diputat. A continuació té la paraula el conseller d'Educació.

El conseller d'Educació

Gràcies, presidenta. Diputat Albert, diputats, diputades... Bé, agrair aquesta interpellació, perquè sempre és un plaer parlar d'educació en aquesta cambra i anar compartint diferents temes, i així també aprofundim en el fet d'intercanviar impressions i d'aprendre els uns dels altres.

Comentava..., ha començat pel tema de l'educació emocional. Pel que fa a l'educació emocional, amb el Departament de Salut, a través del programa Salut i Escola, ja veníem desplegant diferents projectes que funcionaven força bé, funcionaven molt bé, entraven dins dels centres educatius i tenien força èxit. Ara bé, ara no n'hi ha prou; ara no n'hi ha prou amb aquests programes. Per què? Perquè la pandèmia ens ha canviat moltes coses, i algunes de les coses que ens ha canviat és que ens ha generat situacions que no havíem viscut mai, és que ens ha generat situacions en les que l'alumnat..., també el professorat –també el professorat–, però l'alumnat requereix més competències emocionals per aquestes adaptacions als canvis i per aquesta adaptació a moltes situacions no viscudes, i amb un nou escenari i un nou panorama que ens deixa la pandèmia.

I, per tant, el que hem fet des del Departament d'Educació per a aquest curs 21-22 és detectar i actuar. És molt important, sempre..., sempre és molt important detectar, sempre és molt important detectar al més aviat possible, i sempre és molt important disposar de la millor informació per fer les millors diagnosi, i per fer les millors radiografies, i per fer els millors estats de situació per tal de, a partir de tota la informació disponible, prendre les millors decisions.

I, per tant, el que farem amb el Departament de Salut és passar qüestionaris de salut emocional a tot l'alumnat del sistema educatiu a partir de cinquè de primària –cinquè, sisè de primària, ESO, batxillerat i formació professional. I així, més enllà de les percepcions, més enllà de les impressions... Quan visito centres educatius, escoles i instituts, aquest és un tema que sempre surt –sempre surt. Sempre ens diuen: «Necessitem més eines, necessitem més acompanyament per a aquest suport emocional.» Per tant, més enllà de les percepcions, tindrem un termòmetre emocional de com tenim els nostres infants i els nostres joves.

Punts de trobada als instituts en l'etapa d'adolescència –punts de trobada. Amb un projecte que ens fa molta il·lusió, perquè és un projecte que el que farà serà que els adolescents tinguin el seu espai; entre ells, i també els que vulguin, directament. I tindran un espai on, a través d'una app d'intel·ligència artificial, el que farem és aquesta detecció de situacions en els diferents instituts del país, per tal de, després, adaptar-hi les millors actuacions possibles.

I deia «detecció», però ja directament passem a l'acció. Per a aquest curs 2021-22 hem contractat cent un professionals més per a aquest acompanyament emocional a l'alumnat més vulnerable: psicòlegs, pedagogs i psicopedagogs. Més i millor formació –i tant que sí!–, tant per a l'alumnat com, sobretot en aquest cas, per als nostres professionals, per fer-los aquest acompanyament i dotar-los de les eines. I si em permeten, també focalitzar i que la mirada dels orientadors que tenim presents a tots els instituts del país també estigui orientada a aquest acompanyament emocional de l'alumnat.

M'ha agradat molt com has lligat el tema de l'escola inclusiva amb el tema d'infraestructures. Amplio una mica la resposta; en tot cas, justifico per què m'ha agradat. Nosaltres el que hem de fer és al servei de l'alumnat i estar al costat dels mestres i del professorat. «Al servei de l'alumnat» vol dir que totes les decisions que prenguem en el sistema educatiu català han de tenir un impacte dins de l'aula, han de tenir un impacte sobre aquesta millora educativa dels nostres infants. I «al costat del professorat» vol dir que hem de ser capaços de dotar-los de les millors eines possibles, per tal de que dins d'una aula, dins de les 72.000 aules del país –72.000–, facin el millor possible la feina que saben fer, amb totes les eines, màximes eines disponibles.

Per tant, els recursos és evident que són necessaris, però, si em permeten, molts cops no són suficients. Hem de ser capaços de transformar-nos. Hem de ser capaços de transformar realment el sistema educatiu català cap a un aprenentatge que realment doti el nostre alumnat de les millors eines i de les millors competències significatives, per tal de prendre les millors decisions al llarg de la seva vida. Competències que van des dels coneixements –i tant que sí!–, però també competències que van sobre saber fer les coses, saber viure, saber conviure i saber interpretar emocionalment les situacions que els depararà el dia a dia en una societat cada cop més canviant i en una societat cada cop més exigent.

Aquesta transformació educativa ha de ser estructurada, ha de ser escalable, una transformació educativa que..., equivalència dels centres educatius, que arribi a tots els centres educatius del país. Una transformació educativa basada en evidències, basada en el que sabem que funciona. I sobretot, molt important, una transformació educativa avaluable per tal d'anar-ne aprenent a mesura que fem camí. I per als republicans, per a aquest Govern, transformació educativa i equitat, transformació educativa i escola inclusiva són dos cares de la mateixa moneda.

Comentava el tema de la formació professional. Benvingut a parlar-ne de nou, que està molt bé. No em canso de parlar de la formació professional i no em canso d'intentar explicar el que realment ha succeït. El que realment ha succeït és que estem davant d'un èxit de país; que hi hagin tantes sol·licituds de formació professional és un èxit de país. I, per tant, aquesta és i serà la legislatura de la formació professional.

I davant d'un èxit de país, com que el que hem de fer és donar resposta amb fets a les nostres paraules, el que ha fet el Departament d'Educació és: aquest curs 21-22 hi haurà menys sol·licituds que els darrers dos, tres, quatre, cinc anys, que no entraran en una opció sol·licitada. N'hi hauran moltes menys, tot i tenir un 23 per cent d'increment de sol·licituds.

I això ho hem fet de diferents maneres: incrementant places allà on hi havia una oferta necessària per poder incrementar les places... El que li deia abans, eh?, de forma precipitada i ràpida, però ara em permet, aquesta interpellació, la possibilitat de traduir-ho d'una forma més pausada, que és: estem davant d'uns estudis que han de donar resposta a un mercat laboral. Per tant, un dels reptes és equilibrar l'oferta, equilibrar la demanda amb les necessitats del mercat laboral.

I, per tant, dilluns passat, de forma molt transparent, de forma molt honesta, de forma molt clara, com sempre faré, els hi vaig dir: «A dia d'avui hi han 1.321, diria –1.320 i escaig–, alumnes que van sol·licitar una opció, que no tenen plaça en aquella opció, que el sistema de formació professional té quatre mil vacants –per a aquestes 1.300 té 4.000 vacants–, i que trucarem persona a persona per orientar-los i per dir-los: «Has demanat aquest cicle. Al poble del costat tens plaça amb la mateixa família professional que vas demanar.» I una setmana més tard..., de fet, avui és dimecres, per tant, nou dies més tard, 350 alumnes d'aquests 1.300 estan matriculats a la formació professional.

Per tant, ja estem davant de menys de mil dels 26.000; que encara algú s'atreveix a donar aquesta xifra; que encara algú s'atreveix a dir que hi han més de vint mil alumnes que no han tingut plaça. No és veritat. No ho digueu més, si us plau, perquè no és veritat. O, en tot cas, si ho dieu sapigueu que no és veritat.

Per tant, davant d'un repte, hi donem resposta. I el que és més important: en educació sempre hi ha marge de millora –sempre. Qui no vulgui reptes que no es dediqui a l'educació. Sempre podem fer les coses millors. I, per tant, reconeixent que no podem fer el que hem fet aquest any, amb un procés extraordinari que genera inquietud a les famílies, que genera inquietud a l'alumnat –ho reconeixem, i tant que sí!–, el que fem és: propostes de millora concretes per al curs vinent; avancem el calendari de preinscripció per al curs vinent; garantim que tot l'alumnat de quart d'ESO tindrà plaça en un cicle formatiu de la seva família professional, de la família professional que sol·liciti –de les 48.000 sol·licituds d'aquest any 24.000 venen de quart d'ESO i, per tant, aquest alumnat tindrà plaça en una de les famílies professionals que triï–, i després millorem, evidentment, l'orientació i l'oferta.

Tinc un minut. No sé si tinc temps... Volia fer un símil –volia fer un símil. Nosaltres, amb l'escola inclusiva, hem de ser capaços de... Si nosaltres ens imaginem que cadascun dels nostres infants, dels nostres joves, ha de fer el cim i ha de pujar una muntanya, i nosaltres ens imaginem que aquest acompanyament i el creixement personal és la pujada, i després els recursos del sistema educatiu és aquest acompanyament perquè la faci, nosaltres ens trobarem que hi han alumnes que ràpidament començaran a pujar i arribaran a dalt; ens trobarem altres alumnes que a meitat de la pujada es pararan perquè necessiten pintar el paisatge; ens trobarem altres alumnes que a meitat de la pujada es pararan, perquè necessiten ajudar el company que s'ha entrebancat, i ens en trobarem d'altres que després de cent metres, amb molta dificultat, estaran molt feliços i hauran gaudit molt d'haver fet aquells cent metres.

Per tant, sistema educatiu català: hem de fer muntanyencs; hem de fer alumnat que, independentment del seu ritme d'aprenentatge, faci un aprenentatge competencial significatiu. I la nostra escola, l'escola catalana, s'ha d'adaptar a cadascun dels nostres alumnes.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies.

Interpel·lació al Govern sobre la fiscalitat a Catalunya

300-00044/13

Entrem en el divuitè punt de l'ordre del dia, la interpellació al Govern sobre la fiscalitat a Catalunya; presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, i té la paraula el diputat senyor Joan Canadell.

Joan Canadell i Bruguera

Moltes gràcies, presidenta. Diputats que encara sou aquí... Conseller, som a les portes de la presentació d'uns nous pressupostos, els primers pressupostos per a vos-

tè, que estic convençut que podrem superar conjuntament, perquè estic convençut que hi haurà una majoria en aquest Parlament que ens posarem d'acord per complir un objectiu, i és tenir pressupostos per fer la transformació que necessita Catalunya amb un nou model de país.

El president Aragonès ens ha dit diverses vegades –en el seu discurs d'investidura ho va començar a dir– que ell pensa en una transformació..., en quatre transformacions, de fet: la transformació verda, la transformació democràtica, la transformació feminista i la transformació social. A nosaltres ens agrada parlar també, des de Junts per Catalunya, de la transformació econòmica, de la transformació territorial i, per què no, de la transformació a nivell internacional.

Econòmica, perquè pensem que Catalunya s'ha de transformar en un país que vagi cap a la societat del coneixement, que posi en valor el talent, posi en valor la ciència, la innovació, la tecnologia. Jo crec que en això hi estarem la majoria d'acord.

També perquè pensem que el nostre país ha d'anar cap a una societat de la plena ocupació. Ara hem parlat molt de formació professional, que és la que ens ha d'ajudar a generar una plena ocupació, però no diem mai que els nostres empresaris tenen un problema, i és que no troben personal qualificat. Per tant, celebro molt, conseller, que posem la directa en la formació professional, perquè és la manera de casar aquesta demanda que tenim al mercat amb l'oferta. Per tant, aquesta transformació també és molt important sota el nostre punt de vista.

A nivell territorial, perquè nosaltres ens imaginem un país més reequilibrat, un país en el qual hi hagi vida arreu del territori i hi hagi llocs de treball, generació de riquesa, llocs al territori, que no es concentri bàsicament a l'àrea metropolitana.

I també deia a nivell internacional, perquè pensem en una Catalunya més oberta al món, no només amb unes empreses més internacionalitzades, que déu-n'hi-do el que tenim ja, sinó perquè també volem una nació plena, una nació catalana que pugui tractar de tu a tu amb les diferents nacions del món.

Per tant, tot això són aspectes clau d'aquestes transformacions, que per poder-les aconseguir necessitem uns pressupostos, i no només el 2022; necessitem uns pressupostos en els propers anys, perquè això és una feina llarga i, per tant, hem de començar a pensar més enllà del 22, en els pressupostos dels propers anys.

I un dels aspectes claus per nosaltres, conseller, és la fiscalitat. I avui el volem interpel·lar directament sobre la fiscalitat: quina és la fiscalitat que vostè té pensada per a Catalunya en aquests nous pressupostos. Hi insisteixo, més enllà d'aquests pressupostos, és a dir, en aquesta legislatura. I fins i tot, mentalment, hem de començar a pensar en l'estat independent, quina fiscalitat voldríem tenir en un estat independent. Perquè el president també ens ha dit –i crec que ho ha dit dos cops en seu parlamentària– que ell ha vingut a culminar la independència. I nosaltres estem molt contents de poder-lo ajudar i d'acompanyar-lo perquè això sigui una realitat.

Per tant, això vol dir que estem parlant a dos, tres, quatre anys vista, tenir un estat independent. Doncs hem de començar a pensar què farem quan tinguem un estat, quina fiscalitat, quin tipus de pressupostos. I hem de començar a avançar en el que puguem ara. Serà poc, perquè no és el mateix tenir un estat que no tenir-lo, però en tot allò que puguem hem de començar a avançar cap a aquest nou marc mental de l'estat independent.

Quina ha de ser la fiscalitat que voldríem? Home, segur que..., això ja ens ho explicarà, conseller, però segur que passarà per una fiscalitat més justa. En definitiva, que pels impostos que paguem obtinguem, doncs, més serveis o més benestar o més infraestructures. O al revés, que en paguem menys per tenir el que tenim ara. Perquè, en definitiva, tots sabem que tenim un dèficit fiscal de 18.000 milions d'euros, com ens ha informat no fa gaire, amb dades actualitzades, i que no em cansaré de dir que això suposa el quaranta-dos per cent de tots els impostos que paguem els catalans. Només cal anar a la web de l'Agència Tributària catalana per veure que l'any 2019 i el 2018 vam pagar, els catalans, a l'agència tributària espanyola 43.000 mi-

lions d'euros. Doncs aquests divuit mil representen el quaranta-dos per cent de tots els impostos que paguem, que se'n van i no tornen, i, per tant, no els podem utilitzar.

I, per altra banda, això el que fa és repercutir en que tot i pagar uns impostos força elevats si ho comparem amb altres comunitats autònomes, a l'hora d'obtenir recursos a nivell d'infraestructures tots sabem que tenim un dèficit claríssim d'infraestructures; no d'ara, ja fa uns quants anys. O, per exemple, a l'hora de fer un pressupost en educació, que és un tema que per a nosaltres és molt important –aquesta tarda se n'ha parlat força–, doncs resulta que a Catalunya invertim 4.736 euros per estudiant quan l'Estat n'inverteix 5.200; és a dir, un deu per cent més. O els cinc estats fundadors de la Unió Europea inverteixen més de vuit mil euros en educació per estudiant. O Finlàndia –un país, per cert, independent–, que inverteix 10.075 euros l'any per estudiant en educació. Per cert, Finlàndia inverteix el doble del que invertim a Espanya, però té un PIB *per capita* que és el doble del que tenim a Espanya. I això és una conseqüència, eh?, és una causa-efecte directa. Per això, nosaltres volem una societat del coneixement i volem molta més despesa dedicada a l'educació o la formació.

La pregunta que ens fem és: a Catalunya podríem avui tenir els impostos que tenen algunes comunitats autònomes amb tipus molt més baixos, per exemple, en l'IRPF o en successions? Ja ens agradaria segurament, però no podríem. La resposta és que no. Per què? Perquè això representaria reduir uns 3.000 milions d'euros la recaptació per a Catalunya, i, per tant, això afectaria pràcticament el deu per cent de tot el pressupost de la Generalitat. Per tant, no podem reduir els impostos com sí que ho han fet altres comunitats autònomes, perquè tenim un maltractament fiscal que tots coneixem i que fa molt temps que és així.

En tot cas, fins i tot, el dia que tinguem un estat..., no només podríem reduir aquests 3.000 milions d'euros, sinó que en podríem fer moltes més, de coses. O destinar molts més diners al pressupost, eh?, no tot és reduir impostos. Però podríem triar, podríem reduir impostos o apujar, diguem-ne, els recursos per al benestar de la nostra societat. Fins i tot, podríem arribar a reduir l'impost de societats, aquest quaranta-dos per cent que hem dit, eh? Imagineu que el reduïm. Què vol dir? Que en lloc de tenir un vint-i-cinc per cent que tenim ara, podríem tenir un quinze per cent d'impost de societats a les empreses. I això en què repercutiria? Doncs, home, per una banda, les nostres pimes tindrien menys càrrega fiscal, podrien reinvertir més en el seu negoci, créixer més, ser més competitives i, per tant, generar més llocs de treball. I, per tant, seria bo per al país. O segurament això faria una crida d'empreses estrangeres que vindrien a implantar-se a Catalunya; que déu-n'hi-do les que s'hi han implantat, de tres mil a nou mil en aquests darrers deu anys. Però encara en podríem tenir més si tinguéssim un tipus d'impost de societats del quinze per cent en lloc del vint-i-cinc.

Per cert, Irlanda va fer això fa unes dècades, jo ja tinc una edat per recordar-me'n. Quan jo era jove net es deia que la cua d'Europa era Grècia, Portugal, Irlanda, Espanya. Aquests tres encara hi són, Irlanda ara ja és un dels països amb més PIB *per capita* d'Europa i, en canvi, nosaltres seguim dels més baixos. I per què ho han pogut fer? Doncs perquè han baixat el tipus de l'impost de societats al dotze i mig per cent i això ha fet que moltes empreses anessin allà, empreses tecnològiques, i que generessin una economia que els hi ha anat molt bé.

Per cert, Irlanda, un altre país independent, té el triple de PIB *per capita* que té l'Estat espanyol. I bàsicament ho ha aconseguit amb això. En trenta anys, aquest ha sigut un dels factors clau. Jo no dic que a Catalunya haguem de fer com a Irlanda, però quan tens sobirania fiscal, pots fer aquest tipus de polítiques, mentre que, quan no la tens, evidentment que no la pots fer.

Bé... Per tant, un estat independent és el que ens permetrà que fem aquelles polítiques que vagin alineades amb el model de país que volem nosaltres. I, a nivell econòmic, quin ens agradaria que fos des del punt de vista de Junts per Catalunya?

Doncs voldríem un país nòrdic al sud d'Europa, on s'inverteixi el sis per cent en lloc del 3,7 per cent en educació, on l'FP de segon cicle arribi al quaranta-vuit per cent en lloc del trenta-sis per cent, on la modalitat dual de l'FP sigui del quaranta per cent en lloc del vint per cent, on la inversió en recerca i desenvolupament sigui del tres o el quatre per cent en lloc de l'u i mig per cent. Tot això ho podríem fer si fòssim un estat independent i no tinguéssim aquest dèficit fiscal. Però, evidentment, ara com ara no podem.

Bé, vaig acabant, conseller. El que mentrestant..., aquest mentrestant, mentre no som un estat, el que sí que pensem és que hem de fer més pedagogia de quines són les repercussions de no tenir un estat respecte a tenir-lo. I en això pensem que cal explicar que aquesta situació és molt injusta, però cal visualitzar-ho, cal que la gent pugui visualitzar com això li afecta la butxaca. I en concret li demanem, conseller, que tan aviat com pugueu, prepareu un pressupost alternatiu d'una Catalunya sense dèficit fiscal, perquè això ens permetrà veure realment com afecta la butxaca dels nostres..., o podria afectar la butxaca dels nostres conciutadans i com podríem tenir més benestar per a tots, per a tota la nostra societat.

Per altra banda, també el que podríem és començar a preparar la negociació d'actius i passius amb l'Estat, perquè tots els processos d'independència acaben amb una negociació d'actius i passius. Per tant, què hi ha d'haver al passiu de l'Estat amb Catalunya? Doncs el dèficit fiscal acumulat de molts anys. I sobretot un concepte que també pensem que és molt important, que és el deute històric en infraestructures. Cal que posem sobre la taula quin és el deute històric en infraestructures que l'Estat ens deu i que el dia que ens separem definitivament ens haurà de pagar d'una manera o d'altra.

Amb tot això, conseller, ens agradaria que ens expliqués quines seran les línies generals del pressupost per a aquest 2022 i, si pot ser, amb una visió a un futur una mica més llarg.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies. Per respondre a la interpellació, té la paraula el conseller Jaume Giró, conseller d'Economia i Hisenda.

El conseller d'Economia i Hisenda

Molt honorable presidenta, senyor Canadell, diputades i diputats... Avui, efectivament, senyor Canadell, estimats companys del Parlament, avui els catalans tenim un cúmul de greuges funcionant alhora. El memorial de greuges, redactat per Valentí Almirall i presentat l'any 1885 al rei Alfons XII, al besavi de l'emèrit, seria avui, dissortadament, més llarg i més punyent.

Tenim persones perseguides judicialment per defensar les seves idees i per intentar dur a terme els programes de partits que són perfectament legals, com són Junts, Esquerra o la CUP; que estan sent perseguides judicialment, com dic, entre elles, persones que han estat o que estan encara avui en aquests escons o en aquesta Mesa del Parlament.

Encara tenim gravada a la retina la violència policial contra ciutadans per voler exercir un dret democràtic bàsic: posar un vot a una urna. Patim la persecució econòmica a ex-alts càrrecs i servidors públics de la Generalitat per fer l'acció prevista en l'Estatut com «acció exterior».

La llengua i la cultura catalanes –ho han vist recentment– són discriminades i aïllades a la legislació estatal. El país ens cau a trossos per una deixadesa imperdonable de l'Estat a l'hora d'invertir en les nostres infraestructures i vies de transport. I als tres partits de la dreta espanyola es van fent torns en els insults i amb les amenaces de posar a la presó el president Puigdemont.

Però de tots els greuges que patim –de tots–, n'hi ha un que és el més sagnant per al benestar i per al progrés de tots els catalans. Afecta a tots els ciutadans que viuen

a Catalunya, a tots ells, tinguin les idees que tinguin, votin a qui votin i tinguin el nivell de renda que tinguin. Aquest greuge és el dèficit fiscal.

Segons les darreres estimacions actualitzades en un estudi matemàtic, per a l'any 2020..., perquè, com sabeu, des de l'any 2015-2016 no ens donen les dades per poder fer el càlcul directament, malgrat que al mes de juliol vaig fer la darrera carta que vaig enviar sol·licitant-les. Segons les darreres estimacions són, com deia el senyor Canadell, 18.000 milions l'any, una xifra que representa 2.400 euros per ciutadà. Veure com l'Estat s'apropia cada any d'una part de la riquesa que generem a Catalunya hauria de fer reaccionar a tots els membres de la cambra.

Jo estic aquí, com saben, en nom d'un govern que aspira a una Catalunya independent i que consolidi l'estat del benestar, que tingui serveis públics dignes i de qualitat, que lluiti per la justícia social i que ajudi a corregir les desigualtats i afavorir l'activitat de les empreses, l'economia productiva i la creació d'ocupació.

Però del que els parlo avui ens afecta a tots. Els donaré unes dades. Catalunya pateix, com tothom sap, un infrafinançament crònic i estructural derivat d'un model de finançament injust i caducat. Catalunya és la tercera comunitat que més aporta –la tercera– i, per tant..., i la que té major capacitat fiscal. Quan mirem el que rep un cop aplicat el sistema de finançament i tenint en compte el cost de la vida, Catalunya, d'aquesta tercera, no passa a la quarta, ni a la cinquena, ni a la sisena ni a la setena. Catalunya passa a la catorzena posició –a la catorzena–, respecte al que aporta, respecte al que rep.

Amb dades del 2018, cada català va aportar 2.967 euros i en va rebre 2.394, molt lluny de les comunitats que estan a les primeres posicions i que se situen en 3.750 euros per habitant. Així –això no són xifres només–, per finançar els serveis públics, Catalunya disposa de 1.356 euros per habitant menys que altres comunitats de l'Estat. Aquest fet, juntament amb el dèficit d'inversions, fa que a Catalunya els ciutadans tinguem una menor dotació de serveis públics com ens mereixeríem i que suportem una pressió fiscal superior a la que ens correspondria.

Es parla molt de pressió fiscal, i més ara quan estem fent pressupostos. La insuficiència financera del sistema, del model, és el que ha portat en els darrers vint anys a que s'hagi hagut d'incrementar la càrrega impositiva a Catalunya per poder prestar els mateixos serveis que es presten a altres comunitats. Alguns dels diputats i diputades del Parlament poden no compartir aquesta visió. És perfectament legítim i, com saben, tinc un respecte absolut per qualsevol de les posicions que estiguin aquí representades. Però em costa d'entendre que se sentin còmodes amb la situació de dèficit fiscal que patim o que renunciïn amb tanta facilitat a disposar de 2.400 euros addicionals per a cada ciutadà del país, pensi el que pensi, voti el que voti.

El pressupost de la Generalitat de Catalunya està en 36.000 milions d'euros en el conjunt del sector públic. Això representa que el Govern gestiona uns recursos equivalents a 4.800 euros per habitant. Si tinguéssim una balança fiscal equilibrada, passaríem d'aquests 4.800 euros a 7.200 euros per ciutadà i any. La diferència, com veuen, no és una diferència petita. Imaginin la quantitat de serveis i d'infraestructures que podrien proveir el país amb 18.000 milions d'euros addicionals cada any.

El diputat Canadell ha fet també referència al pressupost que estem preparant i en aquest moment en fase de negociació per a l'any 22. Miri'n, ja ho vam explicar quan m'ho van preguntar, i tothom que ha volgut entendre-ho ja ho ha entès, però ho tornaré a dir: la pressió fiscal a Catalunya no està previst que augmenti l'any que ve.

En els pressupostos de l'any 22, no està previst que augmenti la pressió fiscal –no pujaran els impostos sobre patrimoni ni els impostos a les empreses familiars–, més enllà de la implementació, que sí que està prevista i que sí que la farem, dels impostos que es deriven de la llei de canvi climàtic. I més aviat el contrari, aquesta conselleria i aquest Govern treballaran per ajudar i per facilitar l'activitat i l'impuls de totes les empreses, i especialment de les petites i mitjanes, com a font que són d'ocupació, de progrés, de cohesió i de model de país. Catalunya és, més enllà d'altres

consideracions, un país de petites i mitjanes empreses, de milers d'emprenedors que cada dia s'aixequen i surten a obrir el seu negoci.

En aquesta cambra, els grups de l'oposició ens reclamen, un dia sí i un altre també, que parlem de les coses que realment interessin als ciutadans, ens demanen que ens ocupem dels problemes reals de la gent. Alguna vegada he sentit dir, fins i tot, que ens dediquem una mica més *a las cosas de comer* i que ens oblidem de referèndum i de la sobirania plena del país. Ho diuen com si fossin coses diferents o incompatibles. Doncs bé, precisament perquè el que ens preocupa són els problemes reals de la gent, és pel que no podem oblidar-nos d'aquestes aspiracions. No podem deixar de pensar que el model territorial espanyol és avui profundament injust i que a tots els ciutadans de Catalunya, pensin el que pensin, els hi anirà molt millor quan siguem un nou estat de la Unió Europea.

Per acabar, els hi diré que, a més, jo soc dels que crec que els impostos són importants i que són necessaris. De fet, els impostos són l'instrument principal de què disposen els governs per fer política. I la política no hauria de ser una altra cosa que l'intent de promoure i millorar el benestar dels ciutadans, i especialment dels que pateixen més.

En aquest sentit treballarem, senyor Canadell, diputades i diputats, en els propers pressupostos i en totes aquelles negociacions que puguem fer amb l'Estat per millorar aquesta situació.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Doncs moltes gràcies. Com que no hi haurà rèplica, arribem al final de la sessió.

La suspenem fins demà al dematí a les nou. Moltes gràcies.

La sessió se suspèn a dos quarts de set del vespre i deu minuts.